

**ISTEN
KIJELENTI MAGÁT**

Joachim Langhammer

EVANGÉLIUMI KIADÓ

A könyv eredeti címe és kiadója:
Die Offenbarung Gottes im Heiligen Geist
Evangeliums-Mission, Bad Salzuflen, Germany

Német kiadás
© 2004 by Joachim Langhammer

Magyar kiadás
© 2006 Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

ISBN 963 7369 35 X

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel
az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

TARTALOM

Bevezetés	5
1. fejezet: Isten a Szent Szellem által jelenti ki magát	7
2. fejezet: A Szent Szellem teljesen eggyé tesz bennünket Krisztussal ...	12
3. fejezet: A Szent Szellem egy személyiség	17
4. fejezet: A Szellem egysége Isten Fiában	21
5. fejezet: A Szent Szellem műve	30
6. fejezet: A Szent Szellem a mennyei Kérő	41
7. fejezet: Bűn a Szent Szellem ellen?	51
8. fejezet: A szív konoksága és megkeményedése	61
9. fejezet: A Szent Szellem helye Isten üdvtervében	81
10. fejezet: A Szent Szellem életre kelt	91

* * *

BEVEZETÉS

Ebben a rövid tanulmányban nem lehet részletes tanítást kifejteni a Szent Szellemmel kapcsolatban. Itt sokkal inkább az a cél, hogy kiemeljük azt a döntő igazságot, mely szerint Isten a Szent Szellem által is kijelentette magát az egész emberiségnek. Mivel az ismeretek hiánya igen nagy, és a hamis tanítások a Szent Szellemmel és munkájával kapcsolatban egyre szélesebb körben terjednek, szükségesnek láttuk, hogy feltárjunk néhány alapvető igazságot, amelyet Isten kijelentett önmagáról a Szent Szellem által.

Az, hogy Isten a Szent Szellem által is kijelentette magát nekünk embereknek, a Szentírás sok helye alapján egyértelműen kiderül. E téma bevezetését az 1Korintus 2,10-12 alapján fogalmazzuk meg:

„Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Szellem által; mert a Szellem mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is. Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi szellem, amely benne lakik. Ugyanígy azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten Szelleme. Mi pedig nem a világ szellemét kaptuk, hanem az Istenből való Szellemet, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk.”

Ezek a versek megmutatják, hogy Isten csak a Szent Szellem által jelentheti ki magát a világnak. Felületesen szemlélve, Pál apostol itt arról beszél, hogyan ismerteti meg magát Isten a *hívókkal*. Azonban Isten kijelentésének ez az isteni elve – amely a Szent Szellem által történik – *minden* ember számára érvényes, mert semmilyen más lehetősége nincs az örök és láthatatlan Istennek arra, hogy találkozzon az emberiséggel. S mivel ennek a kijelentésnek a során nem kevesebbről van szó, mint Isten legbensőbb lényéről, csak Isten Szellemének van arra lehetősége, hogy ezt elvégezze, mert egyedül csak a Szent Szellem vizsgálja Isten mélységeit, és tud az őszintén Istent kereső embernek valódi és igazi istenismeretet közvetíteni. Isten lényének a legbensőbb részét a Szent Szellem az által jelenti ki, hogy az embernek betekintést enged Isten szívébe, és megmutatja neki a Teremtő szeretetét és kegyelmét.

Annak különös jelentőségét, amit Isten önmagáról a Szent Szellem által kijelent, még világosabban megismerjük, ha tekintetünket néhány más isteni kijelentésre is ráirányítjuk:

A teremtés során látjuk a Teremtő hatalmas művét, és megismerjük Őt a

maga teljhatalmában és végtelen nagyságában. Mindazonáltal, itt csak az *Ő művét* látjuk – Őt magát azonban ezáltal még nem ismerjük meg.

A **lelkiismeret által** szól Isten az emberekhez, inti és bünteti őket, és azt munkálja, hogy gondoljanak Istenre, és keressék Őt. Magának Istennek a legbensőbb lénye azonban ez által sem kerül kijelentésre az emberek számára.

A **Szentírásban** jelenti ki Isten legvilágosabban az *Ő* személyét és az emberekhez fűződő viszonyát. A Biblia 66 könyvében kijelentésre kerül számszámra Isten teljes üdvterve (Csel 20,27). Ez azt jelenti, hogy a Szentírás nélkül senki sem ismerheti meg igazán Istent, ami különösen is világossá teszi, valójában milyen fontos Isten kijelentése a Szent Szellem által. Mert csak Isten Szent Szelleme tanít minket a Biblia megértésére. Egy istentelen ember, ill. egy ateista, aki nem kapta meg a Szent Szellemet, pontosan ezért nem érti a Bibliát, mivel még nem fordult őszinte bűnbánattal és teljes hittel Istenhez!

Fiában, Jézus Krisztusban Isten az *Ő* szeretetének és kegyelmének legnagyobb bizonyítékát adja nekünk. „Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy az *ő* egyszülött Fiát (a keresztre) adta nekünk, hogy akik hisznek benne, el ne vesszenek, hanem örök életük legyen” (Jn 3,16). Az emberiség legnagyobb része azonban Isten Fiát és az *Ő* csodálatos megváltó művét éppen azért nem ismeri meg, mert nem engedi, hogy a Szent Szellem által megvilágosodjon! Ez az Isten Szelleme által történő megvilágosodás ugyanis megint csak akkor történik, amikor az emberek őszinte megbánással elfordulnak a bűn sötéttségétől, és teljesen odafordulnak Istenhez (vö. Csel 26,18).

Isten kijelentése a Szent Szellem által végül is érthetővé teszi, milyen végtelenül fontos nekünk embereknek, hogy Isten megismertesse magát velünk ezen az úton. Ugyanis csak mint olyanoknak, akiket a Szent Szellem megvilágosított, lehetséges egyáltalán az egész teremtésnek, mint a Teremtő tökéletes művének megismerése és elismerése (Zsid 11,3), valamint Istennek ezért az *Őt* megillető tisztelet megadása (Jel 4,9-11; 5,13-14). Ugyanígy, csak a Szent Szellem tudja a lelkiismeretünket megvilágosítani, és tanúskodni arról (Róm 9,1), *hogy* létezik egy élő Isten, *hogy* mi mindnyájan elveszettek vagyunk, és *hogy* ezért szükségünk van egy Üdvözítőre, aki megment bennünket a biztos pusztulástól és megváltja az életünket. A Bibliát, Isten Igéjét is csak azért értjük, mert a minket megvilágosító Szent Szellem inspirálta az egész Szentírást (2Tim 3,16; 2Pt 1,20-21). Luther Márton ezt mondja ezzel kapcsolatban: „**Az Isten Igéje az a kocsi, amelyen a Szent Szellem végigkocsikázik!**” Bárcsak sokan meglátnák a következő fejtegetések során Istennek önmagáról, a Szent Szellem által adott kijelentéseit, és azok gazdag áldássá válnának!

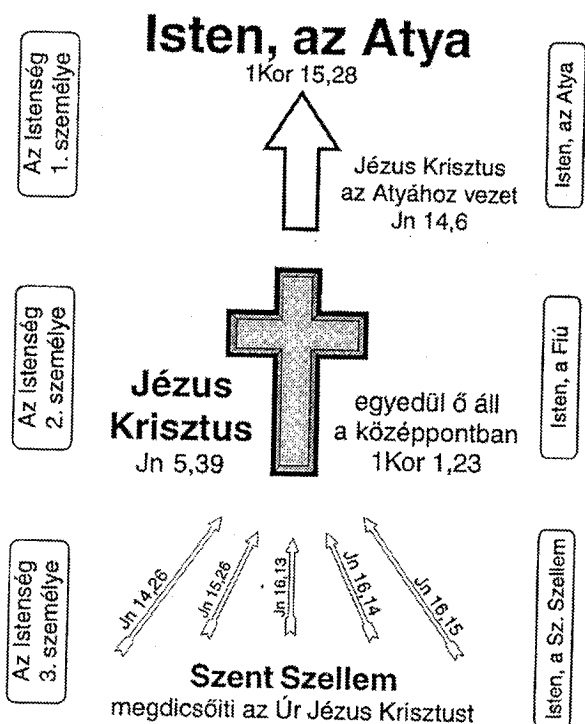
1. FEJEZET ISTEN A SZENT SZELLEM ÁLTAL JELENTI KI MAGÁT

„És amikor (a Szent Szellem) eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. A bűn az, hogy nem hisznek énbenem; az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem; az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett” (Jn 16,8-11).

Figyeljünk arra ebben az Igében, hogy a Szent Szellem a *világban* munkálkodik. A Szent Szellem összeköttetésbe lép a világgal, és büntet, és rábizonyítja az istentelenekekre, hogy bűnösök és elveszettek. Az emberek csak a Szent Szellem megvilágosító hatása által tudják felismerni, hogy valóban elveszett bűnösök. Mivel a Szent Szellem az Atyával és a Fiúval teljesen egyenlő, Isten lénye is teljességgel benne lakik. Isten lénye azonban abszolút szentség. Isten szentségének ez a lénye leplezi le a Szent Szellem által a bűnösöket, az elveszetteket, és mutatja meg e világ embereinek, milyen szent az Isten, és ők maguk milyen elveszettek.

A Szent Szellem *mindig (!)* Isten Igéjével egybehangzóan működik. Mint-hogy Isten Igéjét (a 2Pt 1,21 és a 2Tim 3,16 szerint) Isten Szent Szelleme inspirálta, azaz ihlette, a Biblia tartalmi lényege is szent és örök, mint Isten maga. Ha most az ember hallja az evangélium üzenetét, vagy olvassa a Bibliában, akkor leleplezi Isten Szent Szelleme, amikor megmutatja neki, hogy elveszett bűnös. A Szent Szellem mindig Isten Igéje által munkálkodik. Még ha az elveszett ember kezében soha nem is volt Biblia, és még soha nem hallott Jézus Krisztus evangéliumáról, ennek ellenére a Szent Szellem munkálkodik a lelkiismeretén keresztül. Isten ugyanis a teremtésben és a lelkiismeretben adta az egész emberiségnek a két alapvető isteni kijelentést, általa beszél a Szent Szellem, leplezi le és bünteti a világot.

Az 1. ábra mutatja be a következő oldalakon azt a normális folyamatot, ahogyan a Szent Szellem a János 16,7-15 szerint leleplezi a világot. A Szent Szellem a Szentháromság Isten harmadik személye, és elvezet a Fiúhoz, a Szentháromság Isten második személyéhez. A Fiú pedig elvezet az isteni Szentháromság első személyéhez, az Atyához. A Szent Szellem mindig Krisztust teszi nagygyá, Krisztus pedig mindig az Atyához vezet.

1. ábra: A szent és örök Isten olyan dicsőséges és megközelíthetetlen, hogy csak a Fiú tud bennünket elvezetni hozzá a Golgotán elvégzett megváltó műve által. Ezért írja Pál az 1Kor 1,23-ban: „Mi a megfeszített Krisztust hirdetjük!” Ez azt jelenti, hogy egyedül a megfeszített és feltámadt Isten Fia az út a mennyi Atyához. Ezért, mint aki az egyetlen Megváltó, Ő az üdvözülés egyetlen lehetséges eszköze a szent Isten és a bűnös ember között.

Az Úr Jézus Krisztus áll Isten bibliai üdvkijelentésének középpontjában. Egyedül Ő tud megváltani és a mennyi Atyához vezetni bennünket. Ezért ezt mondja önmagáról: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem jöhet az Atyához, csak énáltalam!” (Jn 14,6). Emiatt állítja a Szent Szellem mindig Krisztust a középpontba, leleplezi a bűnösöket, és elvezeti őket Őhozza (1Jn 16,8).

A Szent Szellem az isteni Szentháromság harmadik személye. A Szent Szellem mindazonáltal a háttérbe lép, és egyedül Jézus Krisztust, a Megfeszítettet teszi naggyá és dicsőségessé. A Szent Szellem végzi el a fő feladatot a bűnösök leleplezésében. Kívülről hat az elveszettek szívére, a bűnök valóságos beismerésével ajándékozza meg őket, és azt munkálja ki bennük, hogy az Úr Jézus Krisztust mint URUKAT és Üdvözítőjüket tudják felismerni.

Ahogy ennek a fejezetnek a kezdetén láttuk, a János 16,7-11 szerint, Isten a Szent Szellem által jelenti ki magát az elveszett világnak. Istennek ez a kijelentése a Szent Szellem által felületesen nézve ellentmondásnak látszik az 1Korintus egyik igeversevel, ahol ez olvasható:

„A nem szellemi ember pedig nem fogadja el az Isten Szellemének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak szellemi módon lehet azokat megítélni” (1Kor 2,14).

Hogyan lehet a Bibliának ezt a két központi kijelentését összhangba hozni, amikor pedig nyilvánvaló ellentmondásban vannak egymással?

Egy dolognak világosnak kell lennie számunkra: Isten a Szent Szellem által is kijelenti magát. A világ azonban nem fogadja el Isten kijelentését sem a teremtésben, sem a lelkiismeretben, sem a Bibliában, sem pedig Jézus Krisztus keresztyében. Az emberek megkeményedtek a bűn miatt, nem tudják és nem akarják felismerni Istent. Ezért mondja János is:

„És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet” (Jn 16,8).

A „rábizonyít, leleplez” helyett Luther (a német fordításában) a drasztikus „büntet” kifejezést használja. Ebben a szóban elrejtve benne van Isten ítélete, ha az emberek az Úrnak, a Szent Szellem által való beszédét nem fogadják el. Mindhárom kijelentés az ítélet szava, tehát nemcsak az ítélettel való fenyegetés szava, hanem isteni és örök valóságok.

1. „A bűn az, hogy nem hisznek énbennem”

Hangsúlyozni kell ezzel kapcsolatban, hogy „a bűn az” nemcsak valamilyen bűnökről szól, hanem minden bűnök bűnéről, hogy az emberek nem akarnak hinni az Úr Jézus Krisztusban. Hiszen az utolsó kétezer esztendő egyháztörténete, különösen az úgynevezett „keresztyén Nyugaton”, de szerte a világban is, bizonyítékot szolgáltat az Úr kijelentésére, hogy nem hisznek Őbenne. Különösen a reformáció országában, a keresztyén Németországban olymértékben elharapózott az istentelenség és a krisztusellenesség, hogy Jézus Krisztusnak ez a kijelentése, ma szörnyű beteljesedésre talál: *nem* hisznek Őbenne, *nem* akarnak semmit sem tudni róla. Ez a legtöbb ember bűne – akkor és ma is –, ebből *a bűnből* ered aztán minden más bűn is.

2. „Az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem”

Urunkat mennybemenetele óta senki nem látta többé. A Zsidók 7,26 szerint magasabbra jutott az egeknél, a Zsidók 9,24-26 szerint a mennybe ment, hogy megjelenjen Isten színe előtt értünk, ahol mint örök főpap könyörög az Ő Gyülekezetéért. A mennyben Krisztus a főpapi tisztsége szerint munkálkodik, és a világ számára teljesen láthatatlan. Igen, a hitetlenek és istentelenek számára olyan láthatatlan, hogy teli torokkal kiabálnak: Isten halott! Bár a hívők és újjászületettek hit által látják Őt (Ef 1,15-19), de az ő számukra is láthatatlan a felemeltetett Úr és Király (1Pt 1,6-9; Róm 8,23-25; 2Kor 5,6-7). Az örök és dicsőséges Isten Fiának a hívők számára is láthatatlannak *kell* lennie és maradnia, mert bűnös és elbukott, halálraítélt testtel rendelkeznek (Róm 8,10; 7,24). Bűnös és halandó szemükkel nem láthatják azt, aki bűn nélküli és láthatatlan. Ez teljesen kizárt! És ezt az igazságot a János 16,10 szerint a Szent Szellem különösen tanúsítja. Aki valóban a Szent Szellem vezetése alatt él, az a 2Korintus 5,7 szerint hitben, és nem látásban él.

Aki azt állítja, hogy látta Krisztust, vagy hogy Krisztus megjelent neki, vagy átélt egy jelenést a túlvilágról, az hazug és tévtanító, és eltérít a igazi Főtől, Jézus Krisztustól (Kol 2,18-19). Egy ilyen valakiben egy másik (idegen) szellem lakik (2Kor 11,4), nem pedig a Szent Szellem. A Szent Szellem ugyanis a János 16,14-15 szerint Krisztushoz vezet bennünket, és az Úr Jézus Krisztust dicsőíti és magasztatja. Ezt az 1. ábra meggyőzően ábrázolja.

3. „Az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett”

Figyeljünk, hogy pontosan mit mond: „megítéltetett”. Az ördög megítéltetett! Isten Fia a keresztre felszögezett lábaival szétzúzta a Sátán fejét. Az ördög egy legyőzött ellenség, és örökre az is marad. Ezzel a hatalmas üdvöselkedéssel leleplezi a Szent Szellem a világot. Ez pedig az evangélium világos és kompromisszumok nélküli hirdetése által történik. A hallgatóknak egyértelműen és meggyőzően hirdetik Jézus Krisztus győzelme a bűn, a halál és az ördög felett. Ha mint hallgatók hisznek az evangélium e csodálatos üzenetének, belsőleg szabadok az ördög igényétől és kötelékeitől, minthogy az ördög egy legyőzött ellenség. Egyetlen embert sem tarthat már fogva. Krisztusban van szabadítás számunkra, az Ő vére által (Kol 1,14; Ef 1,7). Ő azért jelent meg, hogy az ördög munkáit lerontsa (1Jn 3,8). A Kol 2,15 szerint a Sátánt és démoni seregét megszegyenítette és teljesen lefegyverezte, akkor az ördög hogyan tarthat még embereket a hatalmában? Az ördög nem tudja ezt megten-

ni, de az emberek, Jézus Krisztusnak a kereszten véghezvitt, hatalmas szabadító műve ellenére (1Móz 3,15), szabad akaratukból megmaradnak a gonosztevő, „a régi kígyó” mellett. Ezért leplezi le a Szent Szellem a világot! Hiszen a Szent Szellem leleplezése ebben az ítéletes üzenetben áll, hogy az emberek szabadok, odajöhetnek Istenhez, elfogadhatják Jézus Krisztust – és ennek ellenére, szabad akaratukból az ördög mellett maradnak, és örökre elvesznek. Ez által válik a Golgota csodálatos kegyelmi üzenete a bűnbánatra nem kész és konok emberek számára a Szent Szellem ítéletes üzenetévé. Ezért nem fog tudni egy ember sem az örökkévalóságban semmiféle mentséget felhozni Isten előtt. A Szent Szellem belsőleg mindenkit meggyőzött az evangélium halála által és Krisztushoz vezetett, de saját akaratukból a sötétségben maradtak, és ezért örök pusztulás lesz az osztályrészük. A kárhozatban Istennek kell tiszteletet adniuk, hogy Ő igaz és szent, ők maguk pedig kárhozatuk okozói, és ezért hordozniuk kell a teljes felelősséget. A Szent Szellem a megtérés előtt mindig kívülről hat a világ embereinek a szívére. Küzd értük, kopogtat a szívkön, és inti a lelkiismeretüket. Abban a pillanatban, amikor az ember elkezd bűnbánatot tartani, és megnyitja a szívet Krisztusnak, a Szent Szellem bevonul annak az embernek a szívébe, és lakozást vesz benne. Előtte, Jézus Krisztus vére megtisztítja a bűnös embert, azután megtelik Isten Szent Szellemevel, és újjászületik örök és el nem múló életre!

2. FEJEZET

A SZENT SZELLEM TELJESEN EGGYÉ TESZ
BENNÜNKET KRISZTUSSAL

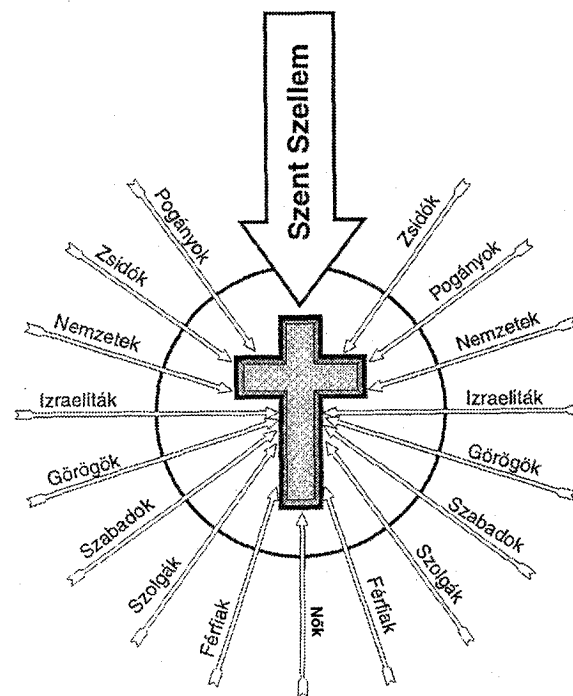
Az eddigi fejtegetésekből érthetővé vált a Szentírás alapján, hogy Isten kijelentése a Szent Szellem által teljes összhangban történik az isteni Szentháromsággal. A Szent Szellem egyes-egyedül a megfeszített Krisztust dicsőíti, Isten örökkévaló Fiát. Az Úr Jézus Krisztus pedig az egyetlen a mennyben és a Földön, aki minket az Atyához vezet. Más útja a megváltásnak nem létezik.

Láttuk ezenkívül, hogy Isten kijelentése a Szent Szellem által mindig úgy történik, hogy Isten Szelleme az Úr Jézus Krisztust állítja a középpontba, mint aki az egyetlen Megváltó és Szabadító. A Szent Szellem munkálkodásának a még meg nem váltott emberek irányában csak ez az egy célja van. A Szent Szellem megvilágosítja a bűnös embert elveszett voltáról, és ugyanakkor megmutatja neki a tökéletes megváltást Jézus Krisztus, a világ Üdvözítője által.

Ezzel kapcsolatban az 1Korintus 12,12-13 értelmében, pontosan szemügyre kell venni, hogy a Szent Szellem a bűnbánatra kész bűnös nemcsak Jézushoz vezet, hanem a kegyelemben részesült bűnös *a keresztség által belekereszteli a Krisztus Testébe*, és így teljesen eggyé teszi Krisztussal:

„Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Szellem által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök (pogányok), akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg” (1Kor 12,12-13).

Tehát Isten kijelentése a Szent Szellem által nemcsak olyan valami, ami *előttünk és velünk* történik. A Szent Szellem által Krisztussal teljesen eggyé leszünk, mivel Ő a Fő, és nekünk szabad a Test tagjainak lennünk. A 2. ábra célja ennek a belső folyamatnak a bemutatása. Pünkösdkor eljött a Szent Szellem lángnyelvekkel és szelek zúgásával a mennyekből, és megtelt Szent Szellemmel az első 120 tanítvány (Csel 2,1-13). Péter pünkösdi prédikációja nyomán további 3000 ember tért meg Krisztushoz és kapott Szent Szellemet. A Szent Szellem adománya által, ez az első 120 és ez az első 3000 tanítvány belekereszteltetett a Krisztus Testébe, és ezzel teljesen eggyé lett Krisztussal, és Krisztus által Istennel. Ez az eggyé létel a megfeszített Krisztus által történt. A golgotai kereszt ennek következtében szintén a középpontja minden üdvöseménynek. Mert a Megfeszítettben (!) található az örökké Szent Isten a bűnös és elveszett emberrel. Ezért csak a Megfeszített az egyetlen út Istenhez!

2. ábra:

Az ábra a Szent Szellem munkálkodását szemlélteti. A bűnbánatra kész bűnös Jézus Krisztus megváltó műve által elnyeri a bűnök bocsánatát, és belekereszteltetik a Szent Szellem által a Krisztus Testébe (1Kor 12,12-13). A Szent Szellem azonosítja a hívővé váló embert Jézus Krisztus megváltó művével a kereszten, ami által teljesen eggyé lesz Krisztussal. Bűne elvételét, és teljes megbocsátást nyer a Megváltó szenvedése és halála által.

A Krisztussal való eggyéválást azonban a Szent Szellem csak a kereszten munkálja! Ezért írja Pál a Római levélben, hogy mint hívők, Krisztussal keresztre feszítettünk, meghalunk és eltemettetünk (Róm 6,1-11). Az Efézusi levél azután megmutatja nekünk, hogy ugyanúgy feltámadunk Krisztussal, és a mennyi létbe, a mennyek világába ültetünk (Ef 2,6). Mivel ez a Krisztussal való eggyéválás azonban csak a Szent Szellem által történhet meg, ez áll a Római levélben: „Akiben nincs a Krisztus Szelleme, az nem az övé!” (Róm 8,9).

A nyilak az ábrán embereket szemléltetnek, akik Krisztusban hívőkké lettek, és ez által belekereszteltettek a Krisztus Testébe. A Cselekedetek 2-től kizárólag a megfeszített Krisztusról szól a prédikálás. Egyedül ebben van Isten ereje, amely bennünket, bűnösöket üdvözít (1Kor 1,18).

A megfeszített Krisztusról szóló evangélium hirdetése által a Szent Szellem kívülről hat az elveszett bűnösök szívére; megbünteti és leleplezi őket (Jn 16,8). A kegyelmet nyert bűnöst azonban Isten Szelleme teljesen eggyé teszi Krisztussal (1Kor 12,12-13). Tehát egy fokozatos előrehaladást ismerünk fel a Szent Szellem tevékenységében: először a bűnös *szívére* fejt ki hatását, azután a hívővé lett ember *szívében* végzi munkáját. A Szent Szellemnek ezt a tevékenységét jövendőli meg tanítványainak az Úr, földi életének utolsó éjszakáján e szavakkal:

„Ő (a Szent Szellem) engem fog dicsőíteni (magasztalni)!” (Jn 16,14)

A Szent Szellem tehát nem önmagát dicsőíti, soha sem állítja önmagát a középpontba! Ugyanígy egyáltalán semmikor sem állítja a Szent Szellem a szellemi ajándékokat a középpontba! A Szent Szellem egyedül csak az Úr Jézus Krisztust magasztalja. Ezért kereszteli be a kegyelmet nyert bűnöst a Krisztus Testébe. A Szent Szellemnek ez a fontos kegyelmi műve mindig a hitélet kezdetén történik. A Biblia e szavakkal írja le ezt a folyamatot: „a Szent Szellemmel keresztelni”, ill. „a Szent Szellemben keresztelni”. Az Újszövetségben összesen nyolcszor olvasunk erről a Szent Szellem által munkált eseményről. Egy-egy alkalommal a négy evangéliumban, kétszer a Cselekedetek könyvében, és egyszer a Római, valamint az 1. Korintusi levélben. Az evangéliumok és a Cselekedetek beszámolnak Keresztelő János megbízásáról, aki csak vízzel keresztelt a bűnbánatra. A Messiásról azonban azt olvassuk, hogy Ő Szent Szellemmel és tűzzel fog keresztelni. Ezáltal tehát ez a hat megnevezett igehely az evangéliumokban és a Cselekedetek könyvében a hatalmas pünkösdi eseményről beszél, amelynél az első emberek belekereszteltettek a Krisztus Testébe. A Római levél, valamint az 1. Korintusi levél is a pünkösdi eseményt arra visszatekintve mutatja meg, és felvilágosítják azokat, akik hívőkké lettek, hogy milyen egyszeri és hatalmas művet cselekedett velük Isten Szelleme a megtérésük órájában: a Szent Szellem által belekereszteltettek Krisztusba, és teljességgel eggyé lettek vele. És most Isten Szelleme által Krisztusban vannak!

Előretekintés a Szent Szellem művére, ahogyan a négy evangélium beszámol róla

1. „Én vízzel keresztellek titeket, hogy megtérjete, de aki utánam jön, erősebb nálam: arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem. Ő majd Szent Szellemmel és tűzzel keresztel titeket” (Mt 3,11).

2. „Én vízzel keresztellek meg titeket, ő pedig Szent Szellemmel fog megkeresztelni” (Mk 1,8).
3. „Én ugyan vízzel keresztellek titeket, de eljön az, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam; Ő majd Szent Szellemmel és tűzzel keresztel titeket” (Lk 3,16).
4. „Én nem ismertem őt, de azért jöttem, és azért keresztellek vízzel, hogy ismertté legyen Izráel előtt. Így tett erről bizonyosságot János: 'Láttam, hogy a Szellem leszállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta. Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, ő mondta nekem: Akire látod a szellemet leszállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szent Szellemmel keresztel. Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy ez az Isten Fia”’ (Jn 1,31-34).

Előretekintés a Szent Szellem művére, az Apostolok cselekedeteiről írott könyv szerint:

5. „Amikor együtt volt velük, megparancsolta nekik: 'Ne távozzatok el Jeruzsáleből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottátok tölem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szent Szellemmel kereszteltettek meg”’ (Csel 1,4-5).
6. „Amikor pedig elkezdtem beszélni, leszállt rájuk a Szent Szellem, ahogyan ránk is leszállt kezdetben. Ekkor eszembe jutott az Úr szava, aki így szólt: János vízzel keresztelt, de ti Szent Szellemmel fogtok megkereszteltetni” (Csel 11,15-16)

Visszatekintés a Szent Szellem művére és Pál apostol magyarázata

7. „Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk” (Róm 6,3-4).
8. „Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Szellem által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg” (1Kor 12,12-13).

Ez a nyolc igehely egyértelműen és meggyőzően beszél a Szent Szellem munkálkodásáról a hívők szívében, akik Isten Szelleme által belekereszteltettek Krisztusba. A Szent Szellem az Atyától és a Fiútól jön erre a földre, és teljességgel egyé teszi a hívőket az Atyával és a Fiúval. Ezért mondja az ÚR a János 14,20-ban:

„Azon a napon (pünkösdkor) megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek.”

Tehát 164 alkalommal olvasható az Újszövetségben, hogy mi „Krisztusban” vagyunk. Milyen hatalmas művet visz végbe a Szent Szellem a hívőkben! Ez az egyetlen igazi és bibliai „szellemkereszttség”: Megtérésünk és újjászületésünk órájában belekereszteltetünk a Krisztus Testébe, és teljességgel egyé leszünk Krisztusban és Krisztussal!

A „szellemkereszttség” főnév nem olvasható egyetlen helyen sem az Újszövetségben. Mindig csak „a Szent Szellemmel keresztelni”, vagy „a Szent Szellemben keresztelni” megfogalmazással találkozunk. Ez mindig egyszer történik, a bűnös ember megtérésekor, és ezáltal a hitélet kezdetén.

A rajongók fokozatosságra vonatkozó tanítását, amelyik egy ember újjászületése után még egy további „szellemkereszttséget” követel, aminek bizonyos adományok hordozói, ill. szellemi felhatalmazottak kézrátétele által kell történnie, határozottan el kell utasítanunk. A Szentírás sehol sem beszél egy további „szellemkereszttségről”, mint ami előfeltétele a nyelveken szólás, prófétálás és más szellemi adományok (karizmák) megkapásának. Teljesen egyértelmű azonban Pál apostol felhívása: „Teljetek meg Szellemmel” (Ef 5,18), és részletesen leírja nekünk, hogyan történik ez a „Szellemmel teljes lét”, és milyen hatása van a hívők hétköznapijaira: a gyülekezetben, a házasságban, a családban és a hivatásbeli életben (Ef 5,18-tól 6,20-ig).

3. FEJEZET

A SZENT SZELLEM EGY SZEMÉLYISÉG

Sajnos a keresztyénségben elterjedt az a komoly tévedés, hogy a Szent Szellem egy „erő”. Ezzel kapcsolatban a Cselekedetek 1,8-ra hivatkoznak, ahol az Úr ezt mondta egykor a tanítványainak: „Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szent Szellem...”. A Szentírásnak erre a versre alapozott téves magyarázata sokakat hibás magatartásra indított a Szent Szellemmel kapcsolatban, és súlyos következményekkel járó tévtanítások kialakulását is elősegítette. A Szentírás egyértelműen tanítja, hogy a Szent Szellem isteni személyiséggel rendelkezik – éppen úgy, mint az Atya és a Fiú. Egyáltalán csak ezért dicsóíthati az Atyát és a Fiút.

Kezdetben teremtette az Atya személye, a Fiú személye és a Szent Szellem személye az ember személyét. Az ember tehát – a teremtést tekintve – olyan személyiség, mint Isten maga. A Biblia ezért az ember istenképűségéről is beszél, mivel Isten az embert a maga képére (nem kevesebbre) teremtette, mintegy társnak, akivel beszélhet:

„Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá...” (1Móz 1,26).

„És megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket” (1Móz 1,27).

Emellett a Szent Szellem személye a híd az ember személyéhez, mert mint isteni személyiség, az embernek az Atya és a Fiú személyét jelenti ki. Ezért teljesen kizárt, hogy a Szent Szellem csak egy „erő”, amelyiket az ember önkényesen be- és kikapcsolhat, vagy ami felett rendelkezhet. Ez soha de soha nem így van! A Szent Szellem – amint az Atya és a Fiú is – egy tökéletes, örök és isteni személyiség, aki kijelentheti magát az ember személyiségének, és ezt meg is teszi. Ezt a tényt a Szentírás egészen a részletekig menően a legpontosabban le is fekteti, ahogyan a következő felsorolásból minden további nélkül felismerhetjük:

1. A Szent Szellem neve isteni személyiségként jelenti ki őt

A Szent Szellem

- Isten Szelleme (Róm 8,9.14)
- Jézus Krisztus Szelleme (Róm 8,9)

- a Fiú Szelleme (Gal 4,6)
- az Úrnak a Szelleme (2Kor 3,17)
- Jahvének a Szelleme (Ézs 11,2)
- az urak Urának Szelleme (Jahve/Adonáj, Ézs 61,1)
- az Atyának a Szelleme (Mt 10,20)
- a Mindenhatónak a Szelleme (Jób 32,8)
- az „én”, vagyis a Seregek Urának Szelleme (Zak 4,6)

2. A Szent Szellem olyan tulajdonságokkal bír, amelyek jellemzik az Ő személyiségét

A Szent Szellemnek

- akarata van (1Kor 12,11)
- úgy beszél, mint egy személy (Csel 10,19; 8,29)
- értelme, gondolatai és véleménye van (Róm 8,27)
- szeretet és jószág lakik benne (Róm 15,30; Neh 9,20)
- szolgálatra küld ki (Csel 13,2-4)
- leleplezi (megbűnteti) a bűnt (Jn 16,8)
- emlékeztet (Jn 14,26)
- terem (Mt 1,18) és bizonyosságot tesz (Jn 15,26; Róm 9,1)
- beszél, hall és elvezet minden igazságra (Jn 16,13)
- tanít és megjelent (Jn 16,14; 1Kor 2,13)
- tilt, akadályoz és nem enged (Csel 16,6-7)
- elmozdít/eltávolít (Csel 8,39)
- kutatja az istenség mélységeit (1Kor 2,10)
- felsegít gyengeségeinkben (Róm 8,26)
- esedezik értünk, hívőkért (Róm 8,26)
- fohászkodik (Róm 8,26)
- elhív (pl. véneket és püspököket, Csel 20,28)

3. A Szent Szellem rendelkezik az Atya Isten és a Fiú Isten összes tulajdonságával

A Szent Szellem

- az örök Szellem (Zsid 9,14)
- a bizonyágtévő szentség Szelleme (Róm 1,4)
- a Szent Szellem (Jn 14,26)
- a fiúságnak/gyermekségnek a Szelleme (Róm 8,15)
- a jó Szellem (Zsolt 143,10)

- a bölcsesség Szelleme (Ézs 11,2)
- az értelem Szelleme (Ézs 11,2)
- a tanács Szelleme (Ézs 11,2)
- az erő Szelleme (Ézs 11,2)
- az ismeret Szelleme (Ézs 11,2)
- az Úr félelmének Szelleme (istenfélelem, Ézs 11,2)
- az igazság Szelleme (Jn 14,17; 15,26; 16,13)
- a kegyelem Szelleme (Zak 12,10)
- az imádság Szelleme (Zak 12,10)
- az élet Szelleme (Róm 8,2; Jel 11,11)
- a hit Szelleme (2Kor 4,13)
- az erő Szelleme (2Tim 1,7)
- a szeretet Szelleme (2Tim 1,7)
- a fegyelem/józság Szelleme (2Tim 1,7)
- a dicsőség Szelleme (1Pt 4,14)
- a kijelentés Szelleme (Ef 1,17)
- az imádat Szelleme (Zak 12,10; Jn 4,22)
- a jövődőlés Szelleme (Jel 19,10)
- az ítélet Szelleme (Ézs 4,4)

4. A Szent Szellem mint személy lép az ember elé

- Az ember megszoríthatja a Szent Szellemet (Ef 4,30) – megszorítani csak egy *személyt* lehet.
- Lehet hazudni a Szent Szellemnek (Csel 5,3) – hazudni azonban csak egy *személynek* lehet.
- Lehet káromolni a Szent Szellemet (Mt 12,31) – káromolni azonban csak egy *személyt* lehet.
- Lehet ellenállni a Szent Szellemnek (Csel 7,51) – ellenállni azonban csak egy *személynek* lehet.
- Meg lehet kísérteni a Szent Szellemet (Csel 5,9) – megkísérteni csak egy *személyt* lehet.
- Lehet megcsúfolni a Szent Szellemet (Zsid 10,29) – megcsúfolni azonban csak egy *személyt* lehet.
- Lehet dacolni a Szent Szellemmel (Ézs 63,10) – dacolni azonban csak egy *személlyel* lehet.

A fenti pontok nem tartalmazzak részletes tanítást a Szent Szellemmel kapcsolatban (pneumatológia), hanem csak röviden utalnak arra, hogyan tesz

bizonyosságot a Szentírás Isten Szent Szelleméről. A felsorolásból meggyőzően kiderül, hogy a Szent Szellemnek saját személyisége van, és mint ilyen, kapcsolatba lép az emberrel. Ugyanis csak a Szent Szellem személye képes odavezetni az ember személyét Istennek, az Atyának a személyéhez és Isten Fiának személyéhez!

4. FEJEZET A SZELLEM EGYSÉGE ISTEN FIÁBAN

A Szent Szellem, mint Isten saját maga is, számunkra, halandó emberek számára láthatatlan, hogy mégis fogalmat alkothassunk a Szent Szellem lényéről és működéséről, a Biblia példázatokban, szimbólumokban és más kifejezési formákban írja le Isten Szent Szellemét. Ezek a leírások újra meg újra világossá teszik számunkra azt a tényt, hogy a Szent Szellem örökkévaló Isten, azaz büntelen, tökéletes és érinthetetlenül szent, mint Isten maga. A Szent Szellem tökéletessége a hetes szám tökéletessége által is kifejezésre jut. Így a Szent Szellem az Ézsaiás 11,1-2-ben a maga hétszeres munkálkodási területe szerint jelenik meg, mint

1. az Úr Szelleme
2. a bölcsesség Szelleme
3. az értelem Szelleme
4. a tanács Szelleme
5. az erő Szelleme
6. az ismeret Szelleme
7. az Úr félelmének Szelleme.

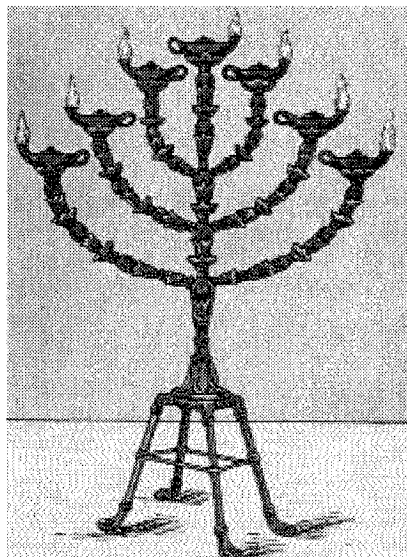
A Jelenések 1,4; 3,1; 4,5 és 5,6 versekben is a hét lámpás és Isten hét Szellemének egységében kerül leírásra a Szent Szellem, amelyek Isten trónusa előtt égnak, és ugyanakkor Isten Bárányának hét szemét is jelentik. A Zakariás 4,10 is beszél erről a hét mécsesről.

A Bibliában a hetes szám mindig a Szent Szellem teljességét és egységét világítja meg, amelyik hét különböző módon fejti ki hatását. Már az ószövetségi templomban megjelenik a hétkarú lámpatartó, a menóra, mint az egyetlen és tökéletes világosság, ami a szentélyben világíthatott. A hétkarú lámpatartót egy talentum (kb. 50 kg) színaranyból verték a mesterek, pontos minta alapján, amit Mózes a Sínai-hegyen látott (2Móz 25,31-40). Isten megmutatta ott neki a hétszeresen hatását kifejtő Szent Szellemnek a mintaképét a mennyben, – és Mózes elkészítette a földön egy hétkarú arany lámpatartó mását. Azt, hogy Mózes a mintaképben a Szellem abszolút valóságát látta, és aztán Isten parancsára a másolatban a földön szemléltette, világosan felismerjük a Jelenések 1,4 és 4,5 versekből. Kétszer olvasható ott, hogy „Isten hét Szelleme, akik trónusa előtt vannak”. Mózes a Szent Szellemnek ezt a való-

ságát tehát a mennyben látja, és a hétkarú lámpatartó formájában ábrázolja. Mivel azonban a Jelenések 3,1 és 5,6 szerint a felmagasztalt Krisztus maga is rendelkezik Isten hét Szellemével, a János 8,12-ben úgy jelenik meg ezen a földön közöttünk, emberek között, mint a világ Világossága. A Szent Szellem így teljes egységben van Isten Fiával, mint ahogy Isten Szelleme tökéletes egységben van az Atyával. Meg van ugyanis írva, hogy „az Isten Szellem!” (Jn 4,24). Csak a Szent Szellem által tudjuk felismerni a Szent Szellem lényét és tevékenységét. Egy hamis szellem viszont azonnal arról ismerhető fel, hogy lénye és tevékenysége nincs összhangban a Bibliával.

Ha az Ézsaiás 11,1-2 felé fordítjuk a figyelmünket, felismerjük a Szent Szellem egységét a Fiában. Isten Fia a hajtás és vesszőszál, aki mint Messiás, Dávid gyökeréből és Isai törzsökéről sarjad ki. Azonban mint Messiás, a Szent Szellem teljességével kenetett meg, ezért dicsőséges neve: a Felkent (héber: Messiás, görög Khrisztosz, latin Christus, magyar Krisztus).

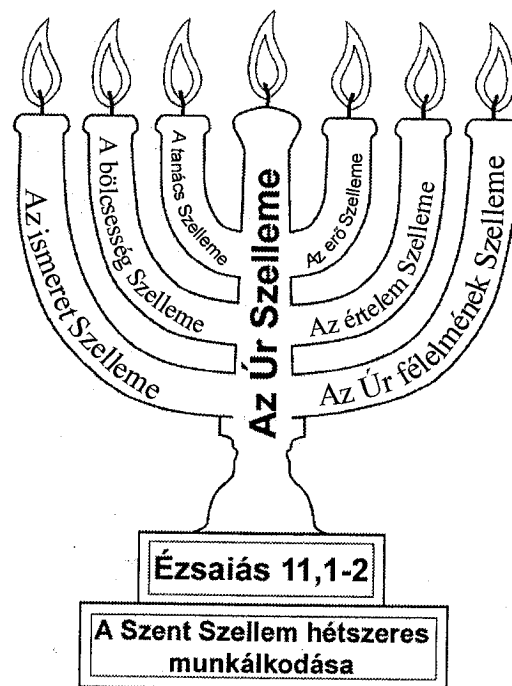
Mivel a görög szövegben ott található a határozott névelő „a” Krisztus előtt, a német Elberfeldi-fordításban mindig „a Krisztus” fordul elő, ami a latin nyelvi értelmezés szerint nehézkesen hangzik. Vagy azt mondjuk: a Messiás, vagy azt: Krisztus. Az Úr Jézus dicsőséges neve mindig „Krisztus”, a Jé-

3. ábra: A hétkarú gyertyatartó
– a Szent Sátorban és a Templomban
– 50 kg aranyból készült

4. ábra: A hétkarú gyertyatartó
Izrael állam címerében

5. ábra:
A Szent Szellem
hétszeres munkálkodása
Ézsaiás 11,1-2 szerint

zus név viszont az Ő megalázkodásának a neve, mint a Megváltó a földön. Az Ézsaiás 11,1-2-ben úgy jelenik meg a Messiás, mint a Szent Szellem hétszeres munkálkodása által Felkent, akin az Úr Szelleme nyugszik.

Ha ábrázolni akarnánk (lásd: 5. ábra), a hétkarú lámpatartó középső tengelye Isten Szellemét, magát az Úr Szellemét ábrázolja. A lámpatartó három karja jobbra és balra, a Szent Szellem tevékenységét szemlélteti. Három kar mint a bölcsesség, az értelem és a tanács Szellemét mutatja be. A másik három kar ábrázolásában a Szent Szellem erő, ismeret és az Úrnak félelme (tehát az istenfélelem). A Szent Szellem hatása ránk, emberekre irányul, akik hiszünk, ill. hinni akarunk Krisztusban és Istenben. Emellett a Szentírás kijelentése Isten Szelleméről mindig a Szent Szellem önmagáról való kijelentése, azonban sohasem a Szellem öncélja vagy öntükrözése ez. Nem, mert a kijelentés a Szent Szellem lényéről és művéről egyes-egyedül miéértünk történik!

Tehát Isten kizárólag az Ő Fia személyén és művén, a kereszten beteljesített megváltásán keresztül, dicsőséges feltámadásán, győzedelmes mennybemenetelén és a Szent Szellem kiárasztásának művén keresztül találkozunk velünk. Ugyanis csak a Szent Szellem által lakik a szívünkben Krisztus (Ef

3,16-17). A Szellem teljessége tehát magában Isten Fiában van, akinek Isten nem mértékkal mérve adta a Szent Szellemet (Jn 3,34-35), hanem egészen és teljesen. Az Ézsaiás 11,1-2 szerint a Szent Szellemnek ez a teljessége Krisztuson, a Messiáson nyugszik. Az Ézsaiás 61,1-2a szerint Krisztus a Szellem által Felkent, aki elhozza a szabadítás kegyelmének esztendejét. A kapcsolat közöttünk emberek és Krisztus, a mi Üdvözítőnk között csak a Szent Szellem által történik, aki által belekereszteltettünk a Krisztus Testébe (1Kor 12,12-13). Ez egy szellemi összeköttetés, ill. egy szellemi egység. És mivel a Szent Szellem csak *egy* (Ef 4,4), ebben az *egy* Szellemben és *egy* Testben vagyunk, *egy* hitünk van a mi *egy* Urunkban (Ef 4,5), ami ismét csak az *egy* Istenhez és Atyához vezet bennünket (Ef 5,6). Krisztus ugyanis a Szent Szellem által fogantatott és született (Lk 1,31-33). Ahogyan a Szent Szellem büntelen, úgy az Isten Fia is büntelen. Ő büntelenül élt ezen a földön, és kijelentette a láthatatlan Isten dicsőségét (sekináh). Nyilvános fellépése során, mint Messiásra, a Szent Szellem egy galamb alakjában jött el Isten Fiára, és újólág felszentelte csodálatos messiási hivatalára. Így Isten Szelleme teljesen átjárja Krisztust. Ahogyan a hétkarú lámpatartó a Szent Szellem hétszeres hatását ábrázolja az Ézsaiás 11,1-2 és a Jelenések 1,4; 3,1; 4,5; 6,5 szerint, úgy hat a Szellemnek ez a teljessége Krisztusban, az örökké tökéletes Isten Fiában. Ezért mi is tökéletesek vagyunk Őbenne, és Őáltala eljutunk a teljességhez (Kol 2,10). Amit a hétkarú gyertyatartó külsőképpen szemléltetni akar, az a legbensőbb, örök, halhatatlan, támadhatatlan (szent), isteni és mennyei valóság. Ezért érvényes korlátozás nélkül, amit Pál apostol a római és a korintusi gyülekezeteknek ír:

„Akiben nincs Krisztus Szelleme, az nem az övé!” (Róm 8,9), valamint:
 „Senki sem mondhatja: 'Jézus Úr', csakis a Szent Szellem által” (1Kor 12,3).

A Szent Szellem egysége a Zakariás 4 szerint

Az eddigi fejtegetésekből világossá vált, hogy Isten kijelentése a Szent Szellem által, az Atyának és a Fiúnak a teljes egységében történik, és ez Isten megváltott gyermekeinek Istennel való teljes egységét munkálja. Isten minden kijelentése csak értünk, emberekért történik, hogy egyre többet ismerjünk meg a láthatatlan Istentől. Minél inkább ki tudja magát jelenteni Isten rajtunk és bennünk, annál inkább átfőrmálódunk az Ő képére (2Kor 3,17-18), azaz egyre inkább teljes egységben leszünk Istennel (Jn 17,20-23; Ef 4,3-6). Ez a Zakariás 4,1-14-ben is kifejezésre jut:

„Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én Szellememmel! – mondja a Seregek Ura” (Zak 4,6).

E prófécia alapja ismét a hétkarú gyertyatartóban van, amelyiknek héber elnevezése „menóra”. Ennek a hétkarú gyertyatartónak a jelentőségével már részletesen foglalkoztunk.

A Zakariás 4,1-14-ben most a hétkarú gyertyatartóhoz egy prófétai kiegészítés járul: a két olajfa, melyek a gyertyatartó jobb és bal felén állnak. Az Újszövetségben ennek a prófécianak a beteljesedése van leírva (Róm 11,16-24; Jel 11,4). A két olajfa elnevezése pedig, „az olaj fiai” is. Ebben a kiegészítő próféciaiban újra fel lehet ismerni az egységet a Teremtő és a megváltott teremtmény között, Isten és Isten gyermekei között, akik Szent Szellemét a szívükben hordozzák. Ugyanis egyrészt a hét lámpa a lámpatartón csak az által az olaj által ég, amit az olajbogyóból, az olívabogyóból, az olajfa terméséből sajtolnak; másrészt a Róma 11,16-24-ben maga az olajfa, Istennek egy organikus üdvtörténeti tevékenységként kerül megnevezésre, a mi megváltásunkra. Emellett, a Róma 11,16-17 szerint, ennek az isteni olajfának a gyökerei egyértelműen Isten üdvtörténeti cselekvését jelentik, Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal, mivel ez a három ősatya kapta meg a közvetlen kijelentést és ígéretet a Messiásról és a világ Megváltójáról (lásd: 1Móz 12,1-3; 13,14-18; 18,18; 22,16-18; 26,2-4; 28,13-15).

Az olajfa törzse: Isten üdvtörténete Izráel tizenkét törzsével, minthogy Isten áldása átment közvetlenül a tizenkét törzsre (1Móz 49,1-28; 5Móz 33,1-29). Mint vad olajfaágak oltattunk be, mint hívók a pogányok és a népek közül ebbe a szelíd olajfába, és ezáltal részeseivé váltunk az Istennel és a Krisztussal való szerves és szellemi egységnek. A két olajfa a Zakariás 4,1-14 szerint egyértelmű prófécia ezzel kapcsolatban, ezért vannak a lámpatartó mellett ábrázolva. A Róma 11,16-24-ben a hétkarú lámpatartó nem kerül megnevezésre, mert ott már a Zakariás 4,1-14 szerinti beteljesedés ismerhető fel. Az Isten és az Ő népe közötti egység a Szent Szellemben teljesen és maradéktalanul megvalósult.

Azt, hogy Zakariás már prófétai módon jelzi ezt az egységet, fel lehet ismerni a 4,6-ból. A templom újra felépítése és Izráel népének, mint Isten választott népének helyreállítása, nem hadviselő seregek és emberi erő által történik, hanem csak a Szent Szellem belső munkálkodása által. Isten csak a Szent Szellem által egy az Ő népével, Izráellel. A Szent Szellem nélkül nincs egység Isten és az Ő népe között. Ezért vár a hívó maradék Izráelben, mind az Ószövetségben, mind pedig az Újszövetségben a Szent Szellem kitöltésére. Már Mózes így sóhajtott: „Bárcsak az Úr egész népe próféta volna, és nekik is adná Szellemét az Úr!” (4Móz 11,29). A tizenegy tanítvány is megkér-

6. ábra: A Szent Szellem egysége bemutatva a Zakariás 4,6-ban két olajfa (olajág) között

dezte az Üdvözítőt a mennybemenetel hegyén, hogy a Szent Szellem kitöltésének idején újra helyre fogja-e állítani Izráel királyságát (Csel 1,4-7). Amikor a zsidó „hetek ünnepe” alkalmából, amit mi a görög eredetű „pünkösöd” szóval nevezünk meg, végül a Szent Szellem a maga teljességében leszállt a mennyből, Isten Szelleme nem a templomot töltötte be Jeruzsálemben, hanem a bűnbánatra kész izráelitákat, akik hittek a megfeszített és feltámadott Úrban (Csel 2,1-47). Ez az első 3000 zsidó képezte akkor a teljes egységet Istennel. Később jöttek még hozzájuk a samaritánusok és a pogányok, a Csel 8 és 10 leírása szerint.

S ez máig így maradt. Csak a bűnbánatra kész zsidók és pogányok – és csak ők (!) – nyernek Szent Szellemet, csak ők lesznek Isten gyermekei, ők az olajágak a szelíd olajfán (Róm 11,16-24), akik teljesen egyek Istennel. Más-keppen nem érhető a Zakariás 4,1-14, mert a Biblia mindig ilyen módon beszél a Szent Szellem egységéről.

Zakariás 4 és Róma 11: Prófécia és beteljesedés

A Zakariás 4,1-14 megvizsgálása során ismét maradjunk a bevált alapelvnlél: „A Bibliát a Bibliával kell magyarázni.” Így mutatja be Zakariás próféta mind a 14 versben Izráel népének, mint az Úr választott népének helyreállítását. A Jelenések könyve is Istennek a Gyülekezettel, Izráellel és a föld népeivel való üdvterve befejezéséről beszél. A Zakariás könyve és a Jelenések könyve, az Ó- és Újszövetség összevetése során rögtön fel lehet ismerni a próféciát és a beteljesedést. A Római levélben Pál apostol is teljesen ennek a szellemi vonalvezetésnek az értelmében ír. Így Pál átveszi a két olajfa próféciáját a Zakariás 4-ből a maga fejtegetéseibe a Róma 11-ben, és egyértelmű szavakkal írja le Izráel népének újra elfogadását. A Róma 9-ben az apostol Izráel népe kegyelmi kiválasztásáról beszél. A Róma 10-ben fájjalja, hogy Izráel nem ismeri fel Istennek ezt a kiválasztását, és ezért nem is akarja elfogadni. A törvényt a maguk erőfeszítéseiből akarják betölteni, hogy saját erejükől üdvözüljenek. A Róma 11-ben Pál apostol eljut a kijelentés célpontjához, amikor is az isteni dimenzióban mutatja fel a választott nép történeti útját és ítéletének útját: mindig lesz egy maradék Izráelből, amelyik üdvözül (Róm 11,1-10), Isten soha, de soha nem vetette el az Ő népét (Róm 11,11-24), hanem a nép vetette el Istenét, és a hitetlenség által kitörött a szelíd olajfából (Róm 11,17-23). Végül azonban, a Messiás eljövetelekor egész Izráel üdvösséget nyer (Róm 11,25-36).

Vajon miért használja az apostol a Róma 11,16-24-ben a szelíd olajfának ezt a szellemi kifejezőmódját? Miért hivatkozik az olajfa szellemi képével a Zakariás 4,1-14-re? Azért, mert Pál meg akarja értetni a szellemi egységet Isten és az Ő népe között, ami csak a Szent Szellem által lehetséges. Mivel Izráel népe még mindig megmarad a hitetlenségben (Róm 11,20-23), Isten nem tudja helyreállítani népével a szerves egységet. Ezért szórattott szét Izráel a világ népei közé. Akkor azonban, amikor eljön a Sionról a Megváltó, egész Izráel üdvözülni fog (Róm 11,25-32). Amikor az egész nép őszinte bűnbánatot tart, Isten ki fogja árasztani népére a kegyelem és imádság szellemét (Zak 12,10-14), és új szívet és új szellemet ad nekik (Ez 36,25-27). Nem más, mint az Úr Jézus maga hivatkozik az Ezékiel 36,25-27-re, és mondja az idős írástudónak, Nikodémusnak, mint a mesternek (tanítónak) Izráelben: „Neked új-já kell születned, – víztől és Szellem által” (Jn 3,1-10).

Az első jeruzsálemi pünkösöd óta, szerte a világon hirdették ez a „jó hír”, hogy újjá kell születnünk, hogy örök üdvösséget nyerjünk. Legyünk zsidók vagy pogányok, izráeliták vagy idegen népek, teljesen mindegy, kik is vagyunk: csak a Szent Szellemben újjászületés által lehetünk az élő Isten gyer-

mekeivé, és juthatunk egyszer a mennyekbe. Ha elgondolkodnánk rajta egy kicsit, hogyan jöttünk tulajdonképpen erre a világra, világossá lenne számunkra, hogy közülünk mindenki csak a földi születés által jött erre a földre. És hogyan akarunk a mennybe jutni? Csakis az örök születés által a Szent Szellemben! Az Isten Szelleme által történt újjászületés nélkül lehetetlen a mennybe jutni, hogy beléphessünk Isten örök világába. Így ábrázolja a két olajfa a Zakariás 4 szerinti hétkarú gyertyatartóval ugyanazt, mint a Róma 11-ben említett olajfa, vagyis az örök, szerves és szellemi egységet Isten és az ember, Isten és az Ő népe, az ÚR és az Ő megváltottai között.

Zakariás 4 és Jelenések 11: Prófécia és beteljesedés

A Zakariás 4-ben és a Jel 11-ben is megtaláljuk ezt a próféciát és a beteljesedést. A lámpatartóval való egység bemutatására a Zakariás 4-ben a két olajfa úgy is megnevezésre kerül, mint az olajfa két ága, vagy a két felkent (Zak 4,14). A Jelenések 11,4-ben úgy jelenik meg ez a két olajfa, mint a végidők két tanúja, amelyben Izráel népe az antikrisztusi idők nagy nyomorúsága által megtisztul és megőriztetik. Mindkét szövegben egybehangzóan az olvasható, hogy a föld (minden ország) Uránál (vagy Ura előtt) állnak. Ez a két olajfa a Jelenések 11,4-ben is úgy jelenik meg, mint a két gyertyatartó. A csodák alapján, amelyek e két tanú által történni fognak a végidőben, sok írásmagyarázó Mózeset és Illést látja, nem utolsósorban azért, mert Mózes és Illés is megjelent az Úr Jézus Krisztussal a megdicsőülés hegyén (Mt 17,1-8; Lk 9,28-36). Ez a magyarázat sok bibliaolvasót meggyőz, ennek ellenére kérdésesnek kell tekinteni, mivel Mózes és Illés is halandó ember volt, akiket egykor anyjuk szült. Hogyan élhetnek akkor még egyszer, mint emberek a földön, akiket megölnék, feltámadnak, és a mennybe mennek? A Biblia nem ismeri ezt a távol-keleti, indiai újjászületési tanítást (reinkarnáció), ezért azt határozottan el kell utasítani.

A Zakariás 4 és a Jelenések 11 szövegei sokkal inkább arról a szellemi egységről beszélnek, amit a Szent Szellem munkál. Ilyenkor mindig Isten cselekvéséről van szó, az Ő népe, Izráel újra feltámadása és helyreállítása érdekében. Továbbá pedig arról, hogy a pogány népek közül mi is szellemi módon, a szívünkben feltámadunk és bevezettetünk az Istennel való egységbe (vö. Ef. 1,19-től 2,22-ig), amit a szelíd olajfa képében láttunk a Róma 11,16-24-ben. A Jelenések 11,1-12,17-ben azonban egyértelműen Izráel népe megtisztulásának útjáról van szó a végidőben. És pontosan itt avatkozik be a két tanú, akik azonosak a két olajfával. Mindketten a föld Uralkodója előtt áll-

nak, Isten trónjától indulnak el, és a végidőben kifejtik működésüket a földön. A két olajfa jelzi és munkálja a hívőknél az Istennel való egységet. A Jelenések 11 és 12-ben ezek a Izráel népéből valók, akik hisznek, és készek a bűnbánatra (Zak 13,8-9).

Ennek értelmében a két olajfa a hétkarú gyertyatartóval a Zakariás 4,14-ben vagy különleges mennyei lényeket jelent, vagy utalás arra, hogy Isten Szelleme az Ószövetségben Izráel népéből, az Újszövetségben pedig a népek közül vezeti a maga népét Istennel és Krisztussal egységbe (1Kor 12,12-13). Ugyanis csak az Izráelből és a Gyülekezetből való megváltottak, a „fiak” és „felkentek” (Isten Szent Szellemével felkentek) kapták meg a Szent Szellem olaját, és gyökereznek Istenben, mint a fák (Zsolt 1,3; 92,13-15; Jer 17,7-8; Róm 11,16-24; Kol 2,7). Így a két olajfa jelenthetné Izráelt és a Gyülekezetet, ami a legvilágosabban összhangban volna a Biblia teljes kijelentésével.

5. FEJEZET A SZENT SZELLEM MŰVE

A Szent Szellem megnevezése lehet Isten Szelleme, vagy az Úr Szelleme is, és mintegy 350 alkalommal kerül említésre a Bibliában. A Szent Szellem személye által leírásra kerül az Ő műve is, amit *rajtunk* és *bennünk* végez:

1. A Szent szellem munkálja bennünk az isteni teremtést

1. A Szent Szellem munkálja bennünk az újjászületést	Jn 3,5
2. A Szent Szellem megújulást teremt bennünk	Tit 3,5
3. A Szent Szellem munkálja bennünk az új természetet	Róm 7,6
4. A Szent Szellem újat teremt bennünk	Ez 11,19; Tit 3,5
5. A Szent Szellem megajándékoz a Fiúsággal	Róm 8,15,23
6. A Szent Szellem megerősíti, hogy Isten gyermekei vagyunk	Róm 8,16
7. A Szent Szellem közvetíti az Atyához való menetelünket	Ef 2,18
8. A Szent Szellem Krisztus tulajdonává tesz	Róm 8,9
9. A Szent Szellem eljegyez a pecsétjével	Ef 1,13; 4,30
10. A Szent Szellem a megváltás záloga	Ef 1,14
11. A Szent Szellem keresztel a Krisztus Testébe	1Kor 12,13

2. A Szent Szellem kimunkálja az egységet Istennel

12. A Szent Szellem kimunkálja bennünk az isteni egységet	Ef 4,4
13. A Szent Szellem Isten templomává tesz minket	1Kor 3,16
14. A Szent Szellem bennünk lakik	Róm 8,11; 1Kor 3,16
15. A Szent Szellem betölti a szívünket	Ef 5,18
16. A Szent Szellem betölt Isten szeretetével	Róm 5,5
17. A Szent Szellem munkálja a szellemi gondolkodásmódot	Róm 8,6-7,9
18. A Szent Szellem istenfélelmet munkál bennünk	Ézs 11,2
19. A Szent Szellem közösséget munkál közöttünk	Fil 2,1

3. A Szent Szellem kihatása bennünk

20. A Szent Szellem belső erőt ajándékoz nekünk	Ézs 11,2; 2Tim 1,7
21. A Szent Szellem kimunkálja az életet bennünk	Róm 8,2
22. A Szent Szellem szabadságot ajándékoz nekünk	2Kor 3,17

23. A Szent Szellem szellemi állhatatosságot munkál bennünk	Zsolt 51,12
24. A Szent Szellem józanságot munkál bennünk	2Tim 1,7
25. A Szent Szellem hitet támaszt bennünk	2Kor 4,13
26. A Szent Szellem ismeretet ajándékoz nekünk	Ézs 11,2
27. A Szent Szellem eltölt bölcsességgel	Ef 1,17
28. A Szent Szellem eltölt vigasztalással	Csel 9,31
29. A Szent Szellem tanácsot/döntési képességet ajándékoz nekünk	Ézs 11,2
30. A Szent Szellem elvezet minden igazságra	Jn 14,17
31. A Szent Szellem reménységet munkál bennünk	Róm 15,13
32. A Szent Szellem kijelenti az eljövendő dolgokat	Jn 16,13

4. A Szent Szellem irányít és eligazít bennünket

33. A Szent Szellem irányít bennünket	Gal 5,18-19
34. A Szent Szellem vezet és eligazít bennünket	Róm 8,14; Zsolt 143,10
35. A Szent Szellem Isten akaratára szerint igazít el bennünket	Csel 16,6-7
36. A Szent Szellem belső indítást ad nekünk	Lk 2,27
37. A Szent Szellem segítséget nyújt	Fil 1,19
38. A Szent Szellem Isten imádsására vezet	Jn 4,24
39. A Szent Szellem általunk imádkozik az Atyához	Róm 8,15
40. A Szent Szellem képvisel bennünket az imádságban	Róm 8,26-27
41. A Szent Szellem könyörög rajtunk keresztül	Zak 12,10
42. A bennünk lakó Szent Szellem Úrnak nevezi Jézust	1Kor 12,3
43. A Szent Szellem beszél hozzánk	Csel 10,9; Jel 2,7
44. A Szent Szellem nyugalmat teremt bennünk	Ézs 63,14; 1Pt 4,14
45. A Szent Szellem előkészít bennünket a szenvedésre	Csel 20,23

5. A Szent Szellem lehetővé tesz egy megszentelt életet

46. A Szent Szellem kimunkálja a megszentelődést bennünk	Róm 15,16
47. A Szent Szellem megítéli bennünk a bűnt	Ézs 4,4
48. A Szent Szellem megbüntet bennünket a bűnért	Jn 16,18
49. A Szent Szellem megöli bennünk azt, ami nem Istentől való	Róm 8,13
50. A Szent Szellem körülmetéli a szívünket	Róm 2,29
51. A Szent Szellem gyümölcsöt teremt bennünk	Gal 5,22
52. A Szent Szellem a hit gyümölcsét teremti bennünk	Gal 5,22
53. A Szent Szellem szelídséget teremt bennünk	Gal 5,22
54. A Szent Szellem igazságot teremt	Róm 14,17
55. A Szent Szellem belsőleg épít bennünket	Júd 20

56. A Szent Szellem mindenre emlékeztet	Jn 14,26
57. A Szent Szellem mindenre megtanít	Jn 14,26
58. A Szent Szellem bizonyosságot tesz az Úr Jézusról	Jn 15,26
59. A Szent Szellem magasztalja az Úr Jézust	Jn 16,14
60. A Szent Szellem átformál bennünket Jézus képére	2Kor 3,18
61. A Szent Szellem kijelenti nekünk Istent	2Kor 2,11-12; Ef 1,17
62. A Szent Szellem a Vigasztaló, a Pártfogó és Jézus Krisztus helyettese a földön	Jn 14,16.26

6. A Szent Szellem nélkül nem lehetséges a misszió

63. A Szent Szellem ihlette Isten Igéjét	2Tim 3,16
64. A Szent Szellem megvallja a testben eljött Krisztust	1Jn 4,2
65. A Szent Szellem felken bennünket a szolgálatra	1Jn 2,27
66. A Szent Szellem szorongat a bizonyágtétel szolgálatára	Csel 18,5
67. A Szent Szellem beszél általunk	Mt 10,20
68. A Szent Szellem megajándékoz képességekkel	2Móz 28,3; 31,3
69. A Szent Szellem elhív a misszió szolgálatára	Csel 13,2
70. A Szent Szellem kiküld a missziói szolgálatra	Csel 13,4
71. A Szent Szellem iktatja be a püspököket (véneket)	Csel 20,28

7. A Szent Szellem gyümölcse

72. A Szent Szellem megtermi bennünk a szeretetet	Gal 5,22
73. A Szent Szellem megtermi bennünk az örömet	Gal 5,22
74. A Szent Szellem megtermi bennünk a békességet	Gal 5,22
75. A Szent Szellem megtermi bennünk a türelmet	Gal 5,22
76. A Szent Szellem megtermi bennünk a szívésséget	Gal 5,22
77. A Szent Szellem megtermi bennünk a jóságot	Gal 5,22
A Szent Szellem megtermi bennünk a hűséget	Gal 5,22
78. A Szent Szellem megtermi bennünk a szelídséget	Gal 5,22
79. A Szent Szellem megtermi bennünk az önuralmat	Gal 5,22

8. A Szent Szellem adományai: a szellemi adományok

80. A Szent Szellem ajándéka a jóvendülés adománya	Róm 12,7
81. A Szent Szellem ajándéka a diakónia adománya	Róm 12,7
82. A Szent Szellem ajándéka a tanítás adománya	Róm 12,7
83. A Szent Szellem ajándéka a buzdítás adománya	Róm 12,7

84. A Szent Szellem ajándéka az adakozás adománya	Róm 12,7
85. A Szent Szellem ajándéka az előljáró adománya	Róm 12,7
86. A Szent Szellem ajándéka a könyörületesség adománya	Róm 12,7
87. A Szent Szellem ajándéka a bölcsesség adománya	1Kor 12,8
88. A Szent Szellem ajándéka az ismeret adománya	1Kor 12,8
89. A Szent Szellem ajándéka a hit adománya	1Kor 12,9
90. A Szent Szellem ajándéka a gyógyítás adománya	1Kor 12,9
91. A Szent Szellem ajándéka a csoda adománya	1Kor 12,10
92. A Szent Szellem ajándéka a szellemek megkülönböztetése	1Kor 12,10
93. A Szent Szellem ajándéka a nyelvek adománya	1Kor 12,10
94. A Szent Szellem ajándéka a nyelvek magyarázása	1Kor 12,10
95. A Szent Szellem ajándéka a segítség adomány	1Kor 12,28
96. A Szent Szellem ajándéka az apostolok adománya	Ef 4,11
97. A Szent Szellem ajándéka a próféták adománya	Ef 4,11
98. A Szent Szellem ajándéka az evangélisták adománya	Ef 4,11
99. A Szent Szellem ajándéka a pásztorok adománya	Ef 4,11
100. A Szent Szellem ajándéka a tanítók adománya	Ef 4,11

Ezzel a rövid áttekintéssel megpróbáltunk a Biblia 100 különböző kijelentésének segítségével rámutatni a Szent Szellem munkájára. A 100 kijelentés mindegyikével kapcsolatban hosszú fejtegetéseket lehetne írni. Sajnos, ez helyhiány miatt itt nem lehetséges. Azonban a további magyarázatok során még vissza fogunk térni egyes, különösen fontos kérdésekre. Ez azért rendkívül fontos, mert egyrészt igen nagy a nem tudás és a hamis értelmezés, valamint a félrevezetés és a hamis tanítások a Szent Szellemmel, az Ő személyiségével és művével kapcsolatban. Szinte mindig előtérbe állítják a nyelveken szólás, a jóvendülés (prófécia) és a gyógyítás tanításának és gyakorlatának adományát. Más szellemi adományokról viszont keveset, vagy egyáltalán nem beszélnek. Így a Szent Szellem kerül a tanítás középpontjába, és a Szent Szellem kiáradását, a szellemkeresztiségét, feltámasztást jelek és csodák által, valamint egy új pünkösdöt hirdetnek. Emellett évről évre szélsőségesebb és egzaltáltabb események történnek a rajongó körökben. Az emberek, akik áldozatául esnek ennek a fanatikus szellemnek, megmerevednek, és egymás után hátrazuhanak, órákig imádkoznak magasra emelt kezekkel, ujjonganak, kiáltoznak, ugrálnak, szökdécselnek, táncolnak, és úgy gondolják, „beteljesedtek Szent Szellemmel”. Mivel ezek a jelenségek általában ismertek, nem akarunk közelebbről foglalkozni velük. A fenti 100 kijelentéssel megpróbáltuk a Szent Szellem művét egy áttekintés formájában úgy bemutatni, ahogyan azt megtérésünk óta, és Isten gyermekeként *velünk* és *bennünk* cselekszi.

Ezért kezdődik ennek a 100 kijelentésnek az első része is következetesen 11 ponttal, az új teremtéssel, az újjászületéssel és a fiúsággal kapcsolatban. A második rész, 8 bibliai hely alapján megmutatja, hogyan tesz bennünket a Szent Szellem Istennel eggyé a bűn miatti rettenetes elszakadás után ez egy csodálatos megtapasztalás a számunkra. A harmadik részben a 13 kijelentés a Szent Szellem munkájára vonatkozóan nyilvánvalóvá teszi a számunkra azt a döntő változást az életben, amit a Szent Szellem ereje előhoz bennünk. Az őszinte bűnbánat és igazi megtérés után *mindig* az életünk megváltozása következik be! A negyedik részben 13 bibliai kijelentés azt tudatja velünk, hogy a Szent Szellem átvette az uralmat az életünk felett. Az ÚR Szelleme által vezet és irányít bennünket. Az ötödik rész 17 igeszakasz alapján bemutatja a megszentelt életet. A Szent Szellem műve nélkül egyáltalán nem lehetséges megszentelődés. Az ÚRért folytatott missziói szolgálat utáni törekvést és az arra való képesítést is csak a Szent Szellem adja. Ezt a hatodik rész 9 bibliai szakasza érteti meg velünk. A hetedik rész kijelenti nekünk a Szent Szellem gyümölcsét. Ezzel kapcsolatban figyelembe kell venni, hogy a Szentírás itt gyümölcsről beszél (egyes számban), nem gyümölcsökről (többes számban), mert Isten Szelleme ezt a gyümölcsöt mindig egységesen (azonos részekben) munkálja ki bennünk. A felsorolás a Szent Szellem adományaival fejeződik be, ahogyan azok az újszövetségi levelekben megnevezésre kerülnek.

Az adományozó és az adományok

Isten Igéjében összesen 21 adomány van leírva, amelyeket a Szent Szellem az egyes hívőknek ad, méghozzá *úgy*, ahogyan *Ő* akarja:

„De mindezt egy és ugyanaz a Szellem munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja” (1Kor 12,11).

Az adomány esetében tehát nem emberi akarásról és törekvésről van szó, hanem az adományozóról, aki gyermekeinek úgy ad, ahogyan *Ő* akarja. Mert maga az ÚR az adományozó. Ha *Ő* a mienk, az adományozó, akkor meg is ajándékoz bennünket azokkal az adományokkal, amelyeket nekünk szánt. Az adományokat soha nem szabad az adományozó nélkül kívánni vagy kierőszkolni. Mi csak *Ő*t akarjuk, *Ő* pedig nekünk fogja adni azokat az adományokat, amelyeket jónak és helyesnek talál számunkra, és amelyekkel *Ő*t magasztalni tudjuk. Ebben nem segít semmilyen imádkozás és kiáltás, semmilyen küszködés és könyörgés, ahogyan egyes körökben, pl. a nyelveken szólásért és a jövőmondásért teszik. Isten nem engedi, hogy bármit is kierőszkoljunk tőle, mindig szuverén akarata szerint cselekszik velünk!

A nyolcadik felsorolásban, a Szent Szellem művével kapcsolatban megjelenik a 21 szellemi adomány, abban a sorrendben, ahogyan Pál apostol a Római, a Korintusi és az Efézusi leveleiben leírta. Tanácsos lenne ezeket a bibliai helyeket imádkozva végigolvasni, akkor jobban érthetővé válik mind a 21 szellemi adomány (görögül „karizma”) a maga összefüggésében. Ennek során az is kiderül: **Egyetlen adomány sem élvez elsőbbséget!** Mindegyik azonos értékű, és megvan a maga (helyi) értéke Jézus Krisztus Gyülekezete körében. Ugyanis ezek *mindegyike* a Krisztus Testének építését szolgálja.

A legkevésbé sem kerül kiemelésre a nyelveken szólás, ahogyan ezt rajongó körökben teszik. A nyelveken szólás az utolsó az 1Korintus 12,1-11 felsorolásában, és Pál a többi 20 adománnyal teljesen azonosnak tekinti. Manapság sajnos sokan csak a nyelveken szólást tartják szellemi adománynak. Az ilyeneknek alaposan végig kellene tanulmányozniuk a Róma 12,3-8 és az Ef 4,11 részeket. Akkor megállapítanak, hogy ott még további 12 adományról is szó van, ezek közül hétről a Róma 12,7-8-ban, és ötről az Ef 4,11-ben. Még ha az Ef 4,11 az adományok hordozóiról is beszél, mégis egyértelműen a szellemi adományokról van szó, amikor a Biblia itt apostolokat, prófétákat, evangélistákat, pásztorokat és tanítókat sorol fel. Ugyanis kétségtelenül a Szent Szellem adománya, ha valaki evangéliumi módon tud tevékenykedni, a bibliai próféciát helyesen tudja magyarázni és hirdetni. Ugyanígy, csak bizonyos testvérek bírják egy gyülekezetben a tanítás adományát, ill. egy pásztor szeretetét és türelmét. Aki pedig új gyülekezeteket alapít, bírja egy apostol adományát. Tehát a Szent Szellem munkája így világosan és érthetően kerül leírásra. Jó annak, aki engedi, hogy Isten Szellem munkálkodjon az életben!

A Szent Szellem munkája bennünk

A Szent Szellem munkájával kapcsolatos további elmélkedéseink elején a Korintusi levélből idézünk egy verset:

„Ezért tudtokra adom, hogy senki sem mondja: 'Jézus átkozott', aki Isten Szelleme által szól; és senki sem mondhatja: 'Jézus Úr', csakis a Szent Szellem által” (1Kor 12,3).

Ez az Ige megérteti velünk azt a döntő igazságot, hogy egyetlen ember sem tud hinni az Úr Jézus Krisztusban a Szent Szellem közreműködése nélkül. Senki nincs abban a helyzetben, hogy a Szent Szellem nélkül valódi hitéletet éljen. Amint már részletesen megismertük, a Szent Szellem dicsófti a János 16,14-16 szerint az Úr Jézust, és egyedül *Ő*t állítja a középpontba. Csak

az Úr Jézus (!) által juthatunk el az Atyához (Jn 14,6). Aki bűnbánatra kész bűnősként jön a Megfeszítetthez, az elnyeri a bűnök bocsánatát, és a Szent Szellem által Jézus Krisztus tökéletes megváltó műve az övé lesz. A megváltást, amit Jézus Krisztus a kereszten elvégzett, a Szent Szellem tüzes betűkkel írja be mélyen a szívünkbe. A Szent Szellemnek ez a munkája sokféleképpen le van írva a Bibliában.

1. A Szent Szellem viszi véghez bennünk az újjászületést

A bűneset és a bűn következtében minden ember szellemileg halott (Ef 2,1.5; Lk 15,24.32). Bár test szerint élnek, de *szívük szerint halottak Isten számára!* Ezért Isten Szelleme egy emberben, aki őszintén megtért Krisztushoz, legelőször az *újjászületést* viszi véghez, tehát az elveszett ember Isten Szelleme által újjászületik (Jn 3,3-6). S mint aki Istentől született, legyőzi a világot (Jn 1,12-13; 1Jn 3,9; 5,1.4). Az újjászületés által elnyeri az ember az örök életet, és polgára lesz a mennyei dicsőségnek.

2. A Szent Szellem Isten gyermekeivé tesz bennünket

Miután a Szent Szellem újjászüli bennünket, az élő Isten gyermekeivé leszünk, és a mindenható Isten lesz a mi Atyánk (Róm 8,15; Gal 4,6). Elnyerjük a *gyermekség* és a *fiúság* szellemét. Ezért nem szolgák vagy fogadott gyermekek vagyunk, hanem az örökkévalóságig mennyei Atyánk valóságos gyermekei (Róm 8,14-23; Gal 4,6-7). Az újjászületés által elnyertük Isten Szellemét és lényét, mivel az Isten Igéjének romolhatatlan magvából fogantattunk és születtünk újjá (1Pt 1,23; Jak 1,18).

3. A Szent Szellem nekünk ajándékozza a fiúságot

Összesen négyszer olvassuk az Újszövetségben, hogy Isten gyermekeié a fiúság. A Róma 8,15-ben szó szerint azt mondja az Ige, hogy a „fiúság Szellemét” kaptuk. Azonban csak a mennyei befejezőkor fogjuk teljes mértékben elnyerni a fiúság jogait, amiért Pál ezt írhatja, hogy még várunk a fiúságra (Róm 8,23). Az Atya elsőszülött és egyetlen Fia (Jn 1,14.18; 3,16) hozta el számunkra a fiúságot, mert Ő váltott meg bennünket a törvény szolgaságától (Gal 4,5). Isten már a világ megalapozása előtt a fiúságra rendelt bennünket (Ef 1,4-5). Ezért nemcsak Isten gyermekei vagyunk, hanem Isten fiai és leányai (2Kor 6,18; Gal 4,6), valamint Isten örökösei is (Róm 8,17; Gal 4,7).

4. A Szent Szellem Isten elsőszülötteivé tesz minket

Az Úr Jézus Krisztus az Atya elsőszülöttje (Zsid 1,6), minden teremtmény elsőszülöttje (Kol 1,15-16), elsőszülött a halottak közül (1Kor 15,20.23; Kol 1,18; Jel 1,5), a föld királyainak elsőszülöttje (Zsolt 89,28) és elsőszülött sok testvér közül (Róm 8,29). Tehát az Úr vonatkozásában, az Őutána született testvérek vagyunk (Róm 8,29; Zsid 2,10). Mivel azonban a Szellem elsőszülöttei vagyunk, és bírjuk a Szent Szellemet (Róm 8,23), a megváltás helyzete szerint elsőszülöttek vagyunk minden teremtmény és minden teremtett lény előtt a látható és láthatatlan világban (Jak 1,18; Zsid 12,23). A Jakab 1,18 is (erősen) hangsúlyozza, hogy elsőszülöttek, teremtményeinek első zsengei vagyunk. Csak a Szent Szellemben való újjászületés által a mienk ez a magas méltóság Isten előtt.

5. A Szent Szellem belekeresztel minket a Krisztus Testébe

Minden újjászületett ember a Krisztus Testét alkotja, és az 1Korintus 12,13 szerint belekereszteltettek a Krisztus Testébe. Az Úr megváltottai jellemvonásainak leírásában, a „Krisztus Teste” kifejezés a mi Krisztussal egy mivoltunk legmélyebb kifejezése. Ahogyan az egyes tagok képezik a Testet, és a fő irányítja azokat, úgy Krisztus a Feje az Ő Teste közösségének, és mi vagyunk a tagjai az Ő Testének (1Kor 12,12-27). A testközösség egy abszolút szellemi szervezet, minthogy bennünket csak a Szent Szellem köt össze a mennyei Fővel. Ez az egység kizárólag a Szent Szellem által létezik, mivel mi csak Isten Szelleme által kereszteltettünk bele a Krisztus Testébe.

6. A Szent Szellem elpecsétel bennünket Istennek

Az, hogy elpecsételttünk, a 2Korintus 1,22-ben, valamint az Efézus 1,13-ban és 4,30-ban is megerősítésre kerül. Ez az elpecsételés Isten Szellemével, az Efézus 1,13-ban a mi Krisztusba vetett hitünk megerősítése: „Őbenne pedig titeket is – miután ... *hívókké lettetek* – eljegyzett pecsétjével, a megígért Szent Szellemmel...”. Az oklevél és a megerősítés, hogy hívókké lettünk Krisztusban, az az elpecsételés a Szent Szellem által. Ez a *mi számunkra* az isteni megerősítés. Azonban a Krisztus követésének útja és az e földön folytatott hitharc vonatkozásában, az Efézus 4,30 szerint a *célra* tekintve pecsételtettünk el: „...aki által el vagytok pecsételve a *megváltás napjára*.” Amíg még testben a földön élünk és testünkön át megkísérthetők vagyunk, naponkénti hitharcban állunk, de hogy bennünket semmi és senki ki ne ragadhasson

az Úr kezéből, Isten a Szent Szellem által a megváltás napjára pecsételt el bennünket.

7. A Szent Szellem munkálja bennünk az üdvbizonyosságot

Az üdvbizonyossággal kapcsolatos központi kijelentés a Római levélben olvasható:

„Maga a Szellem tesz bizonyosságot a mi szellemünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk” (Róm 8,16).

Csak a Szent Szellem munkálja ki megváltott szívünkben ezt a bizonyosságot arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Egyetlen ember sem tudja kívülről megígérni nekünk az üdvbizonyosságot. Egyetlen egyházi szertartás sem tudja közvetíteni az üdvbizonyosságot. Az érzések sem keltenek semmilyen üdvbizonyosságot. Ezért írja János apostol:

„...a Szellem pedig bizonyosságot tesz róla, mert a Szellem az Igazság. Mert hárman vannak, akik bizonyosságot tesznek: a Szellem, a víz, a vér; és ez a három egy” (1Jn 5,6-8):

A Szent Szellem bizonyossága mindig Jézus Krisztusnak a kereszten elvégzett megváltó művének alapul (Jn 16,14-16; 1Kor 3,11). Ezért mondja János: „és vér” (1Jn 5,6-7). Ezen felül a Szellem megerősíti Isten Igéje által is, hogy Isten gyermekei vagyunk. Az 1János 5,6-7-ben van ezért a „vízzel”, ami az Ef 5,26 szerint az Ige fürdőjét jelenti. Aki valóban véren vett és újjászületett, annak rendíthetetlen üdvbizonyossággal kell rendelkeznie. A Róma 8,38-39 így egészíti ki: „Meg vagyok győződve”. Joggal mondja Luther Márton: „Aki tagadja az üdvbizonyosságot, az kiveti magából a hitet!”

8. A Szent Szellem a mi megváltásunk záloga

Amíg testben vagyunk, feszültséggel teli hitben élünk. Megváltottak vagyunk, de még mindig várunk testünk megváltására (Róm 8,23). Életünk a „még nem” jegyében folyik! Mert „hitben járunk, nem látásban” (2Kor 5,7). Amíg a hitnek ezen az útján járunk, Isten a Szent Szellemet küldte el zálogul a szívünkbe, mely a foglaló a mennyei dicsőséghez. A „zálog” az akkori jogi nyelv fogalma, és az egészre szolgáló jogigény szigorú biztosítéka. Aki ezt a zálogot már, mint előleget megkapta, annak jogos igénye is van az egészre. Pál a 2Korintus 1,22-ben és az Efézus 1,14-ben megerősítette, hogy a Szellem záloga, mint jogosultság és a mi végleges megváltásunkra való igény, már

most a miénk. A 2Korintus 5,5-ben a Szellem záloga a jogosultság az elragadtatásra és a feltámadásra.

9. Megkenetés a Szent Szellemmel

Az Ószövetségben a királyokat, a papokat és a prófétákat szent olajjal kenték fel. Ez a megkenetés volt annak külső jele, hogy Isten őket belsőleg a Szent Szellemmel kente fel a szolgálatra. Az Úr Jézus is „a Felkent”, a Krisztus, a Messiás (Lk 4,18-2; Jn 1,41; Csel 4,27; 10,38), akit már az Ószövetség is megígért (Zsolt 2,1-3; Ézs 61,1-2). Így az Újszövetség megváltottai és hívői is a Szent Szellemmel kenetnek meg: „Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az” – mondja Pál a 2Korintus 1,21-ben.

A felkenetés a megváltozhatatlan megerősítés és megszilárdítás Krisztusban. Ahogyan az Ószövetségben Isten a királyt a nyilvános felkenetés által megerősítette királyi hatalmában (1Sám 16,1-13; 2Kir 9,1-13), valamint a pap Isten előtt így nyert beiktatást fontos hivatalába (2Móz 29,1-37), így erősítettünk meg mi is az Újszövetségben a Szent Szellemmel való megkenetés által, mint Istentől való királyok és papok, és nyerünk beiktatást. Az 1János 2,20.27 szerint a megkenés a megerősítés az Istenért végzett szolgálatra, és ugyanakkor a megszilárdítás is az igazi hitben és a bibliai tanításban az antikrisztusi hazugság és tévtanítás ellen.

10. A Szent Szellem vezet és irányít bennünket

A Szent Szellem irányítása és vezetése nélkül elképzelhetetlen egy normális hitélet. Amikor még hitetlenségben élünk, mindnyájan tévúton járunk, mint a juhok (Ézs 53,6), a saját akaratainkat tettük, és a világi élvezeteknek élünk. Most azonban nem tehetjük a saját akaratainkat, és nem járhatunk a saját útjainkon, mivel az élő Isten gyermekei vagyunk. Most Krisztus a mi Urunk és királyunk, neki akarunk szolgálni. Ezért vezet minket Isten Szelleme az Úr útjain és akarata szerint. A Szent Szellem vezetése az egyik fő ismertetőjegye annak, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ez egyértelműen és világosan olvasható a Róma 8,14-ben: „Akiket pedig Isten Szelleme vezérel, azok Isten fiai”.

Luther Márton igen erőteljesen úgy fordítja, hogy „hajt bennünket”, ahol tulajdonképpen a „vezet” szerepel. Az is olvasható, hogy „Isten fiai”. Azonban az erőteljes fordítás, hogy „hajt bennünket”, nagyon jó fordítás, mivel mi magunk gyakran olyan nehézkesek vagyunk a hitben, hogy a Szent Szellemmel kell bennünket szó szerint „hajtani”, hogy előrejussunk a hit útján, és elérjük a mennyei célt. A Szent Szellem buzdít és figyelmeztet bennünket, kü-

lönösen krízis időszakokban, amikor a saját útjainkon akarunk járni, Ő pedig az Úrhoz hajt bennünket, vissza az Ő nyájához.

11. A Szent Szellem irányít bennünket

Aki eljutott az Úr Jézus Krisztusba vetett hithez, egyre inkább feladja a saját életét, és a Szent Szellem uralma alá állítja. Leköszön, és átengedi Istennek a maga kis élete irányítását. A Galata levél leírja a test szerinti hívőket, akik önmagukat akarják megvalósítani, és szembeállítja velük a szellemi beállítottságú hívőket, akik hagyják, hogy a Szent Szellem irányítsa őket. A Galata 5,18-ban írja Pál: „Ha pedig a Szellem vezet titeket, nem vagytok a törvény uralma alatt.” Ez a drága igevers összetartozik az Efézus 5,18-cal: „...teljetek meg Szellemmel!” Aki telve van a Szent Szellemmel, az hagyja azt is, hogy a Szellem irányítsa. És aki engedi, hogy Isten Szelleme irányítsa, az telve is van Szent Szellemmel. A Galata 5,18 és az Efézus 5,18 között tehát egy csodálatos viszonzási kapcsolat áll fenn: „Ha a Szellem által élünk, akkor élünk a Szellem szerint” (Gal 5,25).

6. FEJEZET A SZENT SZELLEM A MENNYEI KÉRŐ

A Szent Szellem helyzetét Isten üdvöselekedetében a bibliai tipológiában néhány klasszikus előkép és szellemi szimbólum teszi érthetővé. Így a Szent Szellem műve bennünk úgy írható le, mint a kérő szerepe. Itt most csak a Jelenések 22,17-re emlékeztetünk:

„A Szellem és a menyasszony így szól: 'Jöjj!' Aki csak hallja, az is mondja: 'Jöjj!' Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!”

Itt a Szent Szellemet látjuk és Krisztus menyasszonyát teljes egységben, ahogy az elveszett és szomjazó embereket a Völegényhez, Jézus Krisztushoz hívják. A Szentírás különböző helyeken beszél

- a mennyei Völegényről (Jézus Krisztusról),
- a mennyei Kérőről (a Szent Szellemről),
- a mennyei menyasszonyról (Jézus Krisztus Gyülekezetéről).

Ha ez a három megnevezés nem is mindig egy bibliai versben áll egymás mellett, mégis gyakran említésre kerülnek (pl. Mt 9,15; Mt 25,1.5-6.10; Mk 2,19; Lk 5,34; Jn 3,29; 2Kor 11,2; Ef 5,25-33; Jel 21,2.9; 22,17). Gondoljunk továbbá a hétszeres kijelentésre, a gyülekezeteknek írt levelekre: „Akinak van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek” (Jel 2,7.11.17.29; Jel 3,6.13.22). Itt kerül a legvilágosabban kifejezésre a Szent Szellem jelentősége, mint aki a Kérő. Jézus Krisztus menyasszony-gyülekezete a hét Gyülekezetben kerül ábrázolásra (Jel 2,1-től 3,22-ig). A Szent Szellem a Kérő, aki a menyasszonyhoz beszél, és aki őt felkészíti a Völegény számára. A menyasszonynak hallgatnia kell a Kérőre, hogy a Kérő a menyasszonyt a Völegény számára méltóvá tehesse. Az Úr Jézus Krisztus a Völegény, aki a mennyben lakozik, és a menyasszonyra vár. A Völegény a mennyből beszél a menyasszony-gyülekezethez, amelyik még szolgai formában e földön van. Amíg a menyasszony a földön van, a Kérő vezetése és felkészítése alatt áll. Csak a Szent Szellem tudja, mint Kérő a menyasszonyt (a Gyülekezetet) a földön a mennyei Völegény (Krisztus) számára felkészíteni. Ezért kell a menyasszonynak hallgatnia a Szellem (a Kérő) hangjára.

Csak a Szent Szellem lehet Kérő a menyasszony-gyülekezet számára a földön, mivel a Szent Szellem teljességgel egy az Atyával és a Fiúval. A Szent Szellem rendelkezik az Atya és a Fiú isteni és büntetlen lényével. Ezért tudja

csak az Isten Szelleme, mint az egyedüli Kérő, méltóvá és képessé tenni a menyasszonyt a mennyei Vőlegény számára. Csak a Szent Szellem az, aki egyes egyedül abban a helyzetben van, hogy a menyasszony-gyülekezetet a Vőlegény, az Úr Jézus Krisztus képére átformálja (Róm 8,29-30; 2Kor 3,17-18), és csak Ő tudja közvetíteni számára az Ő lényét. Mivel a Szent Szellem a mennyből jött le a földre, a Szent Szellem az egyetlen is, aki mint Kérő, a menyasszony-gyülekezetet a mennybe tudja vezetni.

Ma a leánykérés ideje van

A pünkösdi és az elragadtatás közötti kegyelmi időben a csodálatos leánykérés ideje van. Mintegy kétezer év óta gyűjti a Szent Szellem a menyasszony-gyülekezetet a földön. Amint eléri a Gyülekezet teljes létszámát (Róm 11,25), a Kérő eltávozik a menyasszonnyal erről a földről a Vőlegényhez, a mennybe. Ez az elragadtatás pillanatában történik, amikor a Gyülekezet egyszerre elragadtatik a mennyei vőlegényhez (1Kor 15,51; 1Tesz 4,16-17; 2Kor 5,4-8). Ezért minden evangelizáció egy csodálatos leánykérési idő. Az ismert ébredési prédikátorok és az ébredési mozgalom evangélistái a 18. és 19. században mindig azt mondták: „Most halad át ezen a helyen Isten kegyelmének kocsija, most van a leánykérés ideje, a Szent Szellem gyűjti a menyegzői Gyülekezetet, most kell mindenkinnek beszállnia, most van a kegyelem ideje!” És sok-sok ember hagyta magát meghívni ebbe a hatalmas ébredésbe, és csatlakoztak a Gyülekezethez. A Szent Szellem gyűjti az elveszett lelkeket a menyegzői Gyülekezetbe. Aki a megtérés és az újjászületés által hozzácsatlakozott a Gyülekezethez, és a Szent Szellem által belekereszteltetett a Krisztus Testébe (1Kor 12,12-13), az beletartozik a menyegzői Gyülekezetbe.

Ha ezeknek a hatalmas ébredéseknek a folyamán sok millió ember megtért Krisztushoz, ez csak az által történt, hogy a prédikátorok és az evangélisták a Szent Szellem teljhatalma által, egyes-egyedül Jézus Krisztus személyét és üdvöselkedetét állították a középpontba. A Szent Szellem ugyanis mindig csak egyedül az Úr Jézus Krisztust dicsőíti (Jn 16,14-15). Ezt már részletesen láttuk, és nem tudjuk eléggé hangsúlyozni: a Szent Szellem mindig csak az Úr Jézus Krisztust teszi nagyfő! Ezért minden, a Szellem által vezetett igehirdetésben *egyedül* Isten Fia áll a középpontban. Ebből teljesen világosan következik, hogy:

- a Szent Szellem soha nem állítja önmagát a középpontba,
- a Szent Szellem soha nem állítja a menyegzői Gyülekezetet a középpontba,
- a Szent Szellem soha nem állít rendkívüli tanításokat a középpontba,

- a Szent Szellem soha nem állít szellemi adományokat a középpontba,
- a Szent Szellem soha nem állítja a nyelveken szólást a középpontba,
- a Szent Szellem soha nem állítja az adományok hordozóit a középpontba,
- a Szent Szellem soha nem állít egy embert a középpontba,
- a Szent Szellem soha nem állít egy teremtményt a középpontba,
- a Szent Szellem soha nem állít híres embereket, keresztyén csoportosulásokat, egyházakat vagy felekezeteket a középpontba.

Nem létezik egyedül üdvözítő egyház vagy gyülekezet. A külsőképpen egy keresztyén egyházhöz vagy gyülekezethez való tartozás senkit nem üdvözít. Egyetlen egyházi méltóság, és semmilyen szertartás sem tud üdvözíteni. Egyedül az Úr Jézus Krisztus üdvözít bennünket. Ezért állítja a Szent Szellem egyedül az Úr Jézus Krisztust, mint Vőlegényt a középpontba, és gyűjti, mint Kérő a menyegzői Gyülekezetet, egyes-egyedül a mennyei Vőlegény számára.

A hamis szellem elvezet a Vőlegénytől

A Szent Szellem soha sem fogja, mint Kérő, elvenni a menyasszonyt a Vőlegénytől, vagy sohasem fogja elvenni a Vőlegény dicsőségét. Ezért nem állítja magát a Szent Szellem *soha (!)* a középpontba. Egy hamis szellem ellenben azonnal felismerhető arról, hogy valaki vagy valami kerül a középpontba, és nem egyedül csak az Úr Jézus Krisztus. Így egy idegen szellem befolyása és hatása a karizmatikus és szélsőséges pünkösdi mozgalmakban azonnal felismerhető arról, hogy ott maga a szellem, a szellemi ajándékok, a nyelveken szólás, a jövendölések, a gyógyítások és más dolgok állnak a középpontban. Van, ami elvileg biblikus, azonban kiragadják az összefüggésből, és a tanítás és a hit középpontjába állítják. Itt nem ismerhető fel a Szent Szellem, mint Kérő, hanem egy idegen szellem működik. Hiszen a Kérő a Vőlegényhez vezet a menyasszonyt, és egyedül az Úr Jézus Krisztust állítja a középpontba!

A hamis szellem mindig elvezet a Vőlegénytől, Jézus Krisztustól – még ha azonos bibliai kifejezéseket használ is fel. A hamis szellem csalásba és sötétségbe vezet, és önmagához köti azokat, akiket megcsalt. Ez a megtévesztés az előrehaladó végidőben mind rosszabb lesz, és sokan hagyják magukat félrevezetni. Zsúfoltak azok a konferenciák és istentiszteletek, ahol az adományok „teljhatalommal rendelkező” hordozói kézzártételt alkalmaznak, hogy az emberek állítólag megkereszteltessenek a Szent Szellemmel. Ha az ember pontosan odafigyel, meg kell azonban állapítani, hogy ezek a megtévesztettek egy „szellemkeresztésben” részesültek. Sok csaló már a kézzártételtől is eltekint.

Mivel telve vannak mágikus-okkult erőkkel, csak kinyújtják a kezüket a hallgatóság irányába, és az emberek elájulnak, sorban hanyatt esnek. Már az 1Mózes 49,17 és az Ézsaiás 28,13-ban óv a Szentírás ettől a hanyatt eséstől. A hamis szellem olyan hatalommal veszi uralma alá a látogatókat és a hallgatókat, hogy százak és ezrek kerülnek eksztázisba, és (gyakran órákig) táncolnak, mint a megszállottak, vagy ugrálnak, szökdécselnek és kiáltoznak.

A prédikációkban főként a szellemről és a szellemi adományokról lehet hallani, miközben a nyelveken szólást, mint a szellemmel való beteljesedés különös ismertetőjegyét emelik ki. A jelek és csodák is a középpontban állnak az ilyen prédikációknál. Ha azonban ezt a szellemet a teljes Szentírás kijelentése alapján megvizsgáljuk, meg kell állapítani, hogy ez estben egy idegen szellem működik. Bár sok bibliai kifejezést alkalmaznak, ezt azonban más „szellemi” tartalommal töltik meg. És pontosan ebben rejlik a hitetés veszélye, amelyik azonban mégis felismerhető. A Szent Szellem ugyanis a menyasszonyi-gyülekezetet a *Vőlegényhez* vezeti, aki minden adománynak, – így a Szellem adományának is az adományozója. A Szent Szellem nem az adományokat, hanem az *adományozót* állítja a középpontba, és olyan adományokkal ajándékoz meg, amilyenekkel Ő akarja (1Kor 12,11). Ezért éneкли Gerhard Tersteegen olyan találóan:

*Tudom, hogy Terád van szükségem,
tudom, csak érted kell létezniem,
nem teremtményben, nem adományban,
nyugalmat egyedül benned találtam.
Nyugalom és öröm van itt,
követem üdvözítő vonásaid.*

Akié a menyasszony, az a Vőlegény

Az Újszövetség kijelentése szerint Jézus Krisztus Gyülekezete egyértelműen a Bárány menyasszonya. Nem más, mint Bemerítő János ismertette meg velünk ezt az isteni titkot (Jn 3,22-36), és nyitotta meg egyidejűleg a megígért Messiás új üdvkorszakát. János újra meg újra, egyértelműen megerősítette, hogy nem ő a várt Messiás:

„Ti magatok tanúskodhattok arról, hogy megmondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem előtte küldtettem el. Akié a menyasszony, az a vőlegény, a vőlegény barátja pedig, aki ott áll, és hallja őt, ujjongva

örül a vőlegény hangjának: ez az örömöm lett teljessé. Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem” (Jn 3,28-30).

Keresztelő János itt egy ismert eseményt hozott fel a hétköznapokból, amit mindenki megértett Izraelben. Egy esküvő alkalmából a vőlegény szülei egy kérőt iktattak be. Ez a vőlegény legjobb barátja volt, aki ismereteket szerzett a menyasszonnyal kapcsolatban, de kapcsolatba lépett a menyasszony szüleivel is, hogy informálja őket a vőlegényről. A kérő volt a közvetítő a két család között. A vőlegény házában beszámolt a menyasszony minden előnyéről. A vőlegény házában mindent elmesélt a vőlegényről. Ha a családok meggyeztek, megünnepelték az esküvőt, amelyik akár hét napig is tarthatott. A menyegző első napján, az ünnepség után elmentek a vendégek. Csak a menyasszony kérője maradhatott még egy darabig. Az ajtónál hallgatózott, vagy a menyegzői szoba rácsos ablaka alatt várt a vőlegény hangjára. A menyasszonyt ugyanis lefátyolozva vezették oda a vőlegényhez. Csak most volt a mátkapár egyedül, és a vőlegény levette a menyasszony fátylát. Először látta meg a menyasszonyát, és hangos szóval örvendezett kedvessége és szépsége láttán. Erre a pillanatra várt a hallgatózó kérő. Bár semmit nem látott, de hallotta a vőlegény örvendező hangját, aki először látta a menyasszonyt. A vőlegény örvendezéséből a kérő fel tudta ismerni, hogy a megfelelő menyasszonyt kérte meg a vőlegény számára. Ezért mondja Bemerítő János: „A vőlegény barátja (a kérő) pedig, aki ott áll, és hallja őt, ujjongva örül a vőlegény hangjának, ez az örömöm lett teljessé” (Jn 3,29). Most már teljes lett az öröme, és a kérő visszavonult. Arra kellett következtetnie, hogy megbízatását elvégezte. Hiszen a menyasszony nem a kérőé, hanem a vőlegényé: „Neki (a vőlegénynek) növekednie kell, nekem (a kérőnek) pedig kisebbé lennem” (Jn 3,30).

A menyasszonykérésnek ezt az Izraelben ismert eseményét vitte át János most a Messiás személyére, aki egyértelműen a Vőlegény. János viszonya az Úr Jézus Krisztushoz, olyan mint a kérőé. A nép a menyasszony. Így volt János megbízatása, hogy mint kérő, Izrael egész népét, mint menyasszonyt kérje meg a Messiás számára. Ezt teljhatalommal teljesítette. Minthogy most személyesen átélhette a Messiás megjelenését és fellépését, elvégezte a kérői megbízatását. Ezért írja le János a János 3,22-36-ban az ő szolgálatát, nemcsak mint útkészítőét Izrael népének Messiása számára, hanem különösen mint kérőét, a mennyei Vőlegény, Jézus Krisztus számára.

Ki a menyasszony az Ószövetségben?

Aki figyelmesen olvasta a Bibliát, többször is rábukkanhatott az ószövetségi kijelentésekre, hogy Isten az Ő választott népét, Izráelt éppen úgy szereti, mint a vőlegény a menyasszonyát, vagy ahogyan egy férfi szereti a feleségét. Azért, hogy örök szeretetét érthetővé tegye számunkra, Isten az Ő szeretetét népe iránt a házastársak szeretetéhez hasonlítja. Az Énekek éneke 8,6-7 szerint a házastársi szeretet a legnagyobb szeretet, ami két ember között létezik, mivel a teremtés óta Isten szeretetének képét szemlélteti. Ezért Isten az Ő népét, Izráelt úgy szólítja meg, mint feleségét vagy menyasszonyát (Ézs 54,4-6; Ézs 62,4-5; Jer 2,1-3; Jer 31,22 és Hós 2,4-7; 16-18; 21-22). Az Énekek Éneke nyolc fejezete is egy szellemi szerelmi ének, amelyben a menyasszony és a vőlegény szeretete sokféleképpen van leírva. Sok írásmagyarázó az Énekek Énekében az eljövendő Messiásra vonatkozó próféciaát látja, aki népét éppen úgy szereti, mint egy vőlegény a menyasszonyát. Emellett Salamon király különösen a Messiás, az Úr Jézus Krisztus előképe prófétailag. Ezen túl, Isten Izráel iránti szeretetének hasonlata éppen azokban az ígehelyekben jut a leg-erősebben kifejezésre, ahol Istennek, népe bűnei és elpártolása miatt kell panaszt tennie. Istennek nem egyszer kellett népét, Izráelt egy parázna nőhöz hasonlítani, és szellemi paráznasággal vádolnia (Ez 16,1-63; Ez 23,1-49; Hós 2,4-7). Ezt a kifejezőmódot az Újszövetség is átveszi, ahol ugyanaz az értelme, és jelentősége (Jak 4,4; Jel 17,1-18).

Azért, hogy Isten kifejezésre juttassa szeretetét, választott népét a Sion *leánya* vagy Jeruzsálem *leánya* (Zsolt 9,15; Ézs 62,11; JSir 2,13; Sof 3,14; Zak 2,14; Zak 9,9; Mt 21,5; Jn 12,15) nevekkkel is illeti. A kegyelemnek ezek a csodálatos szavai Istennek nemcsak Izráel iránti szeretetét mutatják, hanem azt is bizonyítják, hogy Isten maga a Messiásban, mint Vőlegény fog eljönni népéhez. E prófécia csúcspontja egyértelműen a Zakariás 9,9:

„Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, számarcsikó hátán.”

Milyen erőteljesen és csodálatosan teljesedett be különösen ez az ígélet a Messiásban és Királyban, Jézus Krisztusban, azt mindnyájan jól ismerjük az Újszövetségből. Mivel Isten az Ő népét, Izráelt ennyire szereti, az Ószövetségben Izráel népe a szellemi menyasszony. Minden bűne ellenére, Isten nem vetette el népét örökre (Róm 11,1.11.28.29), hanem így tesz panaszt az Ézsaiás 50,1-ben: „Hol van anyátok válólevele, amellyel elküldtem őt? Van-e hi-

telezóm, akinek titeket eladtalak? Csak bűneitek miatt adtalak el, vétkeitek miatt küldtem el anyátokat!”

Innen egyértelműen kiderül, hogy Izráel saját bűnei miatt adta el önmagát, és elbocsátott Isten közvetlen üdvöselekedetéből, mert a menyasszonyból paráznává lett. A Hóseás 3,1-5-ben Isten hasonló bizonyítást vezet le, és megmutatja népének az abból fakadó következményeket: Hóseás prófétának éppen úgy egy paráznát kell feleségül venni, ahogyan Izráel paráznává lett. A próféta ugyan jogilag ezt a paráznát vette feleségül, de semmilyen házassági közösségben nincs vele, és gyermekei sincsenek tőle. Ágytól, asztaltól külön élnek. Ők csak papíron férj és feleség. Pontosán ilyen a szellemi viszony Izráel és Istene között. Jogilag Izráel Isten népe, és az is marad. Isten részéről sohasem volt elhagyott vagy elvetett Izráel népe. Isten sohasem vetette el népét, hanem a nép vetette el Istenét! Ezért olyan Izráelnek Istenhez fűződő viszonya, mint a parázna nő viszonya Hóseás prófétához. Izráel népe hosszú ideig nem kapott ezután semmilyen üdvtörténeti kijelentést, és semmilyen közössége nem volt Istennel. Ez a „hosszú idő” a babiloni fogságtól egészen máig tart. A Hóseás 3,4-ben pontosan le van írva Istennek ez a kijelentése: Ez alatt a mintegy 2600 év alatt Izráel király nélkül, fejedelem nélkül, áldozat nélkül, oltár nélkül, eföd (szent öltözék) és szentély nélkül élt. Kr.e. 586-tól nincs Izráelnek királya és nincs fejedelme. A megígért királyt és Messiást megtagadták Pilátus előtt (Jn 19,13-15; Csel 3,13). A szentély és az oltár Kr.u. 70 óta le van rombolva. Szó szerint azt is jelenti, hogy teráfok (házibálványok) és oszlopszobrok nélkül, aminek értelmében Izráelben „hosszú ideje” egyáltalán nincs bálványimádás. Az Újszövetségben azt olvassuk, hogy elesetek (Mt 21,44; Róm 11,11), vakok és megkeményedtek (Róm 11,7.25), hogy Jeruzsálemet a pogányok széttapossák (Lk 21,2), és Izráel pusztasággá lesz (Mt 23,38). Izráel népe hitetlenségben él (Róm 11,20.23). Izráel saját bűnei miatt már az Ószövetség idején elvesztette rangját, mint menyasszony, és paráznává vált. A Hóseás 4,5 szerint e hosszú idő után Izráel fiai meg fognak térni Istenükhöz és királyukhoz, Dávidhoz. Ez azonban csak királyuk visszajövetelkor fog megtörténni, amikor *azt* fogják meglátni, „akit átdőfték” (Zak 12,10-14). Ezért Izráel 2600 esztendő óta „Lo-Ammi” („nem az én népem” Hós 1,9), „nem az én feleségem” (Hós 2,4), és „özvegysége gyalázatában” van (Ézs 54,4).

Mialatt Izráel még ennek a szellemi romlásnak az állapotában volt, megjelent Bemerítő János az idők változásakor. Annak jeleként, hogy Isten nem vetette el a népét, János mint kérő lépett fel Izráelben (Jn 3,22-36). Ő volt a legnagyobb azok között, akik asszonytól születtek (Mt 11,11) és már az anyaméhben megtelt Szent Szellemmel (Lk 1,15). Nem volt nála nagyobb, aki

méltó lett volna rá, hogy Izráel népét, mint menyasszonyt, a Völegény és a Messiás, azaz Jézus Krisztus számára megkérje.

Ki a menyasszony az Újszövetségben?

A Jn 3,29-30 szerint Beméritő János leánykérési megbízatásának teljes mértékben eleget tett, ezért vonult vissza. Mindenesetre, nem sikerült neki egész Izráelt menyasszonyként a Messiás számára megnyerni. A Máté 12,43-45 szerint megtisztította Izráel házát és feldíszítette a Messiás számára. Azonban, mivel Izráel a hitetlenségben, romlásban és a parázna nő szellemi állapotában maradt, a gonosz szellem hét még gonoszabb szellemmel tért vissza (vö. Mt 12,45). Akkor is, amikor pünkösdkor a Szent Szellem, mint Kérő jött el Izráel számára, csak egy maradék tért meg, és csatlakozott a menyasszonyi Gyülekezethez. Izráel népének sokasága elment a Messiás mellett, és teljesen megkeményedett a Kérővel, a Szent Szellemmel szemben (Mt 12,22-45). Ezért az evangélium a pogányok közé vitetett (Csel 28,25-29), és a Szent Szellem folyamatosan munkálkodott az Úr apostolaiban és a Jézus Krisztus tanúiban, hogy mint az igazi Kérő, a pogányokból (nem a zsidókból, hanem a nemzetekbeliekből) álló menyasszonyt odávegyesse a mennyei Völegényhez. Az Újszövetség Gyülekezete ezért a „Bárány menyasszonya”.

Pál apostol a maga idejében isteni buzgósággal munkálkodott e csodálatos menyasszonyi Gyülekezet érdekében, mert „eljegyeztelek titeket egy férfúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé” (2Kor 11,2). Ez a kifejezőmód mindennél világosabbá teszi, hogy Isten szeretetének a férfi és nő képével való leírása egyenes vonalban kerül át az Ószövetségből az Újszövetségbe. Aki hagyja, hogy a Szent Szellem, a mennyei Kérő a pogányok, azaz nemzetekbeliek és a zsidók közül megkérje Krisztusnak, a Völegénynek, és igent mond a kérésre, az az újszövetségi menyasszonyi Gyülekezethez tartozik. Különösen az Efézusi levélben beszél a Szentírás erről az isteni titokról. Ahogyan Krisztus szereti a Gyülekezetet, úgy szeressék a férfiak is a feleségüket. Ahogyan a Gyülekezet Krisztusnak van alávetve, úgy vessék alá magukat az asszonyok is a férjeiknek (Ef 5,22-33). Ahogyan a férfi és a nő egy teremtés által meghatározott egységet képez, és „egy testté” lesznek, úgy egy teremtés által meghatározott egység a Gyülekezet, a menyasszony a Völegénnyel, Krisztussal. Ugyanis az újjászületés új teremtésében, a kettő egy test (Ef 5,30-33). Ahogyan a férfi és a nő völegény és menyasszony lehetnek, és amellet mégis egy test, úgy lehet a Gyülekezet egyidejűleg Krisztus menyasszonya és a Krisztus Teste. Ez semmi esetre sem ellentmondás, hanem sokkal inkább egy csodálatos kiegészítés. Nem szabad e tekintetben egyszerűen

egy megosztást feltételezni, és azt mondani, hogy a Gyülekezet csak a Krisztus Teste, és Izráel csak a menyasszony. Hiszen már láttuk, hogy Izráel hosszú idővel ezelőtt egyszer menyasszony volt, jelenleg azonban még mindig Isten ítélete alatt van, és paráznának számít. Ráadásul, a „menyasszony” képe egyáltalán nem szakítható széjjel, mert az ószövetségi menyasszony, Izráel várt az eljövendő Völegényre, a Messiásra az Újszövetségben! Hiszen az Ószövetségben a Zakariás 9,9 a Sion leányáról beszél, akihez eljön királya az Újszövetségben. És Keresztelő János is egészen egyértelművé tette, hogy ő csak a Kérő szerepét töltötte be. De hiszen a menyasszony a Völegényé, és ez egyedül az Úr Jézus Krisztus. Ha az egész Izráel megtért volna Krisztushoz, akkor az egész Izráel Krisztus menyasszonyává és a Krisztus Testévé lett volna.

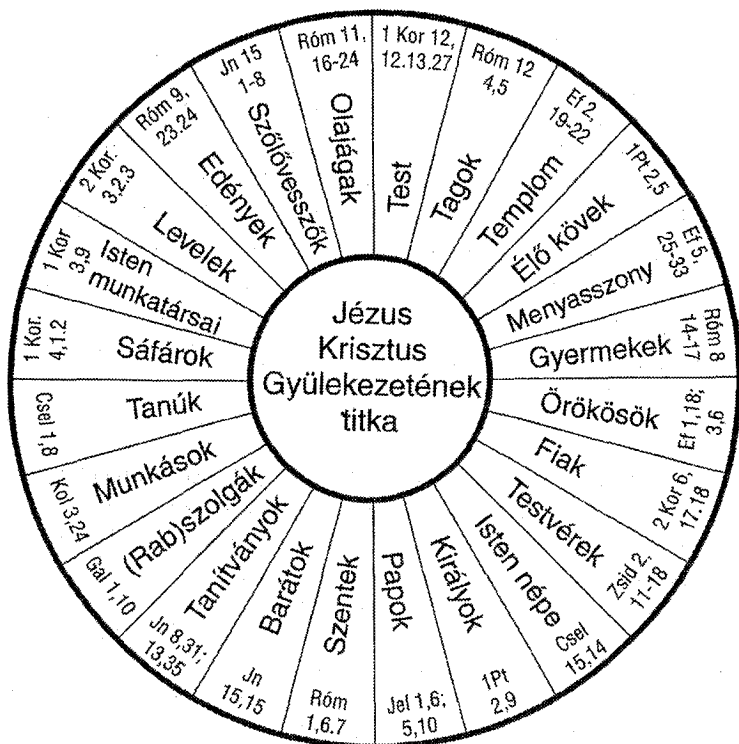
Most azonban csak Izráel maradéka hisz a Völegényben és Messiásban, és a hívőkkel a pogány népek közül egy Gyülekezetet képez, a menyasszonyi Gyülekezetet, és ugyanakkor a Testgyülekezetet is. Tehát az az Izráel, amelyik hisz Krisztusban és újjászületett, az ugyanakkor a Krisztus Teste is. Miért választják ezt mindig széjjel? Hiszen a Galata 3,28 is egyértelműen leírja ezt az egységet: „Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” Ezért lehetetlen a Jelenések 19,5-10-ben bemutatott „Bárány menyegzőjét” a paráznaként hitetlenségben maradó Izráel népére vonatkoztatni. Hiszen ez a nép még teljesen megváltatlan állapotban van ezen a földön. Hogyan ünnepelheti tehát, mint „Krisztus menyasszonya”, a mennyben a Bárány menyegzőjét?

Amikor Krisztus visszajön, az egész Izráel bűnbánatot fog tartani, és megint Isten népévé lesz. A messiási Béke Birodalmában ezen a földön (!) Királyával és Messiásával 1000 esztendeig fog uralkodni, de nem fog a mennyben menyegzőt ünnepelni. Az Efézus 1,1-től a 3,21-ig a Gyülekezet – amelyik zsidókból és pogányokból áll – egyértelműen csak mennyei ígérekkel rendelkezik, és ezért a Jelenések 19,7-9 szerint, mint menyasszony és feleség is a mennyben fogja ünnepelni a Bárány menyegzőjét. A Jelenések 21,9 is a Bárány menyasszonyát mutatja, ugyancsak a mennyben.

Az Újszövetségnek a Gyülekezete egyértelműen a Bárány menyasszonya, és ugyanakkor a Krisztus Teste. Azt a magyarázatot, hogy a Gyülekezet nem lehet menyasszony, mert hiszen ő a Test, a megnevezett okok alapján nem lehet figyelembe venni. Meggondolandó ezzel kapcsolatban az is, hogy a Gyülekezet – amely a menyasszony és a Test is – éppen úgy a templom, élő kövek, gyermekek, örökösök, fiak, testvérek, Isten népe, királyok, papok, szentek, barátok, tanítványok, szolgák, munkások, tanúk, sáfárok, Isten munkatársai, levelek, edények, szőlővesszők, olajágak és még egyebek is.

7. ábra:

Jézus Krisztus Gyülekezete menyasszonyi Gyülekezet, és ugyanakkor Testgyülekezet is. Emellett Jézus Krisztus Gyülekezetének és tagjainak sokféle megnevezése található a Szentírásban. Az összesen mintegy 700 kifejezőmód közül az ábra a kiválasztott 24 legfontosabbat szemlélteti

A Szentírásnak ezeket a szellemi kijelentéseit Krisztusról és a Gyülekezetéről nem lehet és nem szabad belekényszeríteni a mi emberi elképzelésünk világába.

A menyasszonykéréssel, a vőlegénnyel, a menyasszonnyal, a szűzekkel és a lámpásokkal kapcsolatban még sok mondanivaló volna, de e helyen ez nem tartozik szorosan a tárgyhoz. A Szent Szellem működésének ábrázolásában csak a menyasszonykérés kifejezőmódja állt az előtérben. S ez a döntő a mi számunkra: a Szent Szellem naponta kér bennünket, és naponta munkálkodik bennünk, hogy méltókká váljunk a Vőlegény, Jézus Krisztus számára.

7. FEJEZET BŰN A SZENT SZELLEM ELLEN?

Isten gyermekeit újra meg újra foglalkoztatja a kérdés: „Elkövettem-e bűnt a Szent Szellem ellen?” Ezeknek az elcsüggedt és megkísértett lelkeknek nyomatékosan ezt kell mondani: Nem, nem követtetek el bűnt a Szent Szellem ellen! Aki ezt a bűnt valóban elkövette, az annyira megkeményedett, hogy ezt a kérdést már egyáltalán fel sem teszi. Ezenkívül, a „Szent Szellem elleni bűn” kifejezés nem fordul elő a Bibliában, hanem a Máté 12,31-32-ben ez van megírva:

„Minden bűn és káromlás meg fog bocsáttatni az embereknek, de a Szellem káromlása nem bocsáttatik meg. Még ha valaki az Emberfia ellen szól, annak is megbocsáttatik, de aki a Szent Szellem ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.”

A Biblia tehát egyértelműen a káromlásról beszél, de nem a Szent Szellem ellen elkövetett „bűnről”! A karizmatikus mozgalom köreiből nagyon gyakran azokat a hívőket, akik megkérdőjelezik vagy elutasítják a rajongó nyelven szólást, a kérdéses gyógyításokat és Biblián kívüli, rendkívüli kijelentéseket, azzal fenyegetik, hogy bűnt követtek el a Szent Szellem ellen. Ilyen szentírásellenes fenyegetésekkel zsarolják a szélsőséges pünkösdisták és karizmatikusok a saját embereiket, hogy megmaradjanak ezekben a rajongó tanításokban és gyakorlatokban. Ezeken a félrevezetett lelkeken gyakran szabályszerű agymosást végeznek, ami által egyesek ezek közül a meggyötört emberek közül szabályosan neurotikusok és depressziósok lesznek.

A rajongók visszaélése a Szentírással

Utazó szolgálatunk sok esztendeje alatt, amikor évről évre sok ezer km távolságot jártunk be az evangéliumért végzett szolgálatban, újra meg újra felkerestek bennünket kétségbeesett emberek a legkülönbözőbb gyülekezetekből, akiknek bebeszélték, hogy „vétkeztek a Szent Szellem ellen”. Amit valójában „tettek”, az volt, hogy az úgynevezett szellemi adományokat a Biblia alapján megvizsgálták, és azokat hamisaknak találták. Amikor pedig ezzel a problémával gyülekezeteik felelőseihez fordultak, hogy beszéljenek velük a nyilvánvalóan hamis gyakorlatokról és szellemi adományokról, nyomatékosan megfenyegették őket: Ti bűnt követtetek el a Szent Szellem ellen! Egy bibliatanulmányozási hét során eljött hozzánk egy anya a 14 éves fiával, és segítsé-

get kért tőlünk. Sem ő, sem a fiú nem tudta átaludni az éjszakát. Mindketten rendszeresen felébredtek, felkiáltottak, és sötét alakokat láttak. Arra a kérdésre, milyen régóta van részüik ebben a gyötrésben, az anya ezt felelte: Öt év óta. Aztán végre egy hosszú beszélgetés után, nyilvánvalóvá lett ennek oka. Öt éve rendszeresen jártak egy szélsőséges gyülekezetbe. Amikor először látogattak el ebbe a gyülekezetbe, a fiú kilencéves volt, és a többi gyerekkel együtt elment a gyerekórára. Rögtön az elején megkérdezték a kilencéves kisfiút, milyen szellemi adományt szeretne. Mivel teljesen tájékozatlan volt, elmagyarázták neki, hogy ebben a gyülekezetben kézzel mindenki szellemi adományokban részesedik. Aztán az egész gyerekóra alatt, miatta, az újonnan jött miatt, a szellemi adományokat magyarázták, szélsőséges szemléletből nézve. A végén újra megkérdezték, milyen adományt szeretne. Ekkor a kilencéves ezt mondta: A nyelveken szólás adományát. Erre a vasárnapi iskola vezetője rátette a kezét, és ettől kezdve, folyamatosan tudott nyelveken szólni. Az anya is részesedett az istentiszteleten egy szellemi adományban. Azonban már ugyanezen az éjszakán kísértések jelentkeztek mindkettőjüknél. Amikor erről más gyülekezeti tagokkal beszéltek, megnyugtatták őket, hogy az ellenség mindig támad, amikor valaki szellemi adományban részesült. Az éjszakai kísértések azonban nem csökkentek, sőt évekig tartottak, és egyre bizonytalanabbá váltak, hogy a kapott szellemi adományok tényleg valódiak-e. De újra megfenyegették őket: Ne kérdőjelezzétek meg szellemi adományaitokat, mert vétkeztek a Szent Szelleme ellen!

Öt éven keresztül ilyen fenyegetésekkel tartották félelemben ezeket a meggyötört lelkeket. A további kézzel csak növelték a kísértéseket. Kétségbeesetten ültek mindketten előttem: Valóban elkövettük a Szent Szelleme elleni bűnt? Válaszom egy világos és határozott „nem!” volt. Miért?

Először is, a kézzel által mindketten egy hamis szelleme kaptak, amely rendszeresen gyötörte őket. Ezért imádságban leborultak Isten előtt, és szakítottak a hamis szelleme. Többszöri imádság után, belsőleg mindketten szabadokká váltak. *Másodszor*, rettenetes dolog egy kilencéves gyermeknek kézzel állítólagos szellemi adományokat közvetíteni, amikor egy gyermek ebben az életkorban a jellemét tekintve még nem felnőtt. *Harmadszor*, nyilvánvaló tévtanítás ez a szélsőséges tanítás, mely szerint mindenkinek rendelkeznie kell egy szellemi adománnyal, és nyelveken kell szólnia, valamint hogy ezeket az adományokat kézzel által továbbadják. *Negyedszer*, visszaélnek Isten Igéjével, amikor hívőket, és ráadásul még gyermekeket is azzal a fenyegetéssel tartanak szolgátságban, hogy a Szent Szelleme elleni bűnt követik el, ha ezeket a szélsőséges gyakorlatokat megkérdőjelezzük a Biblia alapján. *Ötödször*, a *Szent Szelleme elleni bűn* kifejezés, ilyen megfogalmazás-

ban egyáltalán nem fordul elő a Szentírásban. Ott mindig csak azt lehet olvasni: Aki *káromolja* a Szent Szelleme (Mt 12,31-32; Mk 3,28-30; Lk 12,10). *Hatodszor*, Isten gyermekeit gyakran kínozza ez a kérdés, ha meg nem vallott bűnök vannak az életükben (vagy eltűrik azokat), vagy a megtérésük előtti időből tisztátalan, okkult bűnök vannak bennük. A meg nem vallott dolgok által az ördög hatalmat nyer, és jogtalan módon gyöttri a hívőket ezekkel a kényszer gondolatokkal. *Hetedszer*, az ördög csak olyan hívőket tud ezzel a Szent Szelleme elleni bűn kérdésével gyötörni, akik valamilyen okok miatt nem rendelkeznek igazi üdvbizonyossággal. *Nyolcadszor*, gyakran olyan hívőket izgat ez a kérdés, akiknek hite nem eléggé támaszkodik a Szentírásra, és a Máté 12,31-32 verseit a Márk 3,28-31 és a Lukács 12,10 részekkel hamisan értelmezik.

Mit jelent a Szent Szelleme káromlása?

A Máté 12,22-45 és a Márk 3,22-30 részekben pontos leírásra és megmagyarázásra kerül a Szent Szelleme káromlása. Ha a két részt összefüggésükben olvassuk, hamarosan kiderül, mi volt Jézus Krisztus mondanivalója ezzel kapcsolatban. Mindkét szakasz kijelentése teljes összhangban van egymással. Lássuk itt összehasonlítást a Márk féle szöveget:

„Bizony mondom néktek, minden bűn meg fog bocsáttatni az emberek fiainak, még a káromlások is, bármennyi káromlást szólnak, de ha valaki a Szent Szelleme káromolja, az nem nyer bocsánatot soha, hanem vétkes marad bűne miatt örökké” (Mk 3,28-30).

A Máté 12,22-23-ban beszámoló olvasható arról, hogy az Úr Jézus megszabadított egy megszállottat, aki vak és néma volt. Ezáltal az isteni gyógyítás által a vak és néma hirtelen látni és beszélni tudott. Az egész nép le volt nyűgözve és ujjongott: „Nem a Dávid fia ez?” Ezzel azt akarták mondani: Hiszen ez az Isten által megígért és régen várt Messiás, a Felkent, a mi Királyunk és Urunk, ahogyan Ő, mint a Dávid Fia megígértetett. Mert csak a Messiás volt a „Dávid Fia”. A 2Sámuel 7,1-29 és a Zsoltár 89,1-38 szerint a „Dávid Fia” egy kétségtelen és egyszéri dicsőséges név a Messiás számára. Nos, a farizeusok és az írástudók megtanították Izráel népének, hogy a Messiás, mint „Dávid Fia”, három különleges és egyszéri csodáról ismerhető fel:

1. Csak a Messiás tudja egy vak és néma megszállott látását és beszédképességét helyreállítani. Ezt tette az Úr Jézus Krisztus a Máté 12,22-23-ban.

2. Csak a Messiás fog egy leprást teljesen meggyógyítani, és a betegségtől teljesen megtisztítani. Ez az Úr Jézus Krisztus által történt a Máté 8,1-4 és a Lukács 5,12-16-ban.
3. Csak a Messiás fog egy teljesen vakon született embert meggyógyítani, és a szeme világát visszaadni. Ezt a csodát az Úr Jézus Krisztus vitte végbe a János 9,1-41-ben.

Mind a három csodát, és még sok más is, az Úr Jézus Krisztus az egész nép szeme előtt tette. Az emberek le voltak nyugózva. Felismerték Őt, mint a megígért Dávid Fiát. Minél több csodát tett, annál inkább felismerték Őt, mint a Messiást és a Dávid Fiát. Minden új csoda, amit véghezvitt, megerősítette messiási és isteni tekintélyében. Végre itt volt, mint a régen óhajtott, és végre Isten meglátogatta népét (Lk 7,16). Minden új csoda futótűzként terjedt el egész Izráelben és a környező országokban (Lk 5,15 és 7,17). Különösen a három felsorolt csoda alapján mindenki világosan felismerte: Csak Ő lehet az, Ő az, és senki más!

Hogyha már az egész nép felismerte, mennyivel inkább felismerték igazán a farizeusok és az írástudók, mivel ők tanították és készítettek elő évszázadok óta a népet a Messiás jövetelére. Az egyik közülük Nikodémus volt, akinek ezen teológiai háttér alapján meg kellett vallania az Úrnak:

„Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nincs vele az Isten” (Jn 3,2)

„Tudjuk”, mondta Nikodémus. Igen, ők pontosan tudták, és felismerték Őt, különösen e három isteni csoda alapján, amit egyetlen más csodatévő nem tudott megtenni, csak a Dávid Fia. Ezért mondta Nikodémus is: „azokat a jeleket, amelyeket te teszel” – te, a Dávid Fia. A legrövidebb idő alatt elterjedt ez a felismerés az egész nép körében: Ő a Dávid Fia. A rendkívüli csodák alapján ismerjük fel Őt. Mert mint Messiás, a Zsoltár 2,1-12 szerint Ő az Isten Fia. Mint ilyen, Ő a Teremtő társa, és teremtő erővel rendelkezik, hogy egy vakot, aki soha életében nem látott, megajándékozzon a szeme világával. Különbséget jelent az, ha egy olyan vakot gyógyítanak meg, aki látónak született, és valamely betegség vagy egyéb körülmény miatt veszítette el a látását, vagy pedig vakon született, és soha életében nem látott, most pedig hirtelen, életében először lát. Ez a helyzet a másik két csoda esetében is, amikor a leprás, valamint a vak és néma megszállott meggyógyult. Ezeket a teremtésjellegű csodákat, amelyek valami teljességgel újat teremtettek a betegek és a megszállottak esetében, egyedül csak Isten Fia, a Dávid Fia, a Messiás tudta meg-

tenni. Ezért üdvözölték mindenhol ujjongva, és könyörögtek segítségéért: „Urunk, Dávid Fia!” (Mt 9,27; 15,22; 20,30-31; 21,9.15; Mk 10,47-48; Lk 18,38-39). Az, hogy a farizeusok a népet a Messiásról, mint Dávid Fiáról részletesen tanították, kiderül a Márk 12,35-37-ből: „Hogyan mondhatják az írástudók, hogy a Krisztus (a Messiás) a Dávid Fia?” (vö. Mt 22,41-46 és Lk 20,41-44 is).

Végre itt volt a Messiás, és ezek által az egyszeri és különleges csodák által úgy igazolta magát, mint a megígért Dávid Fia. A farizeusok és az írástudók azonban káromolták a Szent Szellemet az által, hogy felismerték Jézus isteni mivoltát, és azt démoninak hirdették: Ő nem a Dávid Fia, Ő ezeket a csodákat nem a Szent Szellem ereje által teszi, és űzi ki a démonokat, hanem Belzebub, az ördögök fejedelme által. Belzebub a Baal-Sebub volt, a Légyisten vagy Legyek ura, a filiszteusok főbálványa. A Márk 3,30-ban ez még kiegészítésre is kerül: „Azt terjesztették ugyanis, hogy tisztátalan szellem van benne.”

Ez tényleg a legrosszabb és legrettenetesebb káromlás volt, ami a szent, tiszta és büntelen Isten Fiát és Messiást ördöggé teszi, és megállapítja, hogy Ő a démonokat egy tisztátalan szellem, vagy akár a filiszteusok főördöge, a Legyek ura által űzi ki! A filiszteusok Baal-Sebubja megfelel az egyiptomiak skarabeus bálványának, a bogáristennek, amelyiket embernek ábrázoltak, feje azonban egy bogárfej. Mivel a filiszteusok Micraimnak, az egyiptomiak ös-tyjának utódai voltak (1Móz 10,13-14), onnan hurcolták magukkal ezt az utálatos bálványimádást. Milyen káromlás a farizeusok és az írástudók részéről a Messiást és a Dávid Fiát egy ilyen utálatos ördöggé és démonná tenni! Tehát a Szent Szellem káromlása: **Jézus Krisztust Istentől valónak felismerni, és Őt ördöginek hirdetni!**

Ki káromolja a Szent Szellemet?

A farizeusok és az írástudók káromolták a Szent Szellemet, amikor az Úr Jézus Krisztust, az Isten Fiát és a világ Megváltóját, Izráel népének egyetlen igaz Messiását ördögnek és démonnak nyilvánították. Mivel mindez még pünkösöd, tehát a Szent Szellem kitöltése előtt történt, a farizeusok és az írástudók soha sem voltak a Szent Szellem által újjászületett hívők. Ezzel tisztázódik a Máté 12,22-45-ben felmerült kérdés is, ki az, aki a Szent Szellemet káromolja, az a személy-e, aki újjászületett, vagy a hitetlen. A farizeusok és az írástudók minden bizonnyal kegyes emberek voltak, akik megpróbálták betölteni a törvényt. De semmi esetre sem voltak az újszövetségi értelemben Isten Szelleme által újjászületett gyermekei Istennek. Ezáltal egyértelműen ál-

lítható, hogy a Szent Szellemet a *meg nem váltott* emberek káromolják, és nem (!) Istennek a véren vett gyermekei, akik a Jézus Krisztus Testének tagjai.

Nos tehát, a farizeusok és az írástudók nem voltak tudatlan pogányok és bálványimádók. A törvény isteni kijelentése alatt álltak, és már rendelkeztek az ószövetségi Szentírás isteni világosságával. De értetlenül buzgólkodtak Isten ügyében (vö. Róm 10,2), és nem ismerték fel Istennek az Ő népével, Izráellel elgondolt útjait (Zsolt 95,7-11; Zsolt 78,8-41; Csel 7,38-53). Mint újja nem születettek, mégis a világosságban vétkeztek, mivel Izráel egész népével, Isten kiválasztása által Isten kegyelmi cselekedetének és a mennyei ígéretek befolyásának a területén éltek. A Róma 2,17-3,20 szerint ezért nem volt számukra bocsánat Isten előtt. Éppen ellenkezőleg! A farizeusok és az írástudók Izráel népének vezetői voltak, akik azonban az Ézsaiás 9,15 szerint tévútra vezető vezetők voltak, és az egész népet megtévesztették: „E nép vezetői félrevezetők, és akik engedik magukat félrevezetni, azok elvesztek!” A Máté 23,1-39-ben is ítéletet mond az ÚR a népnek ezen „vezetői” felett. Önmagukat és az egész népet is pusztulásba vitték. Meggondolandó ezzel kapcsolatban, hogy évszázadokon át magyarázták a népnek, kicsoda a Messiás a maga személyében, és hogyan ismerhető fel az Ő műve alapján – azután pedig „nem”-et mondtak rá, amikor itt volt, és démoninak meg ördöginek hirdették! Milyen gyakran olvassuk az Újszövetségben, hogy a nép vezérei akarták Őt félretenni. Pilátus előtt is ezek a legfőbb vezetők kiáltották: „Nekünk nincs más királyunk, csak a császár!” (Jn 19,15). Majd a Szent Szellem kiárasztása után, továbbra is megkeményítették magukat a kegyelem üzenetével szemben, hogy Ő a megígért Messiás. Háromszor olvassuk a Cselekedetekben: „S akkor szíven találta őket” (a szó átszúrta a szívüket – Csia ford.):

1. Csel 2,37: Az első háromezer megtért.
2. Csel 5,33: Arról tanácskoztak, hogy megölik az apostolokat.
3. Csel 7,54: Fogukat csikorgatták, befogták a fülüket, és megkövezték Istvánt.

Így káromolták a farizeusok és az írástudók a Szent Szellemet, amikor a Messiást démoninak nyilvánították, és az egész népet magukkal rántották a pusztulásba. Ezért irányul Isten ítélete a nyolcszoros jaj által elsősorban Izráelnek e vezetői ellen (Mt 23,1-39), akik bezárják a nép előtt a mennyországot, de maguk sem jutnak be oda (Mt 23,13). És ők azok, akik nem látják a Messiást, amíg végre bűnbánatot nem tartanak, és az egész népet vissza nem vezetik a Dávid Fiához. Csak ha mély bűnbánattal fogják imádságban kimondani: „Áldott, aki az Úr nevében jön!”, fogják Őt végre mint Királyt és Istent

felismerni. Hiszen a nép már a Király bevonulásakor Jeruzsálemben ezt a Zsoltár 118,26-ból való csodálatos Igét kiáltotta az Érkezőnek (Mt 21,9; Lk 19,38). Ők azonban hevesen tiltakoztak, úgyhogy az Úrnak ezt kellett mondania nekik: „Amikor ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.” Majdnem mintegy 2000 éve „kiáltanak” Jeruzsálem széttaposott romjai és a lerombolt Izráel kövei. Hamarosan eljön az a nap, amikor látni fogják Őt, akit átdöftek, amikor bűnbánatot tartanak, és Őt, mint Messiást el fogják fogadni (Zak 12,10-14). Ők, a nép vezérei lesznek az elsők, akik bűnbánatot fognak tartani. A Zakariás 12,10-14-ben ugyanis az olvasható, hogy mindkét vezetői törzs, Dávid háza, mint a királyi törzs, és a Lévi háza, mint a papi törzs, bűnbánatot fog tartani, és azután Izráel minden törzse követni fogja őket. Ők, a vezetők jártak elől a Szellem káromlásában és a Messiás elutasításában. Most ők lesznek az elsők, akik bűnbánatot fognak gyakorolni.

Káromolhatják-e a hívők a Szent Szellemet?

Az eddig elmondottakból látjuk, hogy a Biblia csak a *meg nem váltott* és hitetlen emberekről beszél, mint akik káromolják a Szent Szellemet, tehát olyanokról, akik nem tartoznak a Jézus Krisztus Gyülekezetéhez. „Akiben nincs a Krisztus Szelleme, az nem az övé!” (Róm 8,9). Bár az Efézus 4,31-ben és a Kol 3,8-ban az olvasható, hogy Isten gyermekének le kell tenni minden káromlást. Itt azonban nem kerül említésre a Szent Szellem elleni káromlás. Egyes hívők azonban úgy gondolják, hogy csak egy hívő káromolhatja a Szent Szellemet, vagy ahogy gyakran tévesen mondják, követhet el „bűnt” a Szent Szellem ellen, mivel csak ő, az újjászületett, ő bírja szívében Isten Szellemét. Sajnos, egyes gyülekezetekben ezt prédikálják, és ezzel megfélemlítik a kishitű és megkísértett lelkeket. Mivel a romlás egyre erősebben terjed a gyülekezetekben, megpróbálják a hívőket kemény törvény-prédikációkkal figyelmeztetni és megfélemlíteni. Azok azonban, akikre ez tulajdonképpen vonatkozik, akik világiasan élnek és részesei a romlásnak, egyáltalán fel sem veszik, hanem egyre inkább megkeményítik magukat a bűn és a világi életmód által. A többi, érzékenyebb lélek azonban nyugtalan lesz, és ismételten a gyötrő kérdés kínozza: Talán mégis elkövettem a Szent Szellem elleni vétket?

Milyen gyakran kellett megtapasztalnunk a világszerte folyó evangelizációs szolgálat során, hogy újra meg újra ugyanazok a meggyötört lelkek kerestek segítséget, jöttek el egy négy szemközti beszélgetésre, kértek imádságot, vagy akartak bűnvallást tenni, mert attól féltek, hogy elkövezték a Szent Szellem elleni bűnt. Ezek gyakran labilis, nehéz gyermekkori élmények, vagy nevelési hibák által károsodott, lelkileg zavart emberek, akik annak ellenére,

hogy hívők és újjászülettek, belsőképpen nem szilárdak és ezek a kényszer-gondolatok kínozzák őket. Ezeknek a megkísértett hívőknek bátorságot és reménységet kell nyújtani, őket állandóan a golgotai keresztre és Üdvözítőnk beteljesített művére kell emlékeztetni, és megkönnyebbülésükért újra meg újra bizalommal kell imádkozni és könyörögni.

„Aki Istentől született, az nem vétkezik”

A Szentírás teljes kijelentése alapján nem tartjuk lehetségesnek, hogy Istennek a Szent Szellem által valóban újjászületett gyermeke a Szent Szellemet káromolja. Különböző véren megvett és újjászületett hívőnek, a farizeusokhoz és az írástudókhoz hasonlóan (Mt 12,22-45), Üdvözítőjét és Megváltóját, Jézus Krisztust, ördögnek és démonnak kellene nyilvánítania! Ilyesmi lehetetlen. Az ember összeborzad ennek már csak a gondolatára is. Végre tényleg fel kellene fognunk, milyen rettenetes a Szent Szellem elleni káromlás, és mit jelent egyáltalán a káromlás a Szent Szellem ellen. Ilyen felháborító és utálatos dolgot egyetlen újjászületett ember sem követhet el. Ez teljes-séggel kizárt. Bár megtörténhet, hogy egy hívő bűnt követ el, kudarcot vall, a hit szempontjából „langyos” (Jel 3,15), vagy visszaeső lesz, és kísértésbe esik, kétségei támadnak, belső megkötözöttségek miatt kínlódik, de a káromlás, vagy ahogyan egyesek mondják, a Szent Szellem elleni bűn, valami teljesen más.

Teljesen téves annak a megállapítása is, hogy ha hívők elszakadnak a hit-től, a Szent Szellemet is káromolhatnák, mivel mint elszakadtak, már nem hívők. E megállapítások során a gyülekezeti tapasztalatokra szoktak hivatkozni. Itt is, ott is emberek mentek el a gyülekezetekből a világba, házasságtörést követtek el, bűnben élnek, és már nem jönnek a gyülekezetbe Isten Igéjének hallására. E tekintetben nagyon világosan és energikusan fel kell tennünk a kérdést, hogy ezek a hívők valóban és ténylegesen a Szent Szellem által újjászületettek voltak-e. Valóban átélték-e egy igazi megtérést Krisztushoz? Hívó mivoltuk csak egy kegyes, üres szólam, lelki felindulás, egy felszínes ébredés volt-e, vagy egy Istentől való, a szellemük legmélyéig ható újjászületés? Hiszen mindenki tudja közülünk, hogy nem minden hívő, aki látogatja az istentiszteletet, valóban Isten gyermeke. A Biblia részletesen beszél a „búza között növő konkolyról” (Mt 13,24-30), a „balga szüzekről” (Mt 25,1-13), a „báránybőrbe öltözött farkasokról” (Mt 7,15), a „hamis testvérekről” (Gal 2,4; 2Kor 11,26), valamint az „asszonyról, Jezábelről” és „Bálám tanításáról” (Jel 2,14.20-23) stb. Ha valaki egyszer figyelmesen végigolvassa a 21 levelet és a hét gyülekezetnek szóló leveleket, világos lesz a számára, mennyi hamis,

mennyi látszathívő, és milyen sok lelkes ember volt a gyülekezetekben már az Újszövetség idején is. Mennyivel több van manapság, amikor a végidőkben és a hanyatlás idején élünk. Hiszen nem mindnyájan valóban hívők, akik hívőknek nevezik magukat, még ha meg is keresztelkednek, kegyesen énekelnek és imádkoznak. Hiszen mi csak azt látjuk, amilyenek mutatják magukat. Ami valóban a szívükben van, azt egyedül az Úr ismeri, ahogy írva van: „Az Úr ismeri az övéit” (2Tim 2,19).

Ha a Biblia teljes kijelentésében szemléljük ezt a témát, akkor el kell olvasnunk hozzá az 1János 3,9-et is:

„Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az Ő magja van benne, és nem vétkezhet, mert az Istentől született.”

Ez ugyanis nem azt jelenti, hogy a hívő automatikusan büntelen lenne, hiszen ez ellentmondásban lenne az 1János 1,8-10 és a Róma 6, és 7. részekkel. Hanem azt jelenti, hogy egy Istentől született személy nem élhet folytonosan bűnben, amint az istentelenek ebben a világban, bűnben élnek. Hogyan káromolná akkor egy Istentől született hívő a Szent Szellemet, és hogyan tartaná akkor az Úr Jézus Krisztust démoninak? Bár megtörténhet, hogy egy újjászületett ember bűnbe esik, de soha sem marad meg a bűnben. Ezért mondja a Példabeszédek 24,16: „Mert ha hétszer elesik is az igaz, mégis fölkel, de a bűnösök elbuknak a bajban.” Istennek egy embere évekkel ezelőtt ezt mondta: „Az elesés emberi dolog! A fekvés maradás ördögi! A felállás Istentől való!” A János 1. levelében ezt olvassuk: „Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot. És az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk” (1Jn 5,4). Ha a hívők a Golgota győzelmében élnek, Jézus vérének ereje által legyőzik a bűnt és a világot, de sohasem tudnak folyamatosan bűnben élni, és ráadásul még a Szent Szellemet is káromolni. Ez nem jelenti, hogy a hívők könnyelműen lehet élni ebben a világban. Sok intés van ugyanis a Bibliában, különösen a Zsidókhoz írt levélben és a Jelenések könyvében. János apostol többek között a „halálos bűnről is beszél” (1Jn 5,16-17)! Egyes hívők kísértései mögött, hogy vétkeztek a Szent Szellem ellen, csak az a nyomorúság van, hogy nem győznek a bűn felett. Nem tudnak úrrá lenni az egyéniségük bűnei felett, és nem tudnak megszabadulni belső megkötözöttségeiktől.

Vagy bibliailag nem ragadták meg igazán, vagy nem prédikáltak nekik erről helyesen, hogy mi, Isten gyermekei a hit feszültségében élünk, és újjászületett szellemünk egy még meg nem váltott testben lakik. A Róma 8,10 szerint testünk halott a bűn miatt, szellemünk azonban élet, az igazság által. Már elnyertük a szellem zsenyéjének adományát, de még várunk testünk megváltására (Róm 8,23). Ezt a feszültséget a Róma 7,14-25 oly módon is le-

írja, hogy bár akarjuk a jót, de nem cselekedjük, ugyanakkor a gonoszt, amit nem akarunk, mégis megtesszük. Ezzel kapcsolatban az evangélium hirdetőinek tudatosítaniuk kell Isten gyermekeiben Jézus örökké érvényes üdvözítésének és győzelmének nagyságát. A hívőknek Jézus Krisztus győzelmében kell élniük, és egyre inkább meg kell tanulniuk a Golgota győzelme talaján állva legyőzni a bűnt.

Kölcsönösen segítenünk és bátorítanunk kell egymást, hogy megharcoljunk a hit nemes harcát, de nem szabad nem biblikus fenyegetésekkel félelmet keltenünk: Elkövetted a Szent Szellem elleni bűnt! A törvény prédikálása senki-
nek nem segít, mert a törvénynek nincs ereje a szabadításra! Nekünk csak a Golgota győztese segít, Aki számunkra örökre legyőzte a bűnt, és diadal-
maskodott a halál és az ördög felett.

8. FEJEZET A SZÍV KONOKSÁGA ÉS MEGKEMÉNYEDÉSE

A Szentírás mintegy 50 helyen beszél a konokságról és megkeményedésről. Ennek során figyelembe kell venni, hogy Isten a Bibliában csak egyetlen helyen figyelmezteti a hívőket, hogy meg ne keményedjenek. Minden más igehely a hitetlenekkel és meg nem váltott emberekkel foglalkozik, akik megkeményedtek Istennel szemben, és úgy is élnek. A legjobb példa erre a fáraó magatartása Izráel fiainak kivonulásakor Egyiptomból (2Móz 7,1-től 14,31-ig). A Biblia sok kijelentése szerint a meg nem váltott Izráel is megkeményedett Istennel szemben. Figyeljük meg először a hitetlenek konokságát.

1. A hitetlenek konoksága

A konokság a bűn ősi állapotához és a meg nem váltott emberiség elveszett állapotának sajátosságához tartozik. A büneset óta minden ember bűnben él, és a bűn miatt generációról generációra egyre konokabbá válik. Ennek a konokságnak a csúcspontja az Antikrisztus eljövetele lesz, aki csak azért jelenhet meg, mert az egész megkeményedett emberiség őt fogja választani és az ő eljövetelét fogja kívánni. A 2Tesszalonika 2,8-12 szerint az Antikrisztus fellépése Isten ítélete az emberiség bűne felett, mivel nem szerették az igazságot. Ezért olvasható a Róma 1,18-2,16 igeszakaszban is, hogy Isten haragja kiárad minden emberre, Isten ítélete alatt állnak, és Isten a bűneik miatt kiszolgáltatta őket.

Azért súlyos dolog a megkeményedés, mert az emberek a világosságban vétkeznek – a hitetlenek és elveszettek is. Mivel minden ember megismerheti Istent alapvető kijelentéséből, méghozzá:

1. a teremtésben Róma 1,19-20;
2. a lelkiismeretben Róma 2,12-16.

Ezeken kívül Izráel népére rábízott Isten teljes kijelentése a Bibliában (amiből azonban Izráelben eddig csak az Ószövetséget ismerik el). A kereszténység országaiban azonban az emberek elfogadják az egész Szentírást, az Ó- és Újszövetséget, amelyikben benne van a legnagyobb üdvkijelentés Isten Fiában és az Ő örök megváltó művében. Tehát vétkezik minden ember a világosságban, ha tudatosan megkeményítik magukat Istennel szemben, amiért az

utolsó ítélet napján ennek megfelelő ítéletben is fognak részesülni (Jel 20, 11-15). Akkor majd könyvek fognak felnyitni, és a könyvekben írottak alapján történik meg az ítélet. Az első könyv, amely alapján megítéltetnek, a „teremtés könyve”. A második könyv a „lelkiismeret könyve”. A harmadik könyv a Szentírás. A negyedik könyv (különösen a keresztyén országokban élő emberek számára) Isten szeretetének könyve, szeretett Fiának, Jézus Krisztusnak személyében és művében. Ugyanis a keresztyén országokban tiltás nélkül, szabadon olvashatják az emberek a Bibliát, és különösen az Újszövetségben megismerhetik, ill. hit által megtapasztalhatják Isten szeretetét Jézus Krisztusban. Azonban különösen itt válik nagyon egyértelművé a konokság. Az emberek megkapták Isten teljes kijelentését, és nem akarnak tudni Istenről és az Ő örök üdvözítéséről. Mindenütt van rá lehetőségük, pl. evangélizációk, keresztyén rádió, szabad összejelések és keresztyén iratok által, hogy megismerjék a megváltás üzenetét – de elmennek mindezek mellett, és tovább vétkeznek, megmakacsolják magukat, és egyre inkább megkeményítik a szívüket, amíg megérnek az ítéletre. A Biblia ezért ezt mondja az istentelen emberekről:

„ennélfogva nincs mentségük” (Róm 1,20; 2,1),
 „hiszen megismerték Isten” (Róm 1,21),
 „ezért kiszolgáltatta őket az Isten” (Róm 24,26),
 „kemény szívvel és megtérés nélkül” (Róm 2,5).

Az Efézus 4,18-ban ezért ez olvasható: „...és megkeményedett a szívük”. A Dániel 5,20-ban is az Istennel szemben tanúsított korlátlan önhittségről és konokságról olvasunk: „De amikor szíve fölfuvalkodott, és gögösen megkeményedett...”. A Jób 9,4-ben nyomatékos figyelmeztetés történik erre, és utalás az elkövetkező ítéletre: „Ki olyan..., hogy ellene szegülve épségben tudna maradni?” A Józsué 11,20 szerint elérte az ítélet Kánaán népeit, akik évszázadokon keresztül utálatos bűnök és más vétkes kihágások által megkeményítették magukat, most pedig Isten keményítette meg őket: „mert az Úr megkeményítette a szívüket”. A megkeményedett bűnösnek Isten előtt kell számot adni (Róm 3,19-20), mert:

nem hisz Istenben	Jn 3,18
nem ismeri Istent	Gal 4,8
nem féli Istent	Róm 3,18
nem keresi Istent	Róm 3,11
nem hálás Istennek	Róm 1,21

nem imádja Istent	Róm 1,21-25
nem szereti Istent	1Jn 4,10
ellensége Istennek	Róm 5,10
távol van Istentől	Ef 2,17
elidegenedett Istentől	Ef 4,18
vétkes Isten előtt	Róm 3,19
Isten haragja van rajta	Róm 1,18
Isten ítéletet gyakorol felette	Jn 3,18
Isten nélkül él	Ef 2,12
bűnös ember	Róm 5,8
istentelen ember	Róm 5,6
törvényszegő és engedetlen	1Tim 1,9
atya- és anyagyilkos	1Tim 1,9
szentségtelen, parázna és fajtalan	1Tim 1,9-10
hazug, hamisan esküvő és embergyilkos	1Tim 1,9-10
besúgó, rágalmozó, istengyűlölő	Róm 1,29-30
erőszakoskodó, elbizakodott, kérkedő	Róm 1,30
kíméletlen és irtalmatlan	Róm 1,31
értelmetlen, szöszegő, szeretetlen	Róm 1,31
találékony a rosszban, szüleinek engedetlen	Róm 1,30
nem engedelmeskedik Isten evangéliumának	2Tesz 1,8

Ajánlatos elolvasni még ezzel kapcsolatban a Róma 1,18-2,16, és a Galata 5,19-21 részeket. Ezek által az utálatos bűnök által az emberek egyre konokabbak lesznek. Több mint 500-szor fordul elő a Bibliában a „bűn” szó, mintegy 50 helyen van szó megkeményedésről és konokságról, több mint 50-szer beszél az Újszövetség az elveszettségéről, és 12-szer a kárhozzatról. Ezért „tartatok bűnbánatot” (Mk 1,15)!

2. A fáraó konoksága és megkeményedése

A hitetlen és bálványimádó fáraó megkeményedéséről a Biblia összesen 22-szer beszél. A 2Mózes 7,13-14,8 és az 1Sámuel 6,6 részletesen beszámol erről. A megkeményedés ez esetben azonban nem úgy történt, mint más pogányok és népek esetében, akik egyszerűen bűnben és sötétségben élnek, hanem a fáraó Isten kijelentésének teljes világosságában vétkezett, amely világosságot az Úr Mózesen és Áronon keresztül háromszorosán is neki ajándékozott:

1. A fáraó hallotta *Isten beszédét*: „Így szól az Úr, a héberek Istene” (2Móz 7,16.26; 8,16; 9,1.13; 10,3), ő azonban megvetette Isten szavát, amit Mózes és Áron közvetített neki, és egyre inkább megmakacsolta magát (2Móz 8,11.28; 8,15.32; 2Móz 9,34).
2. A fáraó a kilenc csapásban *Isten nagy csodáit* látta, úgyhogy az egyiptomi varázslóknak is azt kellett mondaniuk neki: „Ez Isten ujjja” (2Móz 8,15; 8,19). Ő azonban nem akarta megalázni magát Isten előtt (2Móz 10,3), hanem egyre inkább vétkezett, megmakacsolta és megkeményítette magát (2Móz 8,11.15.28; 9,34).
3. A fáraó a tizedik csapásban megérezte *Isten ítéletét* (2Móz 12,29-33), de még inkább megkeményítette magát, és 600 válogatott harci kocsi-val üldözte Izráel fiait, melynek során Isten végső ítélete következtében beleveszett a Vörös-tengerbe (2Móz 14,5-31).

Így bánik Isten mindig a népekkel és az egyes emberekkel. Először meghallatja velük Isten szavát. Beszél az emberekhez, bűnbánatra és megtérésre hívja őket, szeretetét és kegyelmét kínálja nekik. Ha az emberek nem akarnak az Ő szavára hallgatni, jeleket és csodákat ad Isten. Ezek azonban már mind az elkövetkező ítéletre utalnak. Olyan ez, mint a gyermeknevelésnél: az apa és anya beszél a gyermekekkel, kéri és unszolja őket, de a gyermekek nem akarják hallani. Ekkor nyilvánvalóvá lesznek a jelek: az apa megfenyegeti őket a mutatóujjával vagy a bottal. Ha azután a gyermekek még mindig nem akarnak hallani, következik a büntetés és az ítélet. Istennek ezt a háromszoros cselekvését éli át a fáraó:

- Isten meghallatja a fáraóval Isten szavát,
- Isten meglátatja a fáraóval a jeleket és csodákat,
- Isten megérezteteti a fáraóval az ítéletet.

A 4. ábra áttekintése világossá teszi a fáraó megkeményedését, amelyik három lépésben halad előre. Először, négyszer egymás után olvasható: „A fáraó szíve kemény maradt”, azaz a bűn miatt, amelyben a fáraó élt, és amely miatt nem akart bűnbánatot tartani (2Móz 7,13.22; 8,15; 9,7). A Zsidók 3,13-ban világosan és egyértelműen ez áll: „...meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától”. A bűnnel nem lehet játszani, mert a bűn mindig megkeményíti az embert.

Ezután kétszer mondja a Biblia, hogy a fáraó megkeményítette magát (2Móz 8,11.28). Csak ezután a hatszoros konokság után olvasható a 2Mózes 9,12-ben hetedszer: „De megkeményítette az Úr a fáraó szívét...”

8. ábra

Konokság és megkeményedés

A HITETLENEK MEGKEMÉNYEDÉSE
AZ EGYIPTOMI FÁRAÓ PÉLDÁJA ALAPJÁNA FÁRAÓ SZÍVE
MEGKEMÉNYEDIK
A BŰN CSALÁSA
ÁLTALA FÁRAÓ
SZANDÉKOSAN
SAJÁT MAGA KEMÉNYI-
TI MEG A SZÍVÉTA MINDENHATO
ISTEN
MEGKEMÉNYÍTI
A FÁRAÓ SZÍVÉT

2Móz 7,3-14:

A fáraó szíve tehát **ke-**
mény maradt...

2Móz 7,22:

Ezért a fáraó szíve **ke-**
mény maradt...

2Móz 8,15:

De a fáraó szíve **ke-**
mény maradt...

2Móz 9,7:

De a fáraó szíve **ko-**
nok maradt...

2Móz 9,35:

Megkeményedett a
fáraó szíve...

2Móz 8,11:

Amikor a fáraó látta,
hogy enyhült a baj,
konok maradt a szí-
ve, és nem hallgatott
rájuk – ahogyan meg-
mondta az Úr.

2Móz 8,28:

De ezúttal is **konok**
maradt a fáraó szíve,
és nem bocsátotta el a
népet.

2Móz 9,34:

Látva a fáraó, hogy
megszűnt az eső, a jég
és a mennydörgés,
visszaesett vétkébe,
és **konok maradt**
a szíve...

2Móz 9,12:

De **megkeményítette**
az Úr a fáraó szívét...

2Móz 10,1:

Én tettem keménnyé a
szívét, valamint szol-
gáinak szívét is...

2Móz 10,20:

De az **Úr megkemé-**
nyítette a fáraó szí-
vét...

2Móz 10,27:

De az **Úr megkemé-**
nyítette a fáraó szí-
vét...

2Móz 14,4 (8 és 17):

Én pedig megkemé-
nyítem a fáraó szí-
vét...

Tehát semmi esetre sem azt történt, hogy Isten kezdettől fogva megkeményítette volna a fáraó szívét. Nem, Isten nagyon hosszú ideig figyelmeztette, nagy türelemmel hordozta (Róm 9,22-24), Mózesen keresztül újra meg újra hallatta vele Isten hangját, sőt láttatta vele csodáit. Ennek ellenére a fáraó megkeményedett, ill. megkeményítette önmagát. S közben a fáraónak ez a megkeményedése Isten teljes világosságában történt!

3. Izráel népének konoksága

„De Izráel háza nem akar majd rád hallgatni. Bizony, Izráel egész háza kemény fejű és konok szívű!” (Ez 3,7)

Több mint 20 helyen beszél a Biblia arról, hogyan keményítette meg magát Izráel népe Istennel szemben, és hogy még most is ebben a konokságban él: 5Móz 10,16; 15,7; 2Kir 17,14; 2Krón 30,8; 36,13; Neh 9,16-17.29; Zsolt 81,12; 95,8; Péld 28,14; 29,1; Ézs 63,17; Jer 7,26; 17,23; 19,15; Ez 3,7; Mk 3,5; 6,52; 8,17; Jn 12,40; Csel 19,9; Róm 11,7-10.25; 2Kor 3,14.

Az 1Korintus 10,11-ben Izráel népe intő példa számunkra, hogy mennyire megkeményíthetik magukat emberek Isten jelenlétében. Isten megadta nekik a teljes kijelentést az Ő személyéről és művéről. Az Úr dicsősége közöttük volt, Isten maga lakozott ott közöttük. Izráel népe az egyetlen nép volt a földön, amelyiknek a templom papi és áldozati szolgálata által bemenetele volt Istenhez. Isten az Ő népének adta Ő- és Újszövetségének drága Igejét, hogy ezáltal megismerhessék. A próféták újra meg újra megtérésre hívták a népet. Isten az Ő népe körében lett emberré („az Ige testté lett” Jn 1,14), a régen várt Messiás eljött közéjük, ott lakott velük, kereste „Izráel házának elveszett juhait” (Mt 15,24), és elvégezte az örökké érvényes megváltó művet. Az apostolok hirdették a dicsőséges megváltást és a teljes üdvösséget, először Jeruzsálemben és Izráel népe között, csak utána terjedt el az evangélium szerte az egész világon.

Istennek ez a számos kegyelmi megnyilatkozása világosan felismerteti, hogy Izráel népe a Szent Szellem világosságában vétkezett, és Isten dicsőségének jelenlétében keményítette meg magát. Izráel népének példája alapján teljesen és tökéletesen világossá válik, mi is a megkeményedés, ill. a konokság tulajdonképpen. Hiszen a Zsoltár 95,7-8-ban ez olvasható: „Most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szíveteket.” Isten hangjának hallása közben keményítette meg magát Izráel. Engedetlenek, hűtlenek voltak, és szívük nem maradt meg szilárdan Istennél. Elszakadtak Istentől, megszegték szövetségét, nem jártak törvényei szerint, és elfelejtették nagy tetteit (Zsolt

78,8-11). Csökönnyösek, önfejűek lettek, zúgolódtak, fellázadtak Isten ellen, a pogány isteneknek szolgáltak, gyermekeiket az ördögöknek és a démonoknak áldozták fel, és ártatlan vért ontottak az országban (Zsolt 106,7-39).

Évszázadokon keresztül vétkezett Izráel népe. Attól az időtől kezdve, amikor Mózes vezetésével kivonultak Egyiptomból, egészen a babiloni fogságig utálatos bálványimádásban éltek. Mivel azonban a bálványimádás teljesen ördögimádás (1Kor 10,20), egyre inkább megkeményedtek, és az ördöghöz kötötték magukat. Mert a bűn az ördög lényege/természete. Aki vétkezik, az áldozatul esik az ördögnek, és ördögi természetűvé alakul át. Átjárja a bűn természete. A bűn sosem semleges. A bűn soha nem magánügy. A bűn soha nem olyasmí, ami távol lenne az embertől, és ne érintene bennünket. A bűn alakítja az embert és megdolgozza, elvégzi félelmetes munkáját. Az Üdvözítő azt mondja a János 8,44-ben: „Ti atyátoktól, az ördögtől származtok, és atyátok rettenetes hatását: embereket ördögi természetűvé alakít át, és arra kényszeríti őket, hogy az ördög munkáját cselekedjék. A bűnnek pedig rettenetes következményei vannak! Ezért küldte el Isten az Ő prófétáit, és hívta népét bűnbánatra. Az Ószövetség prófétái éppen úgy bűnbánatra hívták Izráelt, mint az apostolok az Újszövetség idején. A bűnbánat által nyerhet a nép bűnbocsánatot, szabadulhat meg a bűn hatalmából, s így megtisztulhat és megszentelődhet a Szent Szellem adománya által. A bűn ördögi természetétől való megszabadulás mindig bűnbánat és hit által történik, mivel az ember bűnbánatot gyakorolva megtagadja a bűn ördögi lényegét/természetét. Aki nem gyakorol bűnbánatot, az megtartja szívében a bűnt, és megkeményedik Istennel szemben. Ez által továbbörökíti a bűnt utódainak, és gyermekeit, valamint azok gyermekeit is egyre mélyebben viszi bele a bűn természetébe.

Pontosan ez volt Izráel népének tragédiája. Nem gyakoroltak bűnbánatot, tovább éltek bűneikben, és megölték a prófétákat, akik visszahívták őket Istenhez. Ez által generációról generációra egyre inkább megkeményedtek. Amikor aztán végre eljött a Messiás, nem ismerték fel Őt, mivel szívük az évszázadokon át tartó bálványimádás és a bűnbánat elutasítása miatt teljesen elsötétedett és megkeményedett (vö. Ézs 6,9-10; Ézs 29,13; Mk 3,5; Jn 12,40; Róm 11,7.25; 2Kor 3,14). Az Ószövetség minden prófétája panaszkodott a választott nép bűnei és megkeményedése miatt, amelyik pontosan a fáraó megkeményedésének ítélete szerint járt:

1. Mivel Izráel fiai bűnben éltek, megkeményítette őket a bűn, és konokká lettek a bűn miatt (Ez 3,7).
2. Amikor a próféták Izráel fiait bűnbánatra hívták, továbbra is megma-

radtak bűneikben, és megkeményítették önmagukat (2Kir 17,7-23: különösen a 13. és 14. vers; 2Kron 36,13.16; Neh 9,16-17.26.33.34.35; Zsolt 95,7-8).

3. Mivel Izráel fiai megölték a prófétákat, és nem voltak készek a bűnbánatra, Isten megkeményítette őket, és ki kellett szolgáltatnia őket engedetlenségük következményeinek (Ézs 6,9-10; Ez 3,7; Mt 23,32-39; Róm 11,7-10). A babiloni fogságba jutottak, és később szétszórattak a népek között.

Ameddig Izráel nem gyakorol bűnbánatot, a 2Korintus 3,14 szerint szemek eltakarva maradnak. De ha egy napon megtérnek az Úrhoz, akkor lehull a lepel a szemek elől (2Kor 3,15-16). A megkeményedés a világosságban történik, miközben Isten hívása hangzik népe felé. Ha Ő, örök Igéje és Szent Szellem által hívja az Ő népét, akkor bűnbánatot kell tartaniuk és meg kell térniük Istenükhöz, különben konokság és szívük megkeményedése következik be.

4. A hívők konoksága és megkeményedése

„Ezért, amint a Szent Szellem mondja: 'Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket'" (Zsid 3,7).

„Vigyázzatok testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől. Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától" (Zsid 3,12-13).

Istennek ez a beszéde egyértelműen a hívőkhöz szól, és a Zsidókhöz írt levél legkomolyabb kijelentései közé tartozik. A szövegből világosan kiderül, hogy a hívők akkor keményedhetnek meg, amikor nem hallgatnak Isten szavára. Izráel népe intő példaként kerül említésre. A mindenható Isten az Ő Igéje és Szent Szellem által beszél a hívőkhöz. Ez a gyülekezetekhez intézett körlevelekben hétszer kerül nyomatékosan megerősítésre: „Akinak van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek!" (Jel 2,7; 2,11; 2,17; 2,29; 3,6; 3,13; 3,22). A levelekben az apostolok felszólítják Isten gyermekeit, hogy engedelmessékedjenek Isten Szellemének, hallgassanak Isten beszédére, és ne vétkezzenek. Ha azonban eltűrik a bűnt a gyülekezetekben vagy az egyes hívők esetében, bekövetkezik a megkeményedés. Ezért újra meg újra felhangzik a bűnbánatra és a megtérésre való felhívás (Jel 2,5.16.21; 3,2.19).

A szövegösszefüggésből rögtön fel lehet ismerni, hogy a Zsidókhöz írt levél írója figyelmeztetni akarja a hívőket. Izráel népének sorsa bemutatásra került a zsidóknak. Bár Isten az Ószövetségben Igéje és Szellem által beszélt a néphez, ők mégis a saját útjaikat járták, megkeményítették a nyakukat és a szívüket. Izráel népe tehát, Isten kegyelmének jelenlétében és kegyelmének cselekvése közben makacsolta meg magát. Isten jelenlétében vált a konokságuk igazán nyilvánvalóvá. Hiszen nem voltak elveszett pogányok, akik hagyományos bálványimádók és ördögimádók voltak. Ellenkezőleg! Izráel Isten népe volt, a mindenható Isten közöttük lakozott és munkálkodott. Ők tehát a világosságban vétkeztek. Ezért is következett be a konokság és a megkeményedés. Ezért int a Zsidók 3,7-14 olyan határozottan attól, hogy senki meg ne keményedjék a bűn csábítása által.

A bűn *mindig* megkeményíti az embert, teljesen mindegy, hogy hitetlen vagy hívő-e. Aki eltűri életében a bűnt, az szükségszerűen megkeményedik, mert a bűn az emberek pusztulása (Péld 14,34), és a bűn zsoldja a halál (Róm 6,23). Hiszen az újszövetségi hívő szíve mélyén nem akar vétkezni (Róm 7,14-25). Ezért található a Zsidók 3,7.13-ban a komoly figyelmeztetés, hogy a hívők meg *ne* keményedjenek a *bűn csalása* által. A bűn ugyanis mindig megcsalja az embert (1Móz 3,13; Róm 7,11).

Ez minden, amit a bűn kínálni tud nekünk: csalás, hazugság, megtévesztés, kísértés és kizsákmányolás. Milyen gyorsan el tudja csábítani, és meg tudja csinálni a bűn Isten gyermekeit! Ébernek és óvatosnak kell lenniük (1Kor 16,13). Ellen kell állniuk a bűnnek és az ördögnek (Jak 4,7-8). Konokság alakul ki bennük, ha nem veszik komolyan a bűnt, ha nem különítik el magukat a világ bűnös természetétől, ha nem a megszentelődésben élnek, ha eltűrik életükben a bűnt, ha titkos bűnöket követnek el, ha a bűn belső megkötözöttségében élnek, ha nem győzedelmeskednek a bűn felett, ha nem adják halálra a régi Ádámot, és ha hitéletüket nem a „Krisztussal keresztre feszítve" élik. A bűnnel nem szabad játszani. A bűnnek csak egy célja van, az, hogy megbénítson és elpusztítson bennünket. Ha mint Isten gyermekei nem számoljuk fel a világot és a bűnt, akkor a világ és a bűn *bennünket* fog likvidálni. Különösen a jelen végidőben kell ezt a határozott intést a bűnre és a megkeményedésre vonatkozóan hirdetni a hívőknek. Az istentelenség kísértése még soha nem látott módon győzedelmeskedik a világban. A legnagyobb veszélyek: a materializmus, a jólét, az e világra koncentráció, amit a média, különösen a televízió és a videó közvetít a tömegekhez a lakások és családok legbelsőbb sarkáig. Az a hívő ember, aki megnézi a világi, bűnös, perverz, parázna, utálatos és gyilkos filmeket a televízióban és a videókon, az garantáltan megkeményedik, eltompul, szellemileg langyos és hideg lesz, Isten Igéjével és Szellemé-

vel szemben érzéketlenné és közömbössé válik. Azonosítja magát ezeknek az utálatosságoknak a megnézésével, és a bűn megterhelési és megkeményítési.

Ennek az alattomos megkeményedésnek ijesztő ismertetőjele az imádság és a naponkénti bibliaolvasás elhanyagolása. Ilyen helyzetben Isten gyermekeinek nincs öröme az imádkozásban, és nincs is ereje hozzá. A Biblia helyett inkább világi könyveket olvasnak. A gyülekezetek imaóráit ritkán látogatják, a bibliaórákról nagyon gyakran hiányzanak, elhanyagolják az istentiszteleteket és a gyülekezeti alkalmakat. A világban, a hivatásban, a tanulmányokban, a pénzkeresésben és más földi dolgok terén nagyon alaposak, de a gyülekezetből hiányoznak, mint munkatársak. Az elveszettel szemben hidegek és közömbösek, az adakozásban zsigoriak. Saját magukra és jólétükre viszont ezeket áldoznak, drága autókra járnak, új házakat építenek, a legújabb divat szerint öltözködnek. Sem külsőleg, sem belsőleg nem lehet megkülönböztetni őket a világ embereitől. Világi dolgokban kitűnően kiismerik magukat, és a világ sokféle dolgáról el tudnak beszélgetni. Tájékozottak az utolsó focimeccsekkel kapcsolatban, és társalognak egyik vagy másik tv-adásról. Ami viszont a János 14,6-ban, vagy a Róma 14,8-ban olvasható, azt alig, vagy egyáltalán nem tudják. A gyülekezetekben csökken a lüktető szellemi élet, eltűnik az üdvösség öröme, meghidegedik a szeretet, és beszívároga a szellemi halál. A gyülekezet kisebb lesz, egyre több hely marad üresen az összejöveteleken, és a gyülekezetek lassan kihalnak. Ezért a legfőbb parancsolat minden hívó számára, hogy tartózkodjon a világ szellemétől, és különüljön el a végidő- és a hanyatlás társadalmának minden fertőzésétől. Aki ma nem tesz világos megkülönböztetést, és nem hoz döntést, előbb vagy utóbb belekerül az antikrisztusi végidő forgatagába. Szívében meghidegedik, és a Jelenések 3,15-17 szerint langyos lesz. Így a Zsidók 3,7-14-nek nemcsak az akkori zsidók számára volt komoly jelentősége, hanem a jelen végidőben is a legfontosabb intés Isten minden gyermeke számára: „Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától!” (Zsid 3,7.13).

„Könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok”

Isten és a Szent Szellem elleni konoksággal és megkeményedéssel kapcsolatos eddigi elmékedéseink kiegészítéséhez lássuk még a Róma 9,18-at:

„Ezért tehát akin akar, megkönyörül, akit pedig akar, megkeményít” – vagy a német Elberfeldi-fordítás szerint: „Annak adok kegyelmet, akinek akarok, és azon könyörülök, akin könyörülni akarok!”

Sok bibliaolvasó számára a Róma 9,14-24 a Szentírás legnehezebb kijelentéseire tartozik. Felületes emberek megvádolják Istent, és a következőképpen érvelnek:

„Ugyan hogy lehet Isten ilyen igazságtalan, hogy az egyiket megkönyörül, a másikat pedig megkeményíti. Hiszen akkor senki sem tehet róla, ha elvész, akkor Isten a hibás, amikor megkeményít bennünket – és ezáltal a pokolba küld. Hogyan térhet meg akkor egy ember, ha Isten megkeményítette? Hiszen az is meg van írva, hogy Isten kiválasztotta Júdást, hogy elárulja az Urat. Mit tehet akkor arról Júdás, hogy Isten arra rendelte, hogy elárulja az Isten Fiát? És mi a helyzet az eleve kiválasztással? Hiszen Isten az egyiket a mennyre rendelte (predestinálta), és a többieket a pokolra! Miért térjek meg egyáltalán, ha Isten amúgy is a pokolra rendelt? Hiszen akkor semmit sem segít, ha meg is térnék. Akkor sincs semmi szükségem a megtérésre, ha a mennyekre vagyok predestinálva, akkor amúgy is a mennybe jutok, akár megtértem, akár nem!”

Újra meg újra előhozhatnak ilyen és hasonló hajmeresztő érveléseket, sajnos még olyan emberek is, akik „hívónek” nevezik magukat. Ha az ember ilyesmit hall vagy olvas, akkor háborog a szívében. Hogy merészelteti egyáltalán egy bűnös és bukott teremtmény, hogy megkérdőjelezze és megvádolja a szent Istent? Micsoda egyáltalán az elesett ember, „a bűn mérgének mélysége”, hogy Teremtőjével és Megváltójával így perlekedik, és mindenért Istent hibáztatja? Joggal mondja Pál apostol a Róma 9,20-ban:

„Ugyan ki vagy te, ember, hogy perbe szállsz az Istennel? Mondhatja-e alkotójának az alkotás: 'Miért formáltál engem ilyenre?' Nincs-e hatalma a fazekasnak az agyagon, hogy ugyanabból az egyik edényt díszesé, a másikat pedig közönségessé formálja?”

Mindig is voltak az Írásnak ilyen elferdítői, ilyen istenkáromlók, akik a saját bűnüket Istenre tolják. És pontosan erről van szó az ember konoksága esetében: az Istennel szemben elkövetett bűnről van szó, ami mellett egy ember kitart minden kegyelmi megnyilatkozás ellenére. Az ember bűnéről van szó, amit Isten világosságának jelenlétében követ el.

1. A Zsidók 3,13 szerint az ember mindig a bűn miatt lesz konok és megkeményedett, amelyben él, és amitől nem akar elszakadni!
2. A Zsidók 3,7, valamint a 2Mózes 7,13–9,34 szerint az ember mindig akkor keményedik meg, amikor hallja Isten akaratát, és nem cselekszi, amikor látja Isten csodáit, és kitart a bűne mellett, és ha érzi Isten ítéletét, káromolja Istent (lásd Jel 9,20-21; 16,11)!
3. A Zsoltár 95,7-11 szerint az ember akkor makacskodik, amikor nem

akarja Isten akaratát tenni, és a maga által választott úton akar járni (tévtutakon): „...akik nem akarják megtanulni az én utaimat”. Ugyanezt mondja a Máté 23,37: „...ti pedig nem akartátok!”, a János 1,11: „Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be őt”; valamint a Lukács 19,14: „Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk!”

4. A Zsoltár 95,7-11; 78,56-58 és 106,6-43 szerint az ember akkor lesz konok, amikor hallja Isten szavát, látja Isten csodáját, és annak ellenére kételkedik Istenben, kísérti Isten és megvizsgálja Őt: „Ők meghátráltak, önféjük voltak, hűtlenül cselekedtek, megkeserítették Őt... de ő csömört támasztott bennük.”

Még sok más (bibliai) igehelyet is fel lehetne sorolni, amelyek kristálytisztán mutatják be számunkra a megdönthetetlen igazságot: az ember a hibás, az ember a bűnös, a bűnös ember ül a vádlottak padján, de *sohasem(!)* az örök és szent Isten. Pontosan ezt mutatja a Róma 9,14-24 is: Isten Mózesen keresztül *hallatta* meg a fáraóval Isten világos beszédét, *láttatta* meg a csodát és *érezte* meg az ítéletet, a fáraó azonban *önmaga(!)* makacsolta meg magát, ill. keményedett meg a bűn csalása által. Mivel a fáraó nem tért meg Istenhez, nem tartott bűnbánatot, nem adta meg a tiszteletet Istennek, és ragaszkodott a bűnhöz, úgy mint azelőtt, ezért keményítette meg Isten a fáraót. A Róma 9,18 semmi esetre sem mondja, hogy Isten mintegy önkényesen keményítette volna meg a fáraót. Ellenkezőleg! Hiszen Pál apostol a Római levélben az Ószövetségből minden bibliaolvasó által ismert tényekre utalt (Róm 9,14-24; vö. 2Móz 7,1-től 14,31). Itt arról a harcról volt szó, amit Mózesnek, a szent Isten megbízásából folytatnia kellett. Ebből a harcból pedig nagyon is világosan láthatóvá válik, milyen hosszan, és milyen türelemmel beszélt akkor Isten a fáraóval, bemutatta mindenhatóságát és fölényét az egyiptomi istenekkel szemben, és az elsősültek megölésével még az élet és halál feletti hatalmát is a szemei elé tárta. A fáraó azonban egyre inkább kitartott a bűnben és a bűnbánat elutasításában! Isten „nagy türelemmel hordozta a harag edényeit, amelyek – önmagukat – tették a harag edényeivé” (Róm 9,22). A fáraónak tehát megvolt az esélye, mert Isten egy másodperc törtrésze alatt, az összes egyiptomival együtt megítélhette volna. De éppen ezt nem tette meg, hanem nagy türelemmel hordozta a fáraót és az egyiptomiakat, mint „a harag edényeit”, és csak akkor ítélkezett, amikor megérték az ítéletre, nem korábban! Mivel a fáraó nem akart bűnbánatot tartani, egyre inkább megkeményedett, és önmagát ez által tette „a harag edényévé”! A Római levél ezenkívül azt mondja:

„Könnyörülök, akin könnyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok” (Róm 9,15).

Szó szerint: „Megkegyelmezek annak, aki iránt kegyelmes vagyok, és szánalomra indulok az iránt (együtt érzek azzal), akit megszanok.” Istennek ezt a beszédét is sokan félreértelmezik, és tévesen magyarázzák, mintha Istennek lennének kedvencei, akik iránt kegyelmes, és mások iránt, akik nem a kedvencei, nem kegyelmes. Ezek a szavak éppen az ellenkezőjét akarják kijelenteni: Ha Isten embereknek megkegyelmez, akkor az teljesen igaz, jogos és helyes, mert csak Isten tudja a maga mindentudásával és tökéletességével, kegyelmében részesíthet-e egy embert, vagy nem. Mert Isten csak azokon tud könyörülni, akik *hagyják magukat kegyelemben részesülni*. A fáraó nem akarta hagyni magát kegyelemben részesülni, ezért maradt Isten haragja alatt.

Pontosan ez olvasható a Róma 1,18-ban: Isten haragja kiterjed az egész emberiségre! A Titusz 2,11 szerint azonban Isten üdvözítő kegyelme megjelent minden embernek, hogy megszabadítsa őket az eljövendő haragtól. Isten ugyanis azt akarja, hogy minden ember megmeneküljön (1Tim 2,4). Ezért áldozta fel szeretett Fiát minden emberért a kereszten (Jn 3,16; 1,29)! Ha azonban az ember nem fogadja el Isten kegyelmét az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, akkor Isten haragja alatt marad (Jn 3,17-18.36). Isten mindig minden ember irányában könyörületes. Csak aki ezt a kegyelmet nem akarja elfogadni, az részesül ítéletben. Ha a fáraó és az egyiptomiak elfogadták volna Isten kegyelmét, akkor „az irgalmasság edényeivé” váltak volna (Róm 9,23), és mint Izrael népe, ugyancsak az Úr népe lehettek volna. Mivel azonban ragaszkodtak a bűnhöz, és Isten kegyelmét lábbal tiporták, „a harag edényévé és közönséges edénnyé” lettek (Róm 9,21-22). Azonban mint a „harag edényei”, bűneik miatt szenvedtek el ítéletet. Ítéletük és pusztulásuk a Vörös-tengerben Isten dicsőségére szolgált, hogy minden országban hirdettessék az örökkévaló Isten dicsősége és hatalma, aki azért gyakorol ítéletet minden ember felett, mert Isten kegyelmét és Isten könyörületességét nem fogadták el:

„Éppen arra rendeltelek, hogy megmutassam rajtad hatalmammat, és hogy hirdessék nevemet az egész földön” (Róm 9,17).

Tehát a bűn és az abból következő megkeményedés miatt az ember a harag és ítélet edényévé lesz. De magának a kárhozatalnak az ítéletében is, egyszer az elveszett embernek is magasztalnia kell Isten kegyelmét, irgalmasságát és szeretetét, mivel Isten mindent megtett az ember megváltásáért. Először tehát mindig Isten kegyelme jön, a kegyelem után jön csak az ítélet, nem hamarabb és nem előbb. Aki azonban nem akarja a kegyelmet, az ítélet alá esik. Pontosan ez történt a fáraó és az egyiptomiak esetében (2Móz 7,1-14,31) – ahogyan Pál megvilágítja a Róma 9,14-24-ben.

„Én vagyok a fazekas, és ti vagytok az agyag”

A Róma 9,18-21-ben foglalt Igét csak akkor lehet megérteni, ha a Bibliát következetesen a Bibliával magyarázzuk. Most ezért a Jeremiás 18,1-10-et szeretnénk kikeresni, és bepillantani a fazekas műhelyébe, aki az agyagból a kegyelem és dicsőség edényét akarja elkészíteni. Ez nem sikerül, – de nem azért, mintha a mester képtelen lenne rá, hanem mert az agyag nem volt semmire sem alkalmas. A mester már sok szép edényt készített az emberek dicsőségére és örömére. Ő bizonyosan olyan mester volt, aki mindezt remekül tudta. Most rosszul sikerült az edény a kezében (Jer 18,4), de nem rajta, a fazekasmesteren múlt, hanem az agyagon! Az agyag egyszerűen használhatatlan volt, talán túl kemény, vagy túl durva, vagy egy kő került bele. Az agyag nem akart azzá lenni, amit a mester készíteni akart belőle. Izráel népe sem akart azzá lenni, amivé Isten tenni akarta őket (Jer 18.6.9-10), az Isten tiszteletére és dicsőségére szolgáló edénnyé (Róm 9,21). Ugyanez történt a fáraóval is! Isten soha sem akart ítélkezni a fáraó felett, és nem akarta elpusztítani! Isten soha, de soha nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy a bűnös megbánja a bűneit és megtérjen (Ez 18,21-23; 33,11)! Ezért kellett Mózesnek és Áronnak olyan gyakran a fáraó elé lépnie, ezért szólt Isten olyan gyakran Igéje és csodái által a fáraó szívéhez, hogy a fáraó elismerje Isten uralmát maga felett és megálazza magát azáltal, hogy elengedi Izráel népét (2Móz 10,3). Hiszen ez egy komoly küzdelem volt Isten részéről a fáraóért, különben csak egy hátborzongató játékot űzött volna a fáraóval és az egyiptomiakkal. Hiszen nem lehet feltételezni Istenről, hogy kezdettől fogva az lett volna a szándéka, hogy megkeményítse a fáraót, ahogyan egyesek a 2Mózes 4,21 és 7,3 részekből erre következtetnek. E két Igével Isten csak fel akarta készíteni Mózeset, hogy elejétől fogva tudja, milyen harcot kell Isten megbízásából Egyiptomban kiállnia.

A fáraó mindig is az ördög szolgája volt, aki a bűn miatt megkeményítette magát. Most azonban, amikor Isten engedelmességet követelt, akkor vált igazán nyilvánvalóvá, hogy a fáraó a becstelenség és ítélet edénye volt (2Móz 9,16; Róm 9,17). A Jer 18,7-8 szerint ugyanis a fáraó minden egyiptomival együtt bűnbánatot tarthatott volna Isten előtt, akkor Isten éppen úgy megkönyörült volna rajta, mint Ninive királyán és lakóin (Jón 3,5-10). Akkor a fáraó Izráel fiait önként elengedte volna. Mert ugyanaz a fáraó, aki József idején élt, Izráel fiait önként fogadta be, és ezért kétszer is elnyerte Jákóbnak, az ősatyának az áldását (1Móz 47,1-12). Így Mózes idejében is lehetett volna a fáraó a dicsőség edényévé, ha megtért volna Istenhez, és elbocsátotta volna Izráel fiait, hogy szabadok legyenek. Ebben az összefüggésben ez az értelme a Jeremiás 18,1-10 és a Róma 9,13-29 részeknek.

A Róma 9,13 szerint Isten soha sem gyűlölte Ézsaut, hanem Ézsauból nem tudta az üdvösség népét előhívni, ahogyan Jákóbból/Izráelből igen. Ézsau ugyanis istentelen volt és az is maradt, aki még elsőszülöttségi jogát is eladta egy tál ételért (Zsid 12,16-17). Ezáltal Ézsau a becstelenség és harag edényévé vált. Ezzel ellentétben Pál most a Róma 9,23-29-ben bebizonyítja, hogy Isten, az örökkévaló fazekasmester a bűnbánatra kész pogányokból és zsidókból a tisztelet és dicsőség örök edényeit formálja és készíti el, ha az Ő örök kegyelmét és örök könyörületeségét elfogadják, és engedik magukat a dicsőség edényeivé formálni és elkészíteni. Ha a bűnbánatra kész zsidók és pogányok Isten kegyelmét Jézus Krisztusban *teljes mértékben* elfogadják, akkor Isten is *teljes* kegyelmét adja nekik (Róm 9,15). De éppen ez nem múlik a mi futásunkon és akaratusunkon, hanem az Isten könyörületeségén (Róm 9,16)! Azok, akik nem készek a bűnbánatra és megkeményedtek, ezért éppen úgy a harag és az ítélet edényei, mint amilyen egykor a fáraó volt (Róm 9,17.23.27-29).

Iskáriótes Júdás megkeményedése és árulása

Iskáriótes Júdás személyét egyes bibliaolvasók csak nagyon felületesen és egyoldalúan ítélik meg. Sokan nagyon tanácstalanok, és nem tudják sem átláthatatlan személyét, sem pedig kérdéses cselekedeteit helyesen értékelni. Mások viszont valami titkolt szánakozást éreznek iránta, mivel véleményük szerint tulajdonképpen semmit sem tehetett arról, hogy ilyen volt és így cselekedett, mivel Isten választotta ki és szánta arra, hogy elárulja az Úr Jézust.

A Szent Szellemmel és az Isten Szellemével szembeni megkeményedés témája világosan kifejezhető ennek az árulóvá lett tanítványnak a megismerésével. Ezért néhány szempont segítségével betekintést kívánunk nyerni az életébe.

1. Az „Iskáriótes Júdás” név

A magyar fordítások által megszoktuk az Iskáriótes Júdás nevet. Szó szerinti jelentése „Jehúda ís Káriót”, azaz Júda, a Káriótból való férfi. Júdás ugyanis a héber Jehúda görög alakja. Az „ís” héber szó jelentése „a férfi”, „ísá” „az asszony”. Így jelenik meg Júdásnál is a „Káriótból való férfi (ís)” jelző. A Káriót (vagy Kerijjót) helységnevet a Józsué 15,25-ben Júda törzsének örökségénél említi az Ige. A Jeremiás 48,24.41-ben és az Ámós 2,2-ben is említésre kerül a Kerijjót helységneve. Júdás valószínűleg ebből a városból származott. Mivel a Júdás név igen gyakori volt, az „ís-Káriót” melléknevet kapta.

A Jehúda jelentése a „megdicsért”, a dicséret. Amikor megszületett Jákób negyedik fia, Lea ezt mondta: „Most már hálát adok az Úrnak, ezért nevezte el őt Júdának” (1Móz 29,35). Jákób áldásában újra megjelenik ez a szójáték: „Júda, (te megdicsért), téged magasztalnak testvéreid!” (1Móz 49,8). Milyen csodálatos is ez az egyszeri név: Jehuda vagy Júda. Milyen mély értelme is van ennek a névnek, hogy e név viselőjének küldetése az Isten magasztalására szolgáló élet folytatása. Ez a név egyidejűleg feladat és program is egy egész életre. Hiszen ezt szeretné tulajdonképpen mindenki, aki hisz Istenben, hogy élete Isten magasztalását szolgálja, és általa magasztaltassék Isten. Bizonyára a Káriótól való szülők is e célból adták fiuknak ezt a nevet, hogy Isten magasztaltassék és dicsértessek fiuk életében.

2. Júdás kiválasztása

Iskáriótes Júdást, mint a másik tizenegy tanítványt is, az Úr Jézus Krisztus választotta ki apostolnak. Ezáltal ő is a legszűkebb tanítványi körhöz tartozott, az Úr közvetlen közelébe került, és az apostoli hivatal által a legmagasztosabb dologra kapott elhívást. Az Úr rábízta a tizenkét apostolra Isten Országá titkait, ők képezték az újszövetségi Gyülekezet alapjait (Ef 2,19-22). Ahogyan Isten az Ószövetségben előhívta Izráel népét Jákób tizenkét fia közül, úgy építette fel Isten az Újszövetségben Jézus Krisztus Gyülekezetét a tizenkét apostol fundamentumára. Ehhez a tizenkét apostolhoz tartozott Iskáriótes Júdás is. Mindegyik elhívási fejezetben minden korlátozás nélkül ott van Júdás is:

Máté 10,1-4; Márk 3,13-19; Lukács 6,12-16

„Magához hívta tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nekik a tisztátalan szellemek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak mindenféle betegséget és erőtlenséget. A tizenkét apostol neve pedig ez: az első Simon, akit Péternek hívnak, és testvére, András; Jakab, a Zebedeus fia, és testvére, János; Fülöp és Bertalan, Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab, az Alfeus fia és Taddeus, Simon, a Kananeus, és Júdás, az Iskáriótes, aki el is árulta őt” (Mt 10,1-4).

A Lukács 6,12-13 szerint az Úr kiválasztotta a 12 apostolt, miután az éjszakát imádságban töltötte az Atya előtt. Ez mutatja az apostolok magasztos elhívásának fontosságát és egyszeri mivoltát. Ezen az imádságban eltöltött éjszakán történt a döntés, hogy Júdás, a Káriótba való férfi (is) hozzátartozzon a tizenkét kiválasztotthoz. A Máté 10,1 és a Márk 3,15 pedig egybehangzóan bizonyítja, hogy az Üdvözítő a tizenkettőt különleges hatalommal ruházta fel,

gonosz szellemek és démonok (ördögök) kiűzésére, minden járvány és minden betegség gyógyítására a nép körében. Ezt a különleges teljhatalmat adta az Úr Júdásnak, az Iskáriótesnek is. Milyen csodálatosan használta őt Mestere és Ura! Ehhez a különleges apostoli szolgálathoz még ráadásul az evangélium hirdetése is hozzátartozott. A Máté 10,5-42 és a Márk 3,14 szerint az Úr ezt a tizenkét apostolt arra küldte ki, hogy Izráel elveszett juhainak hirdesse a mennyek országának közelgő eljövételét. Milyen előjog adatott Júdásnak, milyen magas rangot nyert el, a többi tanítvánnyal együtt az Úr Jézussal!

Ezenkívül, Júdás hallotta az Úr minden beszédét, és mint szem- és fültanú élte át csodáit. A boldogmondások hegyén a többi tanítvánnyal együtt odalépett az Úrhoz, és közvetlen közelről hallotta a mennyek országára vonatkozó kijelentést (Mt 5,1) is. Az ötezer ember megvendéglésekor Iskáriótes Júdás is vette a halakat és a kenyereket Jézus kezéből, és osztotta a nép között. Minden nap ott lehetett Jézus közelében, és az Úr ezt mondta neki: „Barátom!” S ezt még a Gecsemáné-kertben is így tette, amikor egy csókkal olyan gyalázatosan elárulta a Mestert (Mt 26,50)! A pénzes erszényt is rábízta az Úr (Jn 12,6; 13,29), azaz elfogadhatta az adományokat, amit a nép adott az Úr és a tizenkét tanítvány életfenntartására. Mert voltak olyanok, akik vagyonukból szolgáltak az Üdvözítőnek és tanítványainak (Lk 8,3), és az Úr a bizalmával Iskáriótes Júdást ajándékozta meg, hogy gazdálkodjon ezekkel az adományokkal.

3. Miért vált Júdás árulóvá?

A János 13,11.18-26 szerint az Úr tudta, hogy egyik tanítványa el fogja árulni, és az egyik, aki a kenyerét ette, lábbal fogja tiporni (Jn 13,18; Zsolt 41,10). A János 17,12 szerint az Írásnak be kellett teljesednie, hogy a tékozló fiú (az elveszett gyermek) nem engedte, hogy az Úr megőrizze. Isten azonban nem ezért jelölte ki Júdást arra, hogy áruló legyen! *Egyáltalán nem!* Milyen gonosz játék is lett volna ez Júdással, ha az Úr Jézus elhívta volna az apostolság legmagasabb magasságába, majd a legmélyebb mélységbe vetette volna le, hogy aztán ezt mondja az árulónak: „Az Emberfia elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik” (Mt 26,24). *Ellenkezőleg!* A János 13,1-ben az olvasható, hogy az Üdvözítő az övéit mindvégig szerette, tehát Iskáriótes Júdást is szerette. Júdás lelkét viszont rögtön át meg át kellett volna járnia a megbánásnak, amikor az Üdvözítő a Gecsemáné-kertben ezt mondta neki: „Barátom!” Szégyenében meg kellett volna borzadnia, és Péterhez hasonlóan bűnbánatot kellett volna tartania. Az Üdvözítő ugyanis ezzel a szemé-

lyes „Barátom!” megszólítással éppen egy „aranyhidat” épített vissza magához, Urához és Mesteréhez!

Júdás azonban nem tartott bűnbánatot, hanem kész szíve és pénzsóvársága által, bűnbánatra nem konoksága által vált árulóvá. Júdás a világosságban vétkezett, Júdás Jézus Krisztus jelenlétében vétkezett, Júdás tudatosan vétkezett, ő maga árulta el az Urat, ő maga, és senki más nem volt hibás. Ő maga okozott csalódást Mestere bizalmának, és visszaélt hivatalával, amennyiben tolvajjá vált (Jn 12,6), és Urát egy rabszolga áráért, 30 ezüstért elárulta (Mt 26,14-16; Mk 14,10-11; Lk 22,3-6). Ugyanis a törvény szerint (2Móz 21,32) egy izráelinek 30 ezüstöt kellett fizetnie a szomszédjának egy szolgáért (rabszolgáért) vagy egy szolgálólányért (rabszolgánőért), ha ökre halálosan felöklelte szomszédja szolgáját vagy szolgálólányát. Egy rabszolga áráért árulta el Júdás az Urat, és azok vezetőjévé és útmutatójává lett, akik Mesterét elfogták (Csel 1,16), hogy tudatosan halálra adják. Ezért valószínűleg Júdás teljesen tudatosan ezt az iszonyatos árulást, hiszen pontosan tudta, hogy Izráel népének előljárói meg akarják ölni URÁT és Mesterét. Mégis megtette ezt a rettenetes cselekedetet, és kiszolgáltatta az Üdvözítőt ennek a felsőbbsegnak.

4. A Sátán költözött be Júdásba

Sohasem rendelte Isten Júdást, az Iskáriótest arra, hogy szeretett Fiának árulójjává legyen. Júdás maga nyitotta meg magát az ördög befolyása előtt, és adta át magát, hogy a Sátán készsleges eszköze legyen:

Lukács 22,3: „Akkor bement a Sátán Júdásba, akit Iskáriótesnek neveztek, és egyike volt a tizenkettőnek.”

János 6,70-71: „Jézus így válaszolt nekik: 'Nem én választottalak-e ki titeket, a tizenkettőt? Egy közületek mégis ördög.' Júdás Iskáriótesre, Simon fiára mondta ezt, mert ez akarta őt elárulni, pedig egy volt a tizenkettő közül.”

János 13,26-27: „Jézus így felelt: 'Az, akinek én mártom be a falatot, és odaadom.' Bemártotta tehát a falatot, és odaadta Júdás Iskáriótesnek, a Simon fiának; és akkor a falat után belement a Sátán. Jézus pedig így szólt hozzá: 'Amit tenni szándékozol, tedd meg hamar!'”

Iskáriótes Júdás a legfenségesebb dologra hívatott el, Jézus Krisztus egyik apostola lehetett, az Úr teljhatalmat adott neki betegek gyógyítására és démonok kiűzésére – és ő mégis, annyira megnyitotta magát a Sátánnak, hogy az ördög bele tudott menni, ő pedig készsleges eszközévé vált. Micsoda zuhanás! Jézus Krisztus apostolából az ördög munkatársává lett. Itt lehet látni, hogy mi

a konokságnak és megkeményedésnek a tulajdonképpeni lényege. Iskáriótes Júdáson valóban nyilvánvalóvá válik, mire képes az ember, és milyen mélyre zuhanhat, – méghozzá megtérés és bűnbánat nélkül! Júdás a Messiás közvetlen közelében, a legmagasabb magasságban élt a már régóta megígért és óhajtott Izráel népének Királya mellett. Ura világosságában és szeretetében élt; ezért teljesen és tudatosan a világosságban vétkezett. A megkeményedés azonban mindig akkor történik, amikor az ember a világosságban vétkezik. Egy ilyen bukás nem máról holnapra történik. Ez a megkeményedés már régen elő volt készítve Júdás szívében. Addig foglalkozott az Úr elárulásának gondolatával és addig elmélkedett ezen, amíg a Sátán bele tudott költözni. Bár Péter is elárulta az Úr Jézust, de ő megvallotta bűnét, és visszafordult hamis útjáról: „Péter kiment, és keservesen sírt” (Lk 22,61-62).

5. Júdás, az Iskáriótes megkeményítette a szívét

Miért nem tartott Júdás bűnbánatot? Mert szándékosan el akarta árulni az Üdvözítőt. Ez által önmagát keményítette meg, és a Sátán bele tudott költözni. Amint egykor a fáraó Egyiptomban, úgy Júdás, az Iskáriótes is saját bűne miatt tette önmagát az ítélet és harag edényévé (Róm 9,17-24). Teljes ellentétben Péterrel, Júdás szándékosan és eltökélten akarta elárulni az Urat. Hiszen Péter hűséges akart maradni az Úrhoz, és nyomatékosan bizonygatta, hogy soha nem árulná el őt (Mt 26,31-35). Júdás azonban „elment, és megbeszélte a főpapokkal, és a templomórség parancsnokaival, hogyan adja őt a kezükre. Azok megörültek, és megígérték, hogy pénzt adnak neki. Ő elfogadta az egyezséget, és kedvező alkalmat keresett arra, hogy a kezükre adhassa őt, amikor nincs jelen a sokaság” (Lk 22,4-6). Júdás tehát szándékosan és tudatosan követett el bűnt!

Valódi és őszinte bűnbánat helyett azonban Júdás az önsajnálát áldozatául esett, és beteljesedett rajta az Ige: „a világ szerinti szomorúság halált szerez” (2Kor 7,10). Öngyilkosságot követett el (Mt 27,3-10; Csel 1,15-20). Először árulása által az Úr elítélését és halálát akarta elősegíteni, aztán pedig rettenetes módon önmagát pusztította el (Csel 1,18-20). Ez a szégyenteljes hely a Hinnóm-völgy délkeleti részén, Jeruzsálem mellett máig is a Hakeldama (Vérmező) nevet viseli. Iskáriótes Júdás tehát, az engedetlen Saul királlyal (1Sám 31,3-6); és Dávid hűtlen barátjával, a Gilóbból való Ahitófellel (Sám 17,23) a Biblia három jellegzetes öngyilkosai közé tartozik. Isten azonban sohasem kívánja a bűnösök halálát, hanem azt, hogy a bűnös ösztönén megvalla bűnét, megtérjen és éljen (Ez 18,21-23; 33,11). Júdásra is érvényes volt ez az Ige. Ő azonban olyan konok volt, hogy ezt nem akarta. Az Üdvözítő a leg-

magasabb tisztségre választotta ki, és az örök életre hívta el, ő azonban az öngyilkosságot és a halált választotta! Milyen jót gondoltak számára a szülei, amikor a Jehuda, a dicséretes nevet adták neki. Milyen kegyelmesen hívta el az Úr az apostolságra! És milyen szánalmasan, nyomorultul, siralmasan, rettenetesen és démonian végződött Júdás, az Iskáriótes élete! Ezért: „Ma, amikor az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!” (Zsolt 95,7-11; Zsid 3,7-8).

9. FEJEZET A SZENT SZELLEM HELYE ISTEN ÜDVTERVÉBEN

A következő fejezeteket két igehellyel kezdjük, amelyek egy fontos alapelvet értetnek meg velünk a Szent Szellem helyével kapcsolatban Isten üdvtervében és üdvözítő cselekvésében:

„Ezt pedig a Szellemről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Szellem, mivel Jézus még nem dicsőült meg” (Jn 7,39).

„Ő az a Jézus Krisztus, aki eljött víz és vér által: nemcsak a víz által, hanem a víz és vér által; a Szellem pedig bizonyosságot tesz róla, mert a Szellem az Igazság. Mert hárman vannak, akik bizonyosságot tesznek: a Szellem, a víz, a vér; és ez a három egy” (1Jn 5,6-8).

A Szent Szellem kitöltetésének alapfeltétele a Jézus Krisztus által a kereszten elvégzett üdvcsелеkedet volt. *Először* a Golgota keresztién be kellett teljesednie a megváltás művének – *azután* küldetett el Isten Szelleme a földre. A Szent Szellem ugyanis csak olyan emberek szívébe költözhet be, akik Jézus Krisztus vére által *megtisztultak*. Az Úr Jézusnak először meg kellett dicsőítenie, és fel kellett magasztaltatnia, azaz el kellett végeznie a megváltás művét a kereszten, csak *azután* küldhette el az Atya a Szent Szellemet a mennyből. Tehát Isten Fiának *először* oda kellett adnia magát áldozatul, és ki kellett ontania vérét a bűnök bocsánatára, csak *azután* jöhetett el Isten Szelleme, hogy megalapítsa Jézus Krisztus Gyülekezetét e földön.

Az 1János 5,6-8 szerint, a Szellem, a víz és a vér ezen ok miatt mindig együtt van. A Jézus Krisztus **vére** által történt megbocsátás nélkül nincs újjászületés a **Szent Szellem** által. A **víz** fürdője nélkül, vagyis az Ige általi megtisztulás (Ef 5,26), és Isten beszédének hirdetése nélkül (Róm 10,17) nem is *tud* senki Jézus Krisztus vérenek üdvözítő jelentőségéről és elvégzett megváltó művéről. A Róma 10,17 szerint az Úr Jézusba vetett hit csak hallásból származik, a hallás azonban kizárólag Isten Igéje által történik. Isten Igéjében viszont ismét csak a Megfeszítettet hirdetik (1Kor 1,23). Mert a keresztről való beszéd az egyetlen isteni erő, ami bennünket, bűnösöket üdvözíthet (1Kor 1,18). Isten Igéje naggyá teszi a Megfeszítettet, egyedül *Őt* állítja a prédikáció középpontjába (1Kor 2,2). Tehát az Ige/a víz, a vér és a Szellem szétvá-

laszthatatlan viszonyban vannak egymással. Elválaszthatatlanul össze vannak kötve egymással, és a középpontot alkotják Isten üdvtervében és a kihívott Gyülekezet üdvösségről szóló hirdetésében. Már az Ószövetségben is e szerint az alapelv szerint cselekedett Isten: *Először*, az Ő beszédét adta népének, majd elrendelte a véráldozatot az oltáron, és *azután* küldte el a Szent Szellem tüzeit. Ez különösen a szent sátor építésénél jut kifejezésre, amit pontosan az Úr útmutatása alapján építettek (2Móz 25,1-31,11; 35,4-39,43). A sátor felépítése után mutatták be az égőáldozatot az oltáron (3Móz 1,1-9,22), és csak azután szállt le a mennyből a Szellem tüze, és megerősítette az áldozatot az oltáron (3Móz 9,23-24). Ezt az isteni alapelvet találjuk meg Dávidnál (1Krn 21,26), Salamonnál (2Krn 7,1) és Illésnél is (1Kir 18,38).

Az Ószövetségben tehát még nem lehetett egy, az egész világra kiterjedő gyülekezet, mivel a Szent Szellem még nem áradt ki. Ameddig Isten Fia, mint az Isten Báránya még nem mutatta be a teljes értékű véres áldozatot a kereszti oltárán az egész világ bűneiért, a Szent Szellem leszállása lehetetlen volt. Bár Ábel idejétől kezdve bemutatott áldozatot Istennek, valamint Nőé, Ábrahám, Izsák és Jákób is mutatott be áldozatot – de ezek csak az érintett, Istenben hívó embereknek személyes áldozatai voltak. A Szent Szellem maga még nem volt itt. Mózesről kezdve (Szent Sátor) rendelkezett Isten az áldozat fontosságáról a szentélyben, Salamon idejétől kezdve pedig a jeruzsálemi templomban. A papok voltak az elhívottak, akik bemutathatták az áldozatokat. Noha Isten megerősítette ezeket az áldozatokat a Szellem és a mennyből jött tűz által, ez azonban csak egyes esetekben történt, mint Isten döntésénél Illés áldozatánál a Kármelen, vagy Dávid áldozatánál és Salamon templomépítésénél. Ez is mind, helyileg csak Izrael országára és népére korlátozódott, az elveszett pogányok ez által nem üdvözültek. Így Izrael népe, ez által az Isten által bevezetett és elrendelt áldozati és papi szolgálat által az egyetlen nép volt a földön, amelyiknek bizonyos hozzáférése, menetele volt Istenhez. A többi népek, úgy mint azelőtt, bálványtemplomaikban a démoni isteneknek áldoztak (1Kor 10,20). Izrael azonban ezt nem tette. Bár ez a templomi és áldozati szolgálat a Zsidók 9,1-10 és 10,1-3 szerint csak átmeneti volt, mégis minden esetben egy isteni árnyképe volt annak, ami Jézus Krisztus igazi áldozatára mutatott. Ugyanez érvényes a Szent Szellem tüzeire is, amelyek megerősítették az áldozatot az oltáron. Ez is egy ószövetségi előkép volt. Isten Szelleme azonban emiatt sohasem áradt ki Izrael egész népére, vagy adatott a pogányoknak. A Szent Szellem, mint Isten dicsősége lakozott a szentek szentjében, a templomban, és ezen felül egyes, különösképpen is felelős vezető személyiségekben Izrael népéből, amilyenek például a királyok, a papok és a próféták voltak.

Csak a golgotai kereszten elvégzett megváltás után szállt le a Szent Szellem zúgással és lángnyelvek megjelenésével az égből (Csel 2,1-41), és nemcsak királyokra, papokra és prófétákra áradt ki, hanem „minden halandóra” (Csel 2,17). Ezt a Szellemet ígérte meg Isten az Ő népének, és erre vártak (4Móz 11,29; Csel 1,4-5). Mivel Krisztus, mint az Isten Báránya minden ember bűnéért halt meg a kereszten, mindenki, aki megvallja bűneit, és hisz az Úr Jézusban, részesülhet a Szent Szellemben. Minthogy az Úr Jézus örök érvényű megváltást szerzett, nincs többé különbség zsidók és pogányok, szolgák és szabadok, férfi és nő között (Gal 3,28; Csel 11,15-18; 15,8-9). Jézus Krisztus mennybemenetele nélkül nem létezne a Szent Szellem kitöltetése:

„Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok” (Jn 16,7).

Jézus Krisztus mennybemenetele nélkül a megváltás műve nem lett volna teljes. Ugyanis a világ Megváltójának tökéletes üdvcsелеkedete négy alapvető oszlopon nyugszik, amelyek üdv történetileg összetartoznak. Ehhez tartozik a mennybemenetel és a felemeltetés az Atya jobbjára:

1. Jézus Krisztus büntelen emberré válása
2. Jézus Krisztus helyettes engesztelő szenvedése
3. Jézus Krisztus dicsőséges feltámadása
4. Jézus Krisztus győzedelmes mennybemenetele

Emberré válása által az Úr eljött az örökkévalóságból az időbe, hogy kereszthalála és feltámadása által elvégezze a világ megalapozása előtt elhatározott megváltó művet. A mennybemenetel ennek során e mű lezárását képezi, az elbúcsúzást ettől a világtól, és a visszatérést az Atyához. Felemeltetésével az Atya jobbjára, üdvözítő műve megkoronázó befejezését végezte el. A bűn, a halál és az ördög feletti diadalmas győzelmével visszatért a mennybe, saját vére által belépett a szentélybe, és megjelent értünk az Atya színe előtt. Az Atya elfogadta Fia tökéletes áldozatát, mert odaadta az életét értünk. Csak Ő, a Fiú tudott, mint az Egyetlen és örökké Büntelen közelíteni az Atyához. Ez már Jeremiásnál egészen csodálatos módon jut kifejezésre:

„Közülük származik fejedelme, közülük kerül ki uralkodója. Közölembe engedem, s ő közeledik hozzám, mert ki merné kockáztatni életét, hogy közeledjék hozzám? – így szól az Úr” (Jer 30,21).

Igen, tudjuk, ki az, aki szíve vérét ontotta értünk, és életét is odaadta. Ami-

kor azt kiáltotta: „Elvégeztetett!” – ránk is gondolt! Sokmilliárd bűnös sokmilliárd bűnét vette magára az Isten Fia! Mivel büntelen és dicsőséges volt, közeledhetett Istenhez, mint egyetlen az égben és a földön, megjelenhetett értünk az Atya előtt (Zsid 9,24). Értünk, szegény bűnösökért adta magát helyettesként halálra. Megváltattunk, szabad az út Istenhez!

De minden, amit az Üdvözítő elvégzett a földön, amíg felemeltetett Isten jobbára, és felszállt mennyei trónjára, az valóságosan üdvözítő tény, amely egyedül Óáltala történt, teljességgel nélkülünk, emberek nélkül és rajtunk kívül. Ennek az objektív üdvösség-ténynek most személyes üdvösség-elfogadássá kell lennie. És ez csak a Szent Szellem elküldése által történhet, amely 10 nappal az Úr mennybemenetele után kiáradt az első 120 tanítványra Jeruzsálemben. A Szent Szellem kitöltése által teremtődött csak meg annak előfeltétele, hogy minden hívő ember elnyerhette egyáltalán Isten Szellemét, mivel pünkösdig nem volt a földön a Szent Szellem. A Szent Szellem által részsedhet minden bűnbánatra kész és hívő ember a kereszten elvégzett megváltásban, mivel egyedül a Szent Szellem az, aki Jézus Krisztus személyét és örökké érvényes művét mélyen a szívünkben meg tudja dicsőíteni:

„Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; ezért mondtam, hogy az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek” (Jn 16,14-15).

Miért csak a Szent Szellem dicsőítheti az Urat? Miért csak Isten Szelleme tudja az Urat nagygyá tenni és dicsőíteni? Mivel a Szent Szellem az egyetlen, valódi, közvetlen és örök tanúja Jézus Krisztus személyének és váltságművének. Mert az Urat a Szent Szellem nemzette, és a Szellemtől született (Mt 1,18-25; Lk 1,31-35). Isten Szelleme egy galamb alakjában szállt le rá, amikor megkeresztelkedett a Jordánban (Lk 3,21-22), és a Golgota keresztnél feláldozta magát értünk Isten örök Szelleme által (Zsid 9,14). A Szent Szellem mindig Őbenne és Őnala volt. Búcsúbeszédeiben megmagyarázta az Úr a Szent Szellem munkáját bennünk:

„Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Szelleme, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot én rólam” (Jn 15,26).

Ezért kellett kitöltetnie a Szent Szellemnek, hogy Jézus Krisztus teljes üdvöselkedetét minden hívőnek tulajdoníthassa. Csak a Szent Szellem azonosíthat bennünket Jézus Krisztus személyével és az Ő tökéletes megváltó művével. A Szent Szellem teljesen eggyé tesz bennünket Krisztussal. Ahogyan a szőlővesszők egyek a szőlőtővel (Jn 15,1-8), ahogyan a vad olajágak

egy egységet képeznek a szelíd olajfával (Róm 11,16-24), és ahogyan a test tagjai szerves és elválaszthatatlan összeköttetésben vannak a fejjel (Kol 1,18; Ef 1,22-23; 1Kor 12,12-27), úgy képeznek az újjászületett hívő emberek egy belső, szellemi egységet az Üdvözítő Jézus Krisztussal. Ez a felbonthatatlan egység a Szent Szellem munkája megtérésünk és újjászületésünk életet eldöntő eseményében. Ebben a hatalmas eseményben belekereszteltetünk a Krisztus Testébe (1Kor 12,12-13). Mindezt a Szent Szellem munkálja a valóságos, bibliai szellemkereszttségben, a Szent Szellem kereszttségében, ami összesen nyolcszor kerül leírásra az Újszövetségben (Mt 3,11; Mk 1,8; Lk 3,16; Jn 1,31-34; Csel 1,4-5; Csel 11,15-16; Róm 6,3-4; 1Kor 12,12-13).

A Róma 6,3-4-ben is egyértelműen beszél a Biblia arról, hogy Krisztussal teljesen eggyé lettünk: vele együtt keresztre feszítettünk, vele együtt belemerültünk (belekereszteltetünk) a halálba, vele eltemettünk, vele új életre támasztattunk (Róm 6,1-11), és vele együtt felvitettünk a mennyei közegbe, a mennyei régiókba (Ef 2,6). Ez egyes-egyedül a Szent Szellem munkája bennünk. Csak a Szent Szellem által tudjuk átélni ezt a belső eggyé válást Krisztussal.

Csak Isten Szelleme hoz bennünket a Krisztussal való teljes összhangba, mivel a Szent Szellem a Vigasztaló, a Pártfogó, a Szószóló, a Paraklétoz (Jn 14,16; 15,26; 16,7). Ez az összhang olyan teljes és tökéletes, hogy *mi Őbenne* vagyunk, és *Ő mibennünk* van (Jn 14,20). Mi hasonlók leszünk Őhöz, amikor meg fog jelenni (1Jn 3,2). Egyedül Krisztus az út az Atyához, csak Ő visz bennünket az Atyához (Jn 14,6). Emellett annyira eggyé tesz minket az Atyával, hogy egyszer, a teljesség eljövetelekor Isten lesz *minden mindenkben* (1Kor 15,28). Erre csak elcsendesedhetünk, és Christian Fürchtegott Gellert szavaival elmondhatjuk:

*Ha meg akarom érteni ezt a csodát,
szellemem csendben, hódolattal megáll,
imádatát fejezi ki, hogy megérthette,
milyen végtelen Isten szeretete!*

A Szent Szellem ideje

„Vele együtt munkálkodva intünk is titeket; úgy éljetez, mint akik nem hiába kapták az Isten kegyelmét. Mert ő mondja: 'A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!'” (2Kor 6,1-2)

Tetszett Istennek az Ő bölcsességében, hogy a nagy üdvkorszakok, üdv időszakok és üdvnapok idején felkínálja csodálatos üdvösségét a világnak. Pál apostol ezt az üdvkorszakot üdv-ökonómiának, üdvháztartásnak nevezi. Sajnos ez nem minden fordítás alapján jut világosan kifejezésre. Latinul ennek az üdv-ökonómiának az elnevezése *dispensatio* (elosztás), angolul és franciául a rokon *dispensation* (elrendelés) szó lett belőle. Az Újszövetségben hatszor olvassunk erről az üdvháztartásról: Ef 1,10; 3,2; 3,9; 1Kor 9,17; Kol 1,25; 1Tim 1,4. Luther (német) fordításában mindig a „hivatal” szó szerepel. Azonban mindig is Isten nagy üdvtervének üdvháztartásairól és üdvkorszakairól van szó. (Megj.: Magyar bibliafordításokban: megbízatás, sáfárság, üdvterv.)

A bűneset előtt az emberek az *ártatlanság korszakában* éltek. A bűn következtében a világnak üdvösségre lett szüksége, az emberek most már tudják, mi a jó és mi a rossz, elkezdődött a *lelkiismeret korszaka*. **Ádámnál**, az 1Mózes 3,15-ben rögtön elkezdődött a világmegváltó ígérete. **Nóénál** a következő szavakkal vezette be Isten az *emberi felsőbbiséget*: „Aki ember vérént ontja, annak vérént ember ontja” (1Móz 9,6). Isten szövetséget is kötött Nóéval a szivárvány jelével, hogy nem lesz többé özönvíz, és soha sem szűnik meg „a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka” (1Móz 8,21-22; 9,1-17). **Ábrahámmal** elkezdődött az *ígéret korszaka* a Messiásra nézve, aki áldássá lesz az egész világ számára, mert le fogja győzni a bűn átkát (1Móz 12,3; Gal 3,13-20). **Mózes**sel a törvény ideje kezdődött el, Isten megkötötte Izráellel a törvény szövetségét, amely Krisztusban teljesedett be (Róm 10,4; Gal 3,24). Amikor most betelt az *idő*, elküldte Isten **az Ő Fiát** a világba (Mk 1,15; Gal 4,4), hogy nekünk ajándékozza Őbenne a teljes üdvösséget (Jn 1,11-14; Csel 4,12). Az elvégzett megváltó mű után Isten Fia felment a mennybe, és tíz nap múlva elküldte a Szent Szellemet a földre (Csel 2,1-41), aki jövele által pünkösdkor új üdvkorszakot nyitott meg: a Szent Szellem idejét, a kegyelem idejét és Jézus Krisztus Gyülekezetének idejét.

Pünkösdkor egy új üdvkorszak kezdődött el

Pünkösdkor egy teljesen új üdvkorszak vette kezdetét, amelyen még soha nem volt azelőtt a világtörténelemben és az üdvtörténetben. A törvény ideje Jézus Krisztus személyében és művében tökéletesen beteljesedett. Izrael és a népek számára egy új korszak kezdődött el. Amikor a pünkösd napja eljött, elküldte Isten Szent Szellemét, mely zúgással jött el az égből, tüzével és erejével betöltötte az első 120 tanítványt, és teljesen új emberré tette őket. Isten már a régi időkben megígérte népének a Szent Szellemet (4Móz 11,29; Ézs 44,3; Ez 36,25-27; 39,29; Jóel 3,1-5). Ezért Isten Szellemét az Ígéret Szellemének is

lehet nevezni (Csel 2,33.39; Gal 3,14; Ef 1,13), vagy az Atya Ígéretének (Lk 24,49; Csel 1,4; 2,33). Most végre a Szent Szellem ezen a földön volt. Az első tanítványok szívében lakott, akik hittek az Úr Jézus Krisztusban, és velük egy új emberiséget alkotott: **az Úr Jézus Krisztus Gyülekezetét**.

Ez Izrael számára éppen olyan új és hatalmas volt, mint a föld népei számára. Senki sem tudta, hogy az első pünkösd napján Jeruzsálemben elkezdődött ez az üdvkorszak, és addig fog tartani, „míg a pogányok teljes számban be nem jutnak” (Róm 11,25), tehát Jézus Krisztus második eljöveteleig, amikor elragadja az Ő Gyülekezetét. Minden új volt, hatalmas, csodálatos és leírhatatlan. Isten csak lassanként tudta kijelenteni az apostoloknak ennek az új üdvkorszaknak a jelentőségét. Mert az üdvösség nem korlátozódott csupán Izrael népére, hanem hirdettetnie kell a Szent Szellem erejével és teljességével a tanítványok által egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig minden népnek, pogányoknak és minden nemzeteknek (Mt 28,18-20; Mk 16,15-16; Csel 1,8). Minden embernek meg kell hallania a megfeszített és feltámadt Krisztus csodálatos evangéliumát. Minden ember meghívást kapott arra, hogy az Üdvözítőhöz jöjjön, és elfogadja bűnei bocsánatát. Minden ember számára érvényes a hívás: „Béküljete meg az Istennel!” (2Kor 5,20). Isten előtt nincs személyválogatás, legyen izraelita vagy pogány, mindenki jöhet hozzá, úgy amint van, bűneivel és vétkeivel együtt. Az Üdvözítő elfogadja a bűnöst, válogatás nélkül, legyenek istentelenek vagy bálványimádók a pogányok közül, legyenek izraeliták, kegyesek vagy törvénytisztelők, mindenkinek szabad bűnei terhe alól odajönni a Megváltóhoz és Megmentőhöz. A törvény üdvkorszakában Isten kijelentése csak Izrael népére korlátozódott, Isten csak kiválasztott népére bízta az Ő beszédét. Pünkösd alkalmával azonban feltárult a világmiszió ajtaja. Pünkösdkor megnyílt az örök üdvösség ajtaja minden ember előtt a földön. Most a kegyelem ideje van a földön, eddig soha nem létező kegyelmi korszak! A Szent Szellem ideje és az Úr Jézus Krisztus Gyülekezetének ideje van a földön.

A hét időszak, illetve üdvkorszak

1. Az ártatlanság ideje	1Móz 1,1-2,24
2. A lelkiismeret ideje	1Móz 4,7; Róm 2,12-16
3. A felsőbbiség ideje	1Móz 9,6; Róm 13,1-7
4. Az ígéret ideje	1Móz 12,1-3; Gal 3,14-18
5. A törvény ideje	Róm 10,4; Gal 3,6-29
6. A kegyelem és a Szent Szellem ideje	2Kor 6,1-2
7. A messiási Béke Birodalom ideje	Ézs 11,1-9; Zsolt 72,1-17

Pünkösöd a Gyülekezet születésnapja

Pünkösöd első napján történt Jeruzsálemben Jézus Krisztus Gyülekezetének megalapítása. Ötven nappal az Úr feltámadása után eljött a földre a megígért Szent Szellem, nem a fából és kőből épült, nem arany és ezüst templomba, hanem a várakozó és bűnbánatra kész tanítványok szívébe. Pünkösöd első napja volt Jeruzsálemben Jézus Krisztus Gyülekezetének születésnapja. A Gyülekezet egy teljességgel új üdvtestület. Az Ószövetség egyetlen prófétája sem látta a Gyülekezet titkát, Isten csak az Újszövetség apostolainak jelentette ki:

„Ezért vagyok én, Pál, a Krisztus Jézus foglya értetek, a pogányokért. Ha ugyan hallottatok az Isten kegyelme megbízatásáról (ökonómiájáról/háztartásáról), amelyet nekem adott a ti javatokra, amikor kijelentésével ismertette meg velem a titkot, ahogy előbb röviden megírtam.

Isten üdvterve Fiában, Jézus Krisztusban – Isten értünk végzett üdvössége –

1. Isten **üdvözítő** akarata és üdvterve (Csel 20,27)
2. Isten **üdvözítő** akarata Fiában, Jézus Krisztusban (Zsid 10,5-7)
3. Az **üdvösségre** való kiválasztás a világ alapítása előtt (Ef 1,4-5)
4. Az **üdvösség** szükségessége a bűneset és a bűn miatt (Róm 3,23; 6,23)
5. Az **üdvösség** ígérete Jézus Krisztus személyében és művében (1Móz 3,15; 12,3)
6. Az **üdvösség** előkészítése Izrael népének történelme során (Jn 4,22)
7. Az **üdv történet** Izrael népével (1Móz 12,1-3-tól)
8. Az **üdvösség** földje, Izrael (1Móz 12,2)
9. Az **üdvösség** népe, Izrael (a választott nép) (1Móz 12,2)
10. Az **üdvösség** ideje („az idő teljessége”) (Gal 4,4)
11. Az **üdvösség** alapja, Jézus Krisztus megváltói munkája (1Kor 3,11)
12. **A Szent Szellem ideje, üdvkorszaka** (2Kor 6,1-2)

Ha elolvassátok, megtudhatjátok belőle, hogyan értem én a Krisztus titkát, amely más nemzedékek idején nem vált ismertté az emberek fiái előtt úgy, ahogyan most kijelentette szent apostolainak és prófétáinak a Szellem által, hogy tudniillik a pogányok örökostársaink, velünk egy Test, és velünk együtt részesek az ígéletben is Krisztus Jézusért az evangélium által” (Ef 3,1-6).

Az Ószövetségben a törvény idejében nem volt még meg a Gyülekezet a földön. Bemertő János sem tartozott a Gyülekezethez, noha ő volt a legnagyobb azok között, akik asszonytól születtek, és már az anyaméhben megtelt Szent Szellemmel (Mt 11,11). Az üdvösséget nyert lator a kereszten szintén nem tartozott (még) a Gyülekezethez, hiszen 53 nappal a Szent Szellem kitöltése előtt halt meg (Lk 23,43). Az ószövetségi hívők mind üdvösséget nyertek, de ők egy más üdvkorszakban éltek. A 2Mózes 19,4-6 szerint Isten Izrael fiait egy szent népnek, a királyok és papok szent népének hívta el, ők azonban nem voltak Jézus Krisztus Gyülekezete. A Szent Szellem Izraelben csak

Isten üdvözítő munkája Fiában, Jézus Krisztusban – Isten bennünk megjelenő üdvössége –

1. A Szent Szellem ideje/üdvkorszaka (Csel 1,6-8; 2Kor 6,1-2)
2. Az **üdvösség** kiterjesztése „a föld végső határáig” (Csel 1,8)
3. Az **üdvösség** tartalma, Jézus Krisztus személye és műve (Csel 4,12)
4. Az **üdvösség** elfogadása hit által (Róm 3,21-31)
5. Az **üdvösség** beszámítása mindazoknak, akik hisznek Krisztusban (Róm 4,1-25)
6. Az **üdvbizonyosság** a Szent Szellem bizonyágtétele alapján (Róm 8,16.38-39)
7. Az **üdvösség** öröme a megváltottakban és a megszabadítottakban (Róm 14,17; Fil 4,4)
8. Az **üdvösség** megismerése, az üdvösség jelentősége (2Pt 3,18; Jn 5,39)
9. Az **üdvösség** követelménye szentségben élni (Róm 6,1-23; Zsid 12,14)
10. Az **üdvösség** hirdetése mindazok által, akik azt megtapasztalták (2Kor 5,19-21)
11. Az **üdvösség** megingathatatlan volta a hívőkben (Róm 8,1-39)
12. Az **üdvösség** kiteljesedése a valóban megváltottakban (Fil 1,6)

a királyok, a papok és a próféták által munkálkodott, ők voltak Isten felkentjei, akik a Szent Szellemet szolgálatuk elvégzéséhez/betöltéséhez kapták meg.

Az Ószövetségben Isten üdvöselekedete is csak Izráel népére korlátozódott. Mivel a népek utálatos bűnökben és förtelmes bálványimádásban éltek, Isten haragja volt rajtuk. Isten a pogányokat bűneik miatt odaadta a bűnökre (Róm 1,18-32), és hagyta, hogy saját útjaikon járjanak (Csel 14,16). Ezekkel a bálványimádókkal nem tudta Isten az üdvtervét megvalósítani, közülük nem származhatott Isten Fia. Istennek ki kellett választania és fel kellett nevelnie egy szent népet, amelyik a törvény és Isten akarata szerint él, hogy méltó legyen a Messiás fogadására. Ezért élt Izráel népe 1500 évig, Mózesről Krisztusig az isteni törvény alatt. Ez volt a törvény ideje, amelyik a Róma 10,4 szerint Krisztusban teljesedett be. Az Ószövetség idején minden árnyék volt (Zsid 10,1), mintegy előkészítve és Krisztusra mutatva.

Az Újszövetség idején végre itt volt a megígért Messiás. Ő azonban nemcsak Izráel számára végezte el az üdvösséget, hanem az egész világ, minden ember számára (1Móz 12,3; Jn 1,29; 3,16). Ötven nappal feltámadása után, és tíz nappal mennybemenetele után elküldte a Szent Szellemet, aki az újjászületés által megdicsőítette és lepecsételte elvégzett művét a hívók szívében (Jn 16,14-16; 2Kor 1,21-22). Isten szeretete olyan nagy volt, és Jézus Krisztus váltságműve olyan tökéletes, hogy a földön senki nem volt kizárva belőle. A különbségnek a zsidók és a pogányok között csak az ószövetségi időben volt érvénye, hogy megőrizze Izráel népét a pogány népek utálatos bálványimádásától. A törvény idején Isten törvénye Izráel népéért adatott:

- felfelé (Isten felé) egy szellemi gyepelő,
- befelé (a nép szívébe) egy csalhatatlan tükör,
- lefelé (a démoni világ felé) egy szilárd elzáró retesz,
- kifelé (a pogányok bálványimádása felé) egy védőkörlát.

Jézus Krisztus tökéletes megváltása által összetört a törvény korlátja (Ef 2,11-22). Minden megváltott az egy Pásztor egy nyájában van (Jn 10,16). Ők, a megváltottak sokasága jelentik az egész Gyülekezetet a földön. A Gyülekezet ezen megváltottak sokaságából és az újjászületett hívókból áll. Ezek a Szent Szellem által belekereszteltettek a Krisztus Testébe, és egy szellemi és tökéletes egységet képeznek (1Kor 12,12-13). Az Úr Jézus Krisztus a Fő, az övéi pedig az Ő Testének tagjai. Mindez pünkösdkor kezdődött el Jeruzsálemben, az Úr Jézus Krisztus Gyülekezetének születésnapján a földön. A hívőknek erről a szellemi születéséről háromszor beszél a Zsoltár 87 a 4. 5. és 6. versben. Boldog az, aki újonnan született! Hiszen:

„Akiben nincs a Krisztus Szelleme, az nem az övé!” (Róm 8,9).

10. FEJEZET A SZENT SZELLEM ÉLETRE KELT

Fejtegetéseink utolsó fejezetében, Isten kijelentésével kapcsolatban a Szent Szellem által, a Szent Szellem *életre teremtő munkájáról* kívánunk elgondolkodni.

1. Isten Szelleme életet kelt a teremtett világban

„Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet. A föld még kietlen és puszta volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Szelleme lebegett a vizek fölött” (1Móz 1,1-2).

A Szentírás teljes kijelentésében Istent, az Atyát, Istent, a Fiút, és Istent, a Szent Szellemet, mint mennynek és földnek a teremtőjét írja le. Isten általában, mindig mint Teremtő áll a teológiai vizsgálat középpontjában, az Úr Jézus pedig mint közbenjáró és Megváltó. Figyelembe kell azonban venni, hogy az Atya a *Fiú által* hívta létre a világokat, gondoljunk csak a János 1,1-5; a Zsidók 1,2; a Kolossé 1,16-ra, valamint a Biblia más részeire is. De a Szent Szellem is teljes mértékben teremtő, és részt vett a világ teremtésében. Már a Biblia második versében olvassuk, hogy Isten Szelleme lebegett a mélység és a vizek felett. *Kietlen és puszta* volt minden, szó szerint *tohu wa bohu*. Ez a „tohu wa bohu” az ítélet következménye. Hiszen az Ézsaiás 45,18-ban az olvasható, hogy Isten nem azért alkotta a földet, hogy „tohu” legyen, hanem, hogy lakni lehessen rajta. E fölött a „tohu wa bohu” fölött csak Isten Szelleme lebeg, és mint a teremtésben részes, jelen van, amikor Isten hatalommal mondja: „Legyen világosság!” Mivel a Szent Szellem világosság, a teremtés első napján először a világosság jelenik meg, mert a világosság minden életnek az előfeltétele. Csak ezután jelenik meg a második napon a levegő, a harmadik napon a Föld, a tengerek és a növények, a negyedik napon a Nap, a Hold és a csillagok, az ötödik napon a vízben és levegőben élő állatok, a hatodik napon a szárazföldi állatok és az ember. A Szent Szellem *az élet Szelleme* (Róm 8,2; Jel 11,11), ezért is kelt kizárólag *életet*. Ezért olvasható a Zsoltár 33,6-ban is, hogy Isten az Igéje által alkotta az eget, és a menny egész seregét szájának lehelete (szelleme) által. A Zsoltár 104,29-30 és Zakariás 12,1 is leírja Isten Szellemének életet teremtő erejét a teremtésben. Amikor Isten kibocsátja Szellemét (leheletét), megteremtetnek az Ő teremtményei, ha

visszavonja leheletét, mindezek elmúlnak. Így történt abban a pillanatban is, amikor az ember belépett a földi létbe: Isten belebocsátotta eleven leheletét, és csak az által lett az ember egy élő lélek (vö. 1Móz 2,7). Az élet Szelleme, Isten életlehelete mindig életet teremt. Isten élet, Isten Szelleme élet, ezért árad minden élet Istentől. Isten az élet forrása (Zsolt 36,10). A meghalás és a halál sohasem Istentől való, hanem a bűntől és az ördögtől.

2. Isten Szelleme életet kelt Isten Igéjében

Azt, hogy mennyire Isten Szelleme kelt életre, az Úr Jézus Krisztus mondja el nekünk a János evangéliumában:

„A Szellem az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: Szellem és élet” (Jn 6,63).

Isten Igéjében a Szent Szellem munkálkodik. Az Úr Igéje a külső edény, a benne munkálkodó erő azonban a Szent Szellem. Joggal mondja Luther Márton: „Isten Igéje a kocsi, amelyen a Szent Szellem bevonul.” Ezt még ki kell egészítenünk azzal, hogy a mi szívünkbe vonul be, és pontosan ez jelenti a döntő különbséget Isten szava és az ember beszéde között. A Bibliában, Isten Igéjében működik a Szent Szellem erősárama, az örök élet erősárama, az örökkévalóság erősárama. A Bibliában Isten beszél, itt érezzük Isten leheletét. Mindenkit, aki érintkezésbe kerül vele, megragad az örökkévalóságnak ez az árama. Ezt minden ember azonnal észleli, amikor elkezd olvasni a Bibliát. Hatalmas erővel érinti, megdöbben az Igén, haragra gerjed a Biblia tartalma miatt, nem érti, amit olvas, és ennek ellenére újra meg újra a vonzásába kerül, és nem szabadul meg tőle. Aki azonban megnyitja magát Isten Igéje előtt, annak ez az Ige olyan, mint egy tükör, és ráébred a bűneire. Isten szentsége a Szentírásban meggyőzi (állapotáról), nyugtalaná teszi, és felismerteti vele, hogy úgy, amilyen most, nem állhat meg Isten előtt, és teljességgel elveszett.

Isten Szelleme inspirálta (ihlette) Isten Igéjét

Amikor az Üdvözítő ezt mondja: „Az én beszédem Szellem és élet”, akkor nemcsak azokra a szavakra gondol, amelyeket földi élete során kimondott, és amelyeket a négy evangéliumban olvashatunk, hanem Isten teljes Igéjére gondol. Ugyanis Ő maga a János 1,1-18 szerint az örök Ige, aki az Atyánál volt, aki által az Atya a világot teremtette, és a János 1,14 szerint testté lett. Isten teljes Igéjét a Szent Szellem inspirálta és töltötte meg leheletével, ezért Isten Igéje, és ezért kelt örök életet. Az „inspiráció” szó, ill. az „inspirálni” a la-

tin nyelvből származik, és a 2Timóteus 3,16-ban így olvashatjuk: „omnis scriptura divinitus inspirata”, azaz „a teljes Írás Istentől ihletett”. Az eredeti görög szöveg szó szerinti jelentése: minden Írást Isten lehelt be, Isten által belehelt. És ebben az isteni leheletben van az élet. Péter is tanúsítja *Isten Szelleme*nek ezt az életet keltő erejét: „Mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szent Szellemtől indítatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek” (2Pt 1,21).

3. Isten Szelleme örök életre kelt

Egyidejűleg, a Szent Szellem Isten Igéjén keresztül az ember szívében hitet kelt Istentől. Mert „a hit tehát hallásból van, a hallás pedig Isten (Krisztus) beszéde által” (Róm 10,17). Csak ez a helyes és valóságos hit, amit Isten Szelleme a szívben támaszt, s amelyik bennünket, bűnösöket üdvözít. Ez a hit odavonoz bennünket Istentől. Minthogy Isten Szelleme életet kelt, a bűnbánatra kész bűnös a Krisztusba vetett hit által örök életet nyer. Isten Szelleme ugyanis örökkévaló Szellem (Zsid 9,14), ezért kelti bennünk az örök életet. Isten Szelleme tehát nemcsak életet kelt, mint a földi teremtésben, hanem örök életet kelt. Azonban, mivel ez Istentől való élet, a földi halálon túl is megmarad. Ha Isten élet, és örökké él és uralkodik, akkor az Ő Szelleme is élet, és olyan életet kelt, amelyik örökkévaló. A bűn viszont mindig halált kelt, mert „a bűn zsoldja halál” (Róm 6,23). A halál a bűn által jött az emberiségbe (Róm 5,12), ezért minden ember *Adámban* van, és meg kell halnia (vö. 1Kor 15,22). Azonban az élet Szelleme törvénye Jézus Krisztusban szabadá tett bennünket a bűn és a halál törvényétől (Róm 8,2). Az élet Szelleme ez a törvénye örök törvény, és örökkévaló életet kelt.

Előtte azonban Isten Szelleme meggyőz bennünket bűneinkről és elveszett állapotunkról. Aztán elvezet a Megfeszítettet, és nagyra teszi számunkra az Isten Bárányát, aki hordozta a világ bűneit és a mi bűneinket is. Aki megbánja és megvallja bűneit, és szívébe fogadja Krisztust, mint Üdvözítőjét, az Jézus vére által megtisztul minden bűntől és a Szent Szellem újjászületést munkál benne. Az Isten Szellem által történt újjászületés következtében a kegyelmet nyert bűnös örök életet kap, Istentől születik (Jn 1,12-13; 3,3.5-6), és Krisztusban teljesen új teremtéssé lesz (2Kor 5,17). Az új teremtés Őbenne örökkévaló teremtés, amelynek nincs vége a földi halálban és a földi meghalás kényszerében. A Róma 8,31-39 szerint a világ semmilyen hatalma, e földön semmi és senki nem ragadhat ki bennünket az Ő kezéből. Ezért van az 1János 5,1-ben megfogalmazva: „Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk!” Ezért

énekelhet így Paul Gerhardt (1607–1676) is: „Hiszen nem árthat nekünk semmilyen halál, hanem kiragadja szellemünket ezer nyomorúságból is. Ha bezárul a keserű szenvedések kapuja, akkor utat készít, és eljuthatunk a mennyek örömébe.”

4. Isten Szent Szelleme munkálja a Szellem gyümölcsseit

A Szent Szellem gyümölcse a láthatóvá vált örök élet, amit Isten Szelleme az újjászületés által keltett bennünk. A Szellem gyümölcse által nyilvánvalóvá válik kifelé, amit bennünk a Szellem láthatatlanul az új teremtésben létrehozott. Amint a földi teremtésben minden növény és minden fa a maga fajtájának megfelelően különböző gyümölcsöt hoz (1Móz 1,11-12), az új teremtés is a Szent Szellem által kilencszeresen különböző gyümölcsöt terem a Galata 5,22 szerint. A földi teremtésben a gyümölcs teljesen megfelel a fának és a növényeknek, amelyeken teremtek. Az alma csak az almafa gyümölcse, a szőlő pedig a szőlőtőn terem, a burgonya csak a tő termése lehet a föld alatt, a tök pedig a tökindákon a földön. Bizonyára ismert azonban a történet egy férfiről, aki egy gyönyörű tölgyfa alatt hevert a fűben, és azon mérgeződött, hogy azon a nagyszerű tölgyfán csak ilyen kis makkocsók teremnek. Hiszen egy ilyen remek tölgyfához akkora gyümölcsök illenének, mint a tök, vélekedett. Miközben így feküdt a fűben, és elégedetlen volt Istennel, hogy a teremtésben olyan sok minden rosszul van, hirtelen lehullott egy kis makk, és pontosan az orrát találta el, de olyan erősen, hogy vérezni kezdett. Fel kellett állnia és egy zsebkendővel csillapítania a vérzést. Ekkor elgondolkodott, és hálásan ezt mondta: „Milyen jó, hogy Isten a kis makkot teremtette a tölgyfa termésül, ha tök lett volna, akkor agyonütött volna a súlyával.”

A gyümölcs kifelé egy növény belső lényegét teszi láthatóvá. Így van ez a Szent Szellem kilenc részből álló gyümölcseivel is, amiről a Galata 5,22-ben szó van. Ez a szellemi gyümölcs örökkévaló gyümölcs, ami megmarad (Jn 15,19), ami Isten láthatatlan és örökkévaló lényét teszi nyilvánvalóvá, és megmutatja nekünk, kicsoda Isten. Ez a gyümölcs teljes összhangban van Istennel és a Szent Szellemmel. Ezért a gyümölcseért nem kell megdolgozni, nem lehet kiérdemelni, hanem az Istentől, Krisztusból és a Szent Szellemből növekszik ki. Aki a János 15,1-27 szerint Krisztusban marad, az sok gyümölcsöt terem. Az élet, amelyik a Szent Szellem által keltett, bennünk van, ennek következtében áll elő ez a gyümölcs. Akiben szellemi élet van, az rendelkezik a Szent Szellem gyümölcseivel is, ahogyan a Galata levélben le van írva:

„A Szellem gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás (tisztaság)” (Gal 5,22).

Ezekkel a gondolatokkal szeretnénk lezárni ezt a rövid elmélkedést Istennek a Szent Szellem által adott kijelentésével kapcsolatban. Az a kívánságunk, és ezért komolyan imádkozunk, hogy ezek a fejtegetések sok ember számára maradandó áldássá legyenek.

Az örökkévaló Isten az Ő örök létezésében, örök lényegében és örök Szellemében

1. Az örökkévaló Isten	1Móz,21,33; Ézs 40,28; Róm 16,26
2. Az örökkévaló Fiú	Ézs 9,5-6; Zsid 7,24,28; 13,8; Jel 1,18
3. Az örökkévaló Szellem	Zsid 9,14
4. Az örökkévaló Király	Ézs 10,10; Zsolt 146,10; Zsid 1,8
5. Az örökkévaló név	2Móz 3,15; 2Sám 7,26; Zsolt 72,19
6. Az örökkévaló ország	Dán 7,27; 2Pt 1,11; 1Tim 6,16
7. Az örökkévaló hatalom	Zsolt 66,7; 1Tim 6,16
8. Az örökkévaló szándék	Ef 3,11
9. Az örök szövetség	Zsolt 111,9; Ézs 55,3; Zsid 13,20
10. Az örök Ige	Zsolt 111,7-8; Ézs 40,8; 1Pt 1,25
11. Az örök szeretet	Jer 31,3 „örök szeretettel szerettelek”
12. Az örök jóság	Zsolt 103,17; Zsolt 118,1-4,29

**Az örökkévaló Isten az Ő örök művében,
örök üdvösségében és örök dicsőségében**

1. Az örökkévaló evangélium	Jel 14,6
2. Az örökkévaló megváltás	Ézs 45,17; Zsid 9,12
3. Az örök üdvösség	Zsid 5,9; (Luther: „üdv, boldogság”)
4. Az örök élet	Jn 3,15-16; 1Tim 1,16; 1Jn 1,2
5. Az örök mag	Zsolt 89,5,37; 1Pt 1,23-25
6. Az örök igazságosság	Zsolt 112,9; Ézs 51,8; 2Kor 9,9
7. Az örökkévaló út	Zsolt 139,24
8. Az örök világosság	Ézs 61,19-20
9. Az örök vigasztalás	2Tesz 2,16
10. Az örök öröm	Ézs 35,10; 51,11; 61,7
11. Az örökkévaló örökség	Zsolt 37,18; Zsid 9,15
12. Az örök dicsőség	2Tim 2,10; Lk 16,9; 2Kor 5,1

* * *

**Az EVANGÉLIUMI KIADÓ
2005-ben megjelent könyvei**

- Clapham, D.–Heading, J.–Horlock, H.:
 Napról napra végig az Újszövetségen
- André, G.: Uram, taníts minket imádkozni +
 Közösség
- zur Nieden, E.: Védjük meg a malmot!
- Seibel, A.: A Biblia rávilágít a terrorizmus okaira
- Spurgeon, C.H.: Ígéret szerint
- Nee, W.: Ne szeressétek a világot +
 Szellemi ismeret
- de Koning, G.: 1-2. Korintusi levél magyarázata
- Grandjean, S.: Orano +
 Garlick, Ph.: Fény tör be a sötétségbe
- Tatford, F. A.: Ezékiel könyvének magyarázata
- A Jó Pásztor – képes gyermekkönyv
- Ham–Sarfati–Gitt: Miért? Válaszok a szenvedésre és a halálra
 vonatkozó kérdésekre
- Amy le Feuvre: Teddy gombja
- Lutzer, E. W.: Ki vagy te, hogy ítélsz?
- Fischbacher, E.: Az én öreg autóm
- Keller, Ch.: Aski, egy indiánfiú története
- MacArthur, John: Miért csak egyetlen út van?
- Dohányos János: Hol van megírva?
- Kammer, A. v. D.: Krisztus ítélőszéke +
 Urwin, J. és Robinson, S.J.: Halál és feltámadás között
- Mücher, W.: 24 életszabály +
 Bouter, H.: A paradicsomban
- Pollock, J.: Hudson Taylor és Maria
- St. John, P. M.: Az ezüst út
- Andrea, M.: Királyi gyermek

ISTEN KIJELENTI MAGÁT

Joachim Langhammer

Ebben a rövid tanulmányban nem lehet részletes tanítást kifejteni a Szent Szellemmel kapcsolatban. Itt sokkal inkább az a cél, hogy kiemeljük azt a döntő igazságot, mely szerint Isten a Szent Szellem által is kijelentette magát az egész emberiségnek. Mivel az ismeretek hiánya igen nagy, és a hamis tanítások a Szent Szellemmel és munkájával kapcsolatban egyre szélesebb körben terjednek, szükségesnek láttuk, hogy feltárjunk néhány alapvető igazságot, amelyet Isten kijelentett önmagáról a Szent Szellem által.

